

နီလီ

ရုပ်ရှင်ထဲကသရဲများ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒီတောဝန်အရေးသုံးပါး

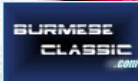
- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒီအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒီအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုပိုင်စာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီနှင့်ရင်သန်နိုင်ငံမအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

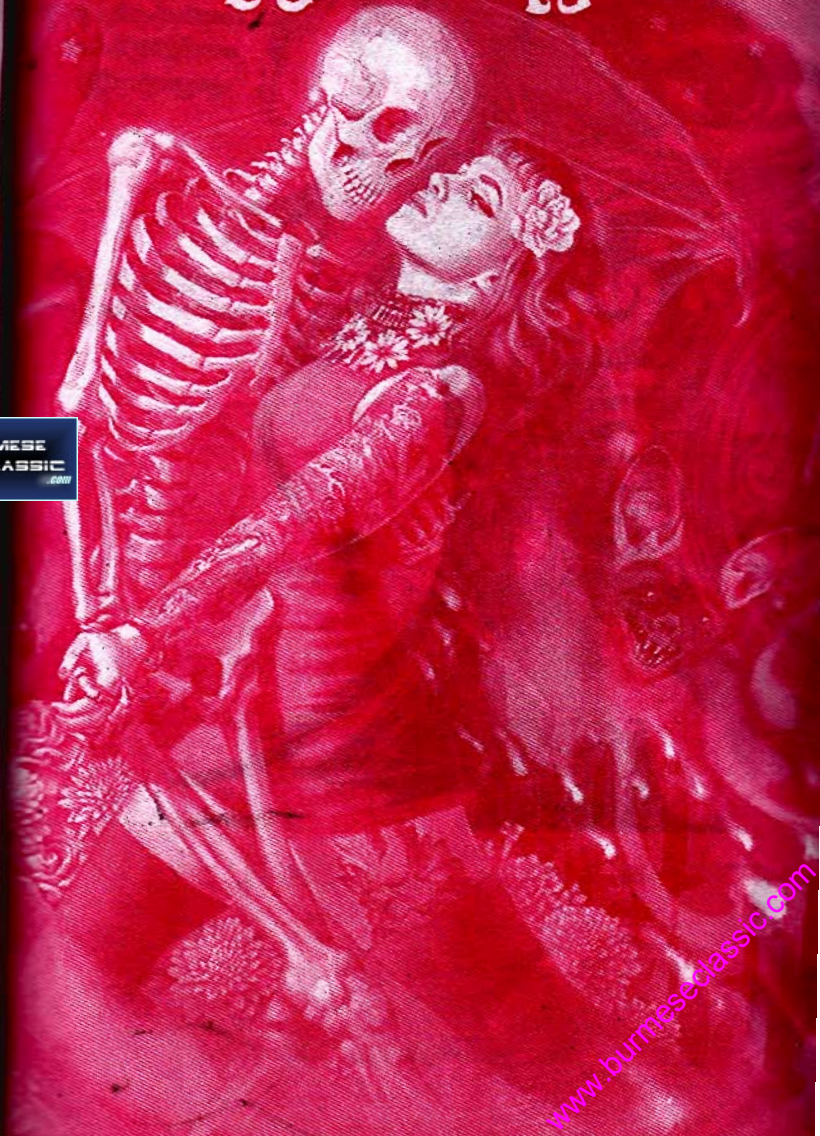
- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးရပ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ဂုဏ်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

စွပ်စွပ်ထဲက ဘုရားများ

အပူလွင်မြို့သုခ်အသုခ်လွင်လွင်လွင်လွင်
ဗုဒ္ဓကုန်းမြို့သုခ်အသုခ်လွင်လွင်လွင်

ဆုတ်လေရာ ဦးအောင်မြို့
ရောက်လေပြီဟုလျှောက်ပြော

အသွင်နှင့်ဗုဒ္ဓကုန်းမြို့
အောင်မြို့သုခ်အသုခ်
ရောက်လေရာ

မြို့သုခ်အသုခ်အောင်မြို့
ရောက်လေပြီဟုလျှောက်ပြော

အောင်မြို့ ၂၀၁၂ခုနှစ်
(ရက်စွဲ)၊ အသုခ်(၅၀၀)

BURMESE
CLASSIC

အသုခ်(၁)

(၁၉၆၂)

ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၂၀)ရက်နေ့ ရက်စွဲပါ
သတင်းစာတစ်စောင်အား ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်
သိမ်းဆည်းထားသော အဟောင်းအပုံထဲမှ ရှာဖွေနေလေသည်။
ထိုအဘိုးအိုသည် သတင်းစာတိုက်မှ ညစောင့် ဒရဝမ်တစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး... ညကြီးမိုးချုပ် လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ အကူအညီ
တောင်းသဖြင့် ထိုရက်စွဲပါ သတင်းစာအား ရှာဖွေပေးနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

၁၉၅၁-ခု

ဒေဝတာ
ရှင်ရှင်ထံကသရ်များ/ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁၊
၁၅၀- တ၊ ၁၃-၅-၂၀၁၁ ဝင်ထိ၊
(၁) ဒေဝတာ

နောက်ဆုံးတွင် သတင်းစာရှာတွေ့သော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အကောင်းပကတိအတိုင်း ရှိမနေတော့ဘဲ စုတ်ပြီ နေပေပြီ။

သတင်းစာတိုက်မှ အဘိုးကြီးက ပြနေသော သတင်းစာအပိုင်း အစများကို ဘေးတွင်စက္ကူအဖြူလေးပိုး၍ ကော်သုတ်ကာ တွဲကပ်လိုက်သည်။ ကျွမ်းကျင်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသော လက်တစ်စုံကို မင်းသုခ မမှိတ်မသုန် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ရော. . ဒေါက်တာ. . လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ငါးဆယ်က သတင်းစာပဲ”
ခေါင်းကြီးပိုင်းတွင်. . .

“နယ်လှည့်ပြာပေးလာ ဦးစိုးထောင်ဓာတ်ရှင်တစ်ဦးလုံးနှင့် ကြည့်နေ့အားလုံး ပျောက်လွန်းခြင်း”

“ဒေါက်တာ. . ဒီသတင်းကို စိတ်ဝင်စားတာလား”

အဘိုးကြီးက အံ့သြသည့်ပုံစံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဒီလောက်တောင် ကြာနေမှတော့. . ဒီသတင်းကို သတင်းအမှန်ပါလို့ ဒေါက်တာ ထင်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော်ကတော့ ယုံတယ်အဘ”

“အဘတို့ အဲဒီအချိန်လောက်ကဆို ကာလသားအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ”

“အဘ ဒီသတင်းအကြောင်း. . . သိသလောက် ပြောပြပေးပါလား. . . ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“အင်းလေ. . မှတ်မိသလောက် ပြောရတာပေါ့. . အဲဒီအချိန်

တုန်းက အခကြေးငွေယူပြီး နယ်တကာလှည့်ပြနေတဲ့ ဦးဖိုးအောင် နာမည်နဲ့ ဓာတ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်၊ ဟိုခေတ်အခေါ်ကတော့ ဓာတ်ရှင်ပေါ့၊ အခုခေတ်မှာတော့ ရုပ်ရှင်ပေါ့နော်. . .

ပိတ်ကားကို ဝါးလုံးနှစ်လုံး၊ ဒါမှမဟုတ် သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားမှာ ချည်ထားပြီး ဖလင်ကို အလင်းရောင်ဆလိုက်ထိုး ပိတ်ကားထက်မှာ ရုပ်ပုံပေါ်စေတာမျိုးပေါ့ ဒေါက်တာ”

ညဉ့်နက်နေမှန်းသိသော်လည်း ညစောင့်အဘိုးကြီး ပြောပြသော အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရန် ဒေါက်တာ မင်းသုခ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

“ပိတ်ကားလို့သာခေါ်တာ အဖြူရောင်ပိတ်စ အထူးစားကြီးပါပဲလေ. . .”

အဘိုးကြီးသည် မီးသေနေပြီဖြစ်သော သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးငြိရင်း ရှမ်းလက်ဖက်ခြောက် နှပ်ထားသော ရေနွေးကြမ်းကို ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

“သူတို့က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အနဲ့ လိုက်ပြကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သရဲကားဓာတ်ရှင်ဆို လူတွေတော်တော်ကြိုက်ကြတာကိုး. . .

အဲဒီအချိန်က နာမည်ကြီးတာ ဒေါ်မြလေးပေါ့၊ မြိုင်ဟေဝန်၊ တာတေကြီး၊ ဆောင်းအိမ်မက် တို့ဆိုလည်း နာမည်ကြီးတဲ့ ဇာတ်ကားတွေပဲ လူတွေတော်တော်လဲ ကြိုက်ကြတယ်”

ညစောင့်ကြီး မမောနိုင်ပဲ ဆက်ပြောလေ၏။

“ပိတ်ကားနဲ့ပြတဲ့ ဦးဖိုးအောင် ဓာတ်ရှင်အဖွဲ့ဟာ ဘိုကလေးမြို့မှာ ပြပြီးတာနဲ့ ဧရာရွာဘက်ကို ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်. . . အဲဒီကမှ

တစ်ဆင့် အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ရွာငယ်လေးတွေဆီမှာ လိုက်ပြကြတယ်။
ဦးဖိုးအောင်တို့အဖွဲ့ ညကြီးမိုးချုပ် ရွာငယ်လေးတစ်ရွာဆီ
ရောက်သွားကြတယ်။ ရွာငယ်လေး နာမည်က သရက်ကုန်းကျေးရွာတဲ့၊
အဲဒီရွာမှာတည်းပြီး နောက်နေ့ညမှာ ရွာအပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက
ပင်လယ်ကမ်းစပ်နေရာလေးမှာ ပိတ်ကားနဲ့ဓာတ်ရှင်ပြဖို့ စီစဉ်ကြ
တယ်။

နောက်နေ့ည. . တာတေကြီးကားပြလို့ သုံးပုံတစ်ပုံပဲ ရှိသေး
တယ်။ တာတေကြီးကား ပျောက်သွားပြီး တောတောင်ရေမြေပုံတွေ
ပိတ်ကားထက်မှာ ပေါ်လာတယ်ကွဲ့၊ ပြီးတော့. . . လေပြင်းတဝှူး
တိုက်လာပြီး ပိတ်ကားစ နောက်ဘက်ကနေ လူတွေ တိုးဝှေ့ထွက်နေ
သလို ပိတ်ကားကြီးဟာ ဖောင်းကြွလှုပ်ရှားလာတာ မြင်နေရတယ်တဲ့။
အားလုံးဆောက်တည်ရာမရ သွေးပျက်ချောက်ချားနေတုန်း
မှာပဲ ပြနေတဲ့ ဖလင်လိပ် ထောက်ခနဲ ပြတ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
ပိတ်ကားကို ထိုးထားတဲ့ ဆလိုက်မီးကတော့ ပိတ်မသွားခဲ့ဘူး။ ပိတ်
ကားကို ထိုးလျှက်သားရှိနေသေးတယ်။ ပိတ်ကားအပြည့် လူတွေ
ထိုးထွက်လာတော့မည့်ပုံစံကို တွေ့နေကြရတာပေါ့။

ကြည့်နေတဲ့ရွာသူ ရွာသားတွေအားလုံး ကြောက်ကြောက်နဲ့
ထပြေးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မလွတ်မြောက်လိုက်ဘူး. . . ၊
ပိတ်ကားထဲက အလင်းတန်းကြီးတခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ဓာတ်ရှင်ပြနေ
တဲ့နေရာက လူတွေအားလုံး ပျောက်သွားခဲ့တယ်လေ။

“ဟင်. . အားလုံးပျောက်သွားတယ်. . ဟုတ်လား အဘ”

“ဟုတ်တယ် တစ်ခုထူးဆန်းတာက သက္ကနဲ့ဇေယျ နှစ်ယောက်

ပဲ၊ မီးထိုးတဲ့သက္ကနဲ့ ဖလင်ထိန်းဇေယျတို့ပဲ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်
ခဲ့တယ် ဒေါက်တာမင်းသုခ”

ဒေါက်တာမင်းသုခ အဆိုပါ အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်
စားလွန်းသဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး နားထောင်နေလေသည်။

“သူတို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ဇန်နဝါရီလ(၁)ရက်နေ့ကွယ်၊ ဒေါက်တာ
ကို သရက်ကုန်းကျေးရွာလို့ခေါ်တဲ့ ရွာငယ်လေးအပြင်က ပင်လယ်
ကမ်းခြေ နေရာအကြောင်း ဆက်ပြောပြအုံးမယ်၊ အဲဒီကမ်းစပ်မှာ
အရင်က လူတွေနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဝမ်းရောဂါကပ်ဆိုးကြီး ကျရောက်
တဲ့အခါမှာ အဲဒီရောဂါနဲ့ပဲ ရွာလုံးကျွတ်သေပြီး ရွာပျက်သွားခဲ့တယ်လေ၊
အဲဒီနေရာမှာ ရွာမရှိတော့တဲ့အတွက် ‘ရွာပျက်’ လို့ ခေါ်ကြ
တယ်၊ ဒီ ‘ရွာပျက်’နေရာမှာ ကျတ်တွေ ရွာတည်ပြီး နေထိုင်တယ်လို့
ရှေးလူကြီးတွေက အခိုင်အမာ ပြောကြတယ်ကွယ်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ. . . ကျွန်တော်လည်း အဲဒီရွာပျက်နေရာ
အကြောင်းကို သိချင်နေတာပါ”

“ညနေခြောက်နာရီကျော်ရင် ကျတ်တွေဟာ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေ
ထိ ရောက်လာကြပြီး လူတွေကြားထဲ လူယောင်ဆောင် သွားလာနေ
တတ်ကြတယ်လို့ ရှေ့မိနောက်မိ ရောရွာလူကြီးတချို့က ဆိုတယ်ကွဲ့၊
ရွာတွေရဲ့ ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေမှာ သူတို့အတွက် ရည်စူးပြီး တစ်ကွက်စာ
ချန်ပေးရတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ် ဒေါက်တာ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပဲ သန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာတိုက် အပြင်ဘက်မှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော
ခွေးအူသံများကို မင်းသုခ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“အဲဒီလို မချန်ရင် ကျတ်တွေဟာ ယာခင်းတစ်ခင်းလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လေ့ ရှိတယ်တဲ့၊ အဓိကပြောချင်တဲ့အချက်က အဲဒီရွာပျက်နေရာဟာ... လူပြည်နဲ့ နာနာဘာဝတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်လောကအကြား ကူးသန်းသွားလာနိုင်တဲ့ ပေါင်းကူးနေရာအဖြစ် ရာဇဝင်ရှိခဲ့တာမို့ ဘယ်သူမှ ရွာပျက်ဆီကို မသွားရဲကြတာပဲ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ အဘရယ်”

“အခုအချိန်မှာတော့ အဲဒီနေရာမှာ ညဘက်ကျရင် ပိတ်ကားကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပြီး လူမရှိဘဲ ရှေးဟောင်းသရဲကားတွေ ပြနေတတ်တယ်လို့လည်း ပြောတတ်ကြတယ်၊

ဒါနဲ့ ဒေါက်တာက နှစ်ငါးဆယ်လောက် ကြာသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဦးဖိုးအောင် ဓာတ်ရှင်အဖွဲ့ ပျောက်သွားတဲ့ သတင်းပါတဲ့ သတင်းစာကို ဘာလို့ လိုချင်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ရှေးဟောင်းသုတေသန ပြုလုပ်တာနဲ့ ရှေးဟောင်းရတနာ ရှာဖွေရတာကို အလွန်ပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ကျွန်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လန်ဒန် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ကနေ စာအုပ်တစ်အုပ် ပို့လိုက်တယ်၊ စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာ လေးတွေပါလာတယ်၊

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် စစ်ပွဲကြီးများ အကြောင်းပါ၊ မြန်မာပြည်က ဂျပန်တွေဆုတ်ခွာတုန်းက အဘပြောတဲ့ ‘ရွာပျက်’ နေရာမှာ ဂျပန်စစ်တပ် တစ်တပ်လုံး ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ဂျပန်တပ် ယူသွားတဲ့ ရတနာတွေလည်း အဲဒီနေရာမှာ ပျောက်သွားခဲ့တယ်လို့ ဖတ်ရတယ်၊

နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်လေတပ်က သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ဂျက်လေယာဉ် ပျက်ကျတာလဲ အဲဒီကမ်းခြေနေရာလို့ ရေးထားတယ်၊ လေယာဉ်ထဲမှာ မြန်မာပြည်က သယ်ထုတ်သွားတဲ့ ရွှေချောင်းတွေ အများကြီး ပါသွားတယ်လို့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က အမိန့်ပေးခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တာ၊

အဲဒါကြောင့် ရွာပျက်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ သုသေသနလုပ်ဖို့ အတွက် စိတ်အားထက်သန်နေလို့ သတင်းတွေကို စုဆောင်းနေတာပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

ညစောင့်ကြီးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ရင်း..

“ဒေါက်တာပြောတဲ့ရတနာတွေ အဘ တစ်ခုမှမကြားဖူးဘူး၊

ဝတ္ထုအနေနဲ့ ဖတ်လို့ကောင်းအောင် လျှောက်ရေးထားတာဖြစ်နေအုံးမယ်၊ စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ် သူတို့တွေက မရှိတာကို ရှိတယ်လို့ ထင်ရောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင်ရေးထားကြတာပါ၊ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး ဒေါက်တာရယ်”

“ကဲ... မိုးလည်းအတော်ချုပ်နေပြီ အဘရေ ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်.. သတင်းစာအတွက် ကျေးဇူးပဲ”

စကားလက်စံဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပြီး သတင်းစာတိုက် တံခါး ပေါက်အရောက်... မင်းသုခ ညစောင့်ကြီးအား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့အဘနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲခင်ဗျ”

ညစောင့်ကြီးမှာ ဆေးပေါလိပ်ကြီးကို ဖွာရှိုက်ကာ မီးခိုးလုံးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“အဘနာမည် ဦးဖိုးအောင်ပါ”

“ဟင်!”

ဒေါက်တာမင်းသူခ ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ တွေဝေသွားပြီး ဓာတ်ရှင်ဦးဖိုးအောင်များ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးကာကြောက်စိတ်များ ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် . . . နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ခက်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော သတင်းစာတိုက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

“ဟင်!!”

သူဝင်သွားစဉ်ကလို မီးရောင်ထိန်လင်းနေသည့် သတင်းစာ တိုက်ကြီး မဟုတ်တော့ . . . မည်သည့်အလင်းရောင်မှ မရှိတော့ဘဲ မှောင်မည်းကာ ဟောင်းနွမ်းနေသော တိုက်အိုကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

လူမပြောနှင့် ခုနက အူနေသည့် ခွေများပင် တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ပေ။ သေချာပြီ . . . ဓာတ်ရှင်ဦးဖိုးအောင်။

မင်းသူခ လက်ထဲတွင်ပါလာသော သတင်းစာအား ခေါက်၍ အင်္ကျီထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် . . .

“ဟား ဟား ဟားဟား”

“အား!!”

သူ အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သည်။

သေချာနားထောင်တော့မှ . . . လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ဖုန်းမြည်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟူး . . . လန့်သွားတာပဲ . . . ကိုယ့်ဖုန်းသံတောင်မေ့သွား တယ်”

ချစ်သူ သူနာပြုဆရာမလေး ‘စူး’ ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား သိချင်လို့ ဆက်လိုက်တာပါ။ ကိစ္စ တော့ အထွေအထူး မရှိပါဘူး၊ စိတ်ပူတာလဲပါတယ်လေ”

“ခု ပြန်နေပြီ၊ စူး ပိုက်အောင်သေးလား!”

မင်းသူခ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း မေးမိပြန် သည်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကြားရသည့်တိုင်အောင် စိတ်တော့ သိပ် မချချင်သေး။

“အင်း . . . ပေါ့မနေနဲ့ဦးနော်၊ ဆေးသောက်လိုက်ဦး စူး၊ ဒါပဲ နော် . . . good night”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး အိမ်သို့လမ်းလျှောက် ပြန်နေမိသည်။ တစ်နေ ကုန် အချိန်နဲ့အမျှ လှုပ်ရှားပင်ပန်းခဲ့ရသည်မို့ ဒီလို ညအချိန်မှာ လတ် ဆတ်ရှင်းသန့်တဲ့လေကို ရှူရှိုက်ရတာ သူ့အတွက်တော့ အရမ်းအရသာ ရှိနေသည်။

လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင် ရှိနေပေမယ့် လူသွားလူလာ ရှင်းကာ ငြိမ်ဆိတ်လို့နေပေပြီ။ ညဘက်ဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေပင် သိမ်းပြီးမို့လည်း တချို့နေရာတွေကတော့ မှောင်ရိပ်ကျလျက်ရှိသည်။

ဆိုင်ထန်းတွေရဲ့ မှောင်ရိပ်ကျသောနေရာတွေကို မင်းသူခ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ ငေးလာခဲ့မိသည်။ ဆိုင်တန်းများ၏ အဆုံး လမ်းအကွေ့တစ်ခုတွင် လမ်းကိုပိတ်ကာ ကာထားသော ရွက်ရှင် ပိတ်ကားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပိတ်ကားပေါ်တွင် ထင်ဟပ်လာသော ပုံရိပ်တချို့ကို နောက်
ကျောဘက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့သြထိတ်လန့်လွန်းစွာ
မှင်တက်မိသွားသည်။

ပုံရိပ်များမှာ အရိပ်မည်းများအဖြစ်သာ တွေ့ရသော်လည်း
ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးသဏ္ဌာန်တော့ မြင်နေရသည်။
ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဟိုဒီသွားလာနေကြသည်။ အရိပ်မည်းများ၏ လေး
လံ့သော လှုပ်ရှားမှုများက သူ့အတွက် ပိုပြီးချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေရ
သည်။

ဘာတွေလဲ။ နာနာဘာဝ သရဲတွေလား။

မင်းသုခ စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် ရှုပ်ရှင်ပိတ်ကားနား တိုးကပ်လာ
ရာ လက်တစ်ကမ်းအကွာမျှ ရောက်လျှင်... ဖြည်းလေးစွာ ရွေ့လျား
နေသော အရိပ်သဏ္ဌာန်များမှာ ရုတ်ခြည်းငြိမ်သက်သွားလေသည်။

သူ အသက်အောင့်ကာ ရဲစိတ်သွင်းလျက် ပိတ်ကားပေါ်မှ
အနီးဆုံး အရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းကိုင်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ ဘာလို့ ပိတ်ကားနောက်ကနေ ဆော့နေတာလဲ၊ ဈေး
ကော်မတီက တရားပွဲအတွက်ပြင်နေတာဗျ၊ ပိတ်ကားနောက်က ဖယ်
စမ်းပါ၊ မဖယ်ရင် ကျုပ်တို့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

လောလောဆယ် သရဲထက် လူက ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းနေ၍
ထိုဈေးလမ်းထဲမှ သုတ်ခြေတင် အမြန်ပြေးခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၂)

“ဟ!.. မင်းသုခရယ် အဲဒီသတင်းစာတိုက်က ပိတ်ထား
တာပဲ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ၊ သတင်းစာတိုက် အဆောက်အဦးကလည်း
လူမနေတာ နှစ်အတော်ကြာနေပြီ၊ ညစောင့်လည်းမရှိဘူး သော့ခတ်
ထားတာကွ”

အောင်သူရ အံ့အားသင့်သောလေသံဖြင့် ပြောတော့မှ မင်း
သုခလည်း သူတွေကြုံခဲ့သမျှကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပြန်
ပြောပြလေသည်။

“အေးကွာ. . ညက ငါလည်း မီးအလင်းရောင် ထိန်ထိန်ညှိုးနေတဲ့ သတင်းစာတိုက် ဆိုင်းဘုတ်လည်းတွေ့ရော ဖျော်သွားတာပေါ့. . ၊
 ဂိတ်ပေါက်ဝမှာအဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ခဲနေတာတွေ့တော့ ငါလည်းဝမ်းသာအားရနဲ့ အဘိုးကြီးကို အကူအညီတောင်းပြီး ငါသိချင်တဲ့ သတင်းပါတဲ့ သတင်းစာရှာခိုင်းရတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့နယ် သရဲနဲ့မှ တည့်တည့်လာတိုးတော့တယ်. . .

ဒါပေမယ့် တစ်ခုထူးဆန်းတာရှိတယ်၊ စားပွဲပေါ်က မင်းတို့တွေ့နေရတဲ့ သတင်းစာပဲ၊ သရဲဦးဖိုးအောင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ရှာပေးလိုက်တာဆိုတော့ ဒီရွာပျက်နေရာတစ်ဝိုက်ဟာ ငါတို့ သေချာလေ့လာသင့်တဲ့နေရာ ဖြစ်နေပြီပေါ့. . . မထူးဆန်းဘူးလား”

သရဖီ၊ အောင်သူရ နှင့် မင်းသုခတို့မှာ ဆေးကျောင်း တစ်နှစ်ထဲ ဆင်းခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ စူးကတော့ မင်းသုခရဲ့ သူနာပြုအကူလည်းဖြစ် ချစ်သူလည်းဖြစ်သည်။

“ငါတို့က မင်းရဲ့ အဲဒီသုခသေတနာကိစ္စ ဝိုင်းပြီးကူလုပ်ပေးရင် ဘာတွေ့ရမှာမို့လဲ”

အောင်သူရမှာ မင်းသုခစားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းထားသော စာအုပ်များ၊ မြေပုံနှင့် သတင်းစာတို့ကို တစ်ချက်စီကြည့်ရင်း ပြောလေ၏။

မင်းသုခလျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း. . .

“မင်းမသိသေးပါဘူး အောင်သူရရာ၊ ဒီသုခသေတနာကိစ္စ အောင်မြင်ရင် ငါတို့တစ်သက်စားမကုန် ရွှေတွင်းကြီးကို ရုမှာကွ၊ ငါလေ့လာတွေ့ရှိချက်အရ ဦးဖိုးအောင် ဓာတ်ရှင်ပြခဲ့တဲ့ မြေနေရာဟာ ဟိုတုန်းက တစ်ရွာလုံး ရောဂါဝင်ပြီး သေသွားတဲ့ ‘ရွာပျက်’နေရာပဲ၊ ဓာတ်

ရှင်ပြသွားတဲ့ ပိတ်ကားအောက်က မြေကြီးထဲမှာ ရတနာတွေ ရှိနေမှာ တွေ. . ၊ မင်းတို့ ငါတို့ဘဝတွေကို လုံးဝပြောင်းလဲပစ်လိုက်နိုင်လောက်တဲ့ အထိပဲ”

သူ စကားဆက်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ မျက်နှာတွေကို စိန်ခေါ်သလို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ စူးစမ်းလိုစိတ်ရှိသော လူငယ်များ ဖီဖီ ထိုနေရာကို စိတ်ဝင်စားနေသလို. . လောဘတက်စရာ အကြောင်းအရာပါ ဖြည့်စွက်လိုက်သေညကြာင့်. . .

အားလုံး တွေဝေစွာ ငြိမ်သက်နေကြပြီးမှ. . .

“စူး. . ဂျူတီဝင်တော့မယ် ကိုမင်း”

စကားဝိုင်းထဲက စတင်ထွက်တဲ့သူက စူးဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်မလည်း အိမ်ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ မေမေ နေသိပ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ ကို စကားပြောပြီးရင်အိမ်တန်းပြန်နော်”

သရဖီနှင့် အောင်သူရမှာသမီးရည်းစားများ ဖြစ်ကြသည်။

သရဖီ စူးနဲ့အတူ အခန်းပြင်လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့သော အောင်သူရအား. . .

“ဟေ့ကောင် သူရ ငါ့ကားတံခါးချက် မကောင်းဘူးဖြစ်နေတယ်၊ တံခါးက ပိတ်လိုက်ရင် သူ့အလိုလို ချက်ကျနေတယ်၊ အဲဒါပြင်တတ်တဲ့သူ ခေါ်ပေးစမ်းပါအုံးကွာ၊ ငါတို့အပြန်ကျရင် ဒုက္ခရောက်မှာမို့လို့ပါ”

အောင်သူရ ခေါင်းညိမ်ပြတယ်။

အောင်သူရ သူ၏ပစ္စည်းများကိုသိမ်းကာ၊ ကိရိယာ တန်ဆာစလာ အစုံအလင်ထည့်ထားသော ကောဒ်အားကြိုးမှ သိုင်းလွယ်လိုက်

ရင်း... ခုံပေါ်တင်ထားသော ကားသော့ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
 “ငါသွားနှင့်မယ် သော့ပြင်တဲ့လူ ခေါ်ပြင်ထားလိုက်မယ်၊ မင်း
 ဂျူတီပြီးရင် ဆေးရုံ ကားပါကင်ဆီ လိုက်လာခဲ့ပေတော့”
 “ကျေးဇူးပဲ အောင်သူရရေ”

၆ ၆ ၆ ၆

ရုတ်တရက် သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချလိုက် သော မိုးကြောင့်
 အောင်သူရ လက်ထဲက ထီးကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်လိုက်ရတယ်။ ကား
 တံခါးသော့ပြင်နေသော လူကတော့ ချွေးနဲ့မိုးနဲ့ ရောပြီး ရွှဲရွဲစိုလို့နေ
 သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ညီလေး”

အောင်သူရ ထိုလူကို ထီးမိုးပေးလိုက်ရင်း မေးလိုက်မိတယ်။

“ပြဿနာမရှိပါဘူး... အစ်ကိုသာ ထီးလုံအောင် ဆောင်းပါ”

ထိုလူသည် ကားတံခါး သော့ပေါက်ကို ဖွင့်ဖို့ စိတ်ရှည်လက်
 ရှည် ကြိုးစားရင်းက မော့မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဒီကားက အင်ဂျင်ဒုက္ခပေးဘဲ သော့ပေါက်က ဒုက္ခပေးနေ
 တာ သူပိုင်ရှင်ကလည်း ဘာတွေအရေးထနေလဲမသိဘူး ဒီကားစုတ်ကိုပဲ
 တွယ်ကပ်စီးနေတာပဲ”

အောင်သူရ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေမိတယ်။

ဒီကားဟာ ခုလိုပဲ မကြာခဏ သော့ဖွင့်မရတဲ့ဒုက္ခ ပေးတတ်
မှန်း သိရဲ့နဲ့ ဒီလိုပဲ တံခါးဖွင့်လို့မရရင် လမ်းဘေးမှာ ကားဒီအတိုင်းထား
ခဲ့ပြီး သူ့အားဖုန်းဖြင့် အကူအညီ လှမ်းတောင်းမြဲဖြစ်သည်။

အောင်သူရ တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း သော့ပေါက်ဖွင့်နေ
သော လူငယ်အား လှည့်ပြောပြန်သည်။

“မင်းအလုပ်ကလည်း မလွယ်ဘူးနော်”

“ဘဝက သင်ပေးလိုက်တာပါ။ ဟော. . ရပါပြီခင်ဗျာ”

အားရဝမ်းသာသံနဲ့အတူ သော့ပြင်ကောင်လေး လက်ဖျောက်
တစ်ချက် တီးပြီး ထရပ်လိုက်ပြီး. . ကားတံခါးကို အပြန်အတူ ဆွဲဖွင့်
ပြသည်။

အောင်သူရ အခုမှပဲ. . . ‘ဟူး’ခနဲ လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်
လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သကောင့်သား မင်းသုခက ဆေးရုံ ကားပါကင်
ရှိရာ ရောက်လာလေသည်။

မင်းသုခ မောင်းသူနေရာကို ခပ်သွက်သွက် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
သော့ပြင်ကောင်လေးအား ကျသင့်ငွေထုတ်ရှင်းလိုက်၏။

“လိုတာရှိရင် ခေါ်ခိုင်းပါခင်ဗျာ”

“ညီလေးဆိုင်က ဘယ်မှာလဲ၊ နောက်တစ်ခါပျက်ရင် အခေါ်
လွှတ်ရအောင်လို့”

“(၃၂)လမ်းက စောစောစောပေမှာ အစောင့်သဘော အနေနဲ့
နေပါတယ်၊ အချိန်မရွေးခေါ်ခိုင်းနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ညီညီ

ပါ”

ရန်ကုန်မြို့မှာ စာအုပ်တွေ အကြီးအကျယ်ရောင်းသော ဆိုင်မို့
သူချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ အောင်သူရ အသာ ခေါင်းဆတ်လိုက်ပြ
လိုက်ပြီး. . .

မင်းသုခအတွက် ဒီကောင်လေးဟာ မကြာခင်မှာ အသုံးချစရာ
လူသားတစ်ဦး ဖြစ်လာတော့မည် ဆိုတာကို အတွေးပင် မဆုံးလိုက်. .
မင်းသုခက ကားကိုအချိန်နှင့် မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဆေးရုံမှဆင်းလာကတည်းက ကောင်းကင်တွင် အလင်း
ပျောက်နေပေပြီ။ စူး ညာဘက်လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးအား
အသေအချာဆုတ်ကိုင်လိုက်သည် ဆေးရုံရှေ့ ကားပြတ်နေသဖြင့် မြို့
ထဲဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... မျက်လုံးအိမ်ထောင့်မှ လူရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ တွေ့
လိုက်ရသည်မို့ လှည့်ကြည့်မိတော့... ပခုံးကျော်ထိရှည်သောဆံပင်၊
တိရစ္ဆာန်လက်ရှည် ခပ်ပွပွနှင့် အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော ဒူးပြင်လေးပန်
ဝတ်ထားသည့် ပေစုတ်စုတ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကလည်း သူမကို အကြည့်စူးစူးဖြင့်ကြည့်ပြီး ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်လာလေသည်။ သူမနှင့်ထိုလူနှစ်ယောက်ထဲသာ သစ်ပင်
များ အုပ်ဆိုင်းလျက် မှောင်နေပြီဖြစ်သော လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်နေ
သည်မို့ စူး မလုံခြုံသလို ခံစားလာရသည်။

• ထိုအခိုက် စူး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
ထိုးအောင့်တက်လာခဲ့ရာ... .

‘အ’ ခနဲ ခပ်အုပ်အုပ် အော်လိုက်မိရင်း ဗိုက်ကိုလည်း လက်ဖြင့်
ဆုပ်ကိုင် ဖိညှစ်ထားမိသည်။ စူး လမ်းဆက်မလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့်
လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ် ခဏထိုင်ကာ အသက်ကိုဝဝရှူနေမိသည်။

စူးမှာအစာအိမ်ရောဂါရှိနေသည် မဟုတ်လား။ နာလိုက်တာ။
သည်ဝေဒနာဆိုးကြီးက ဘယ်တော့များမှ လွတ်နိုင်မလဲ မသိ။ ကိုယ့်
ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်နာကြည်းရတဲ့အထဲမှာ သည်ဝေဒနာဆိုးကြီးလည်း
တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးပေါ် ဖြတ်မောင်းသွားသော
ကားများကိုငေးကြည့်နေရင်း အိတ်ထဲမှ ဆေးကိုဖွင့်ဖောက်ကာ ပါးစပ်
တွင် ကြေအောင်းဝါး၍ မျိုချလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ... . နောက်မှ မရဲတရဲ ပြောလိုက်သော အသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာမ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ ကျွန်တော်ဘာကူညီပေးရမလဲ”
ဟင့်အင်း... မဖြစ်ချေဘူး။ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားမှ ဖြစ်
မယ်။ စူးဗိုက်နာနာနှင့်ပင် ခက်သုတ်သုတ်ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။
ထိုလူကတော့ နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာမြဲ... .

ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရင်းက ညာလက်မှ ဆွဲလာခဲ့သော
သားရေအိတ်ကို ရင်ဘတ်ဆီ ဆွဲယူကာ အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို
မသိမသာ ဖိကြည့်လိုက်မိသည်။ မောင်းချဓားတစ်လက်။

စူးအတွက် အားကိုးရာဖြစ်သော အရာဝတ္ထုထည့်ထားသည့်
အိတ်ကို ရင်ဘတ်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ကပ်ထားရင်း ကားဂိတ်အရောက်

www.burmeseclassic.com

သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူမ နောက်ကို မသိမသာ စွေကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လမ်းထဲသို့ချိုးဝင် ကျောခိုင်းသွားသည့်
ထိုလူ၏ကျောပြင်ကို မြင်လိုက်ရတော့မှ စူး စိတ်သက်သာရာရစွာ...
“ဟင်း”

မကြာခင်မှာပဲ ရှားရှားပါးပါး ဘတ်စကားတစ်စီး ကားဂိတ်သို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဒါဟာ စူးနဲ့ ထိုလူရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းအစပြစ်သော်
လည်း လောလောဆယ် သူတို့နှစ်ဦးကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဦးတည်
ရာကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားကြလေပြီ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ညီညီ စာအုပ်ဆိုင်ထဲဝင်ကာ သူနေသောထပ်ခိုးပေါ်တက်၍
ပစ္စည်းများကိုသိမ်းဆည်းပြီး ပြန်ဆင်းလာလိုက်သည်။ ထို့နောက်...
စာအုပ်အဖုံးချုပ်သည့် ကတ်ထူပြားများ စီနေသော ဇော်ထူးအား...

“ဟေ့ကောင်ဇော်ထူး ငါဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ကားတစ်စီးသွားလုပ်ခဲ့
တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးရုံထဲထမင်းစားသောက်ပြီး အပြန်ကွာ
သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်တွေ့တယ် ခိုးခိုးယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ တော်
တော်ချောတာကွ၊ ယူနီဖောင်း အဖြူအနီ ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်လေးကို ငါ့မျက်လုံးထဲက ဘယ်လိုမှ ထုတ်
လို့မရဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ညီညီ... တော်တော့ကွာ၊ မကူညီချင်လဲနော်
ဒီမှာပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ၊ နားဒုက္ခလာမပေးနဲ့”

ဇော်ထူး ကတ်ထူပြားပုံကြားမှ လှမ်းအော်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ... သူငယ်ချင်းကလဲ ရင်ခုန်စရာလေး ဖြစ်ခဲ့တာကို စားမြုံ့ပြန်ကြည့်တာပါကွာ”

ညီညီစာအုပ်စင်ပေါ်လှဲအိပ်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်အား လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်ထဲပါလာသော စာအုပ်နာမည်က သရဲစာစဉ် “သရဲနှင့်စကားပြောခြင်း” ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကို လှန်လျှော့ကြည့်နေသော်လည်း စိတ်ကသူနာပြုဆရာမလေးဆီရောက်နေပြန်သည်။

“နာမည်လေးတောင် မသိလိုက်ဘူး”

အခန်း (၃)

မင်းသူခ သူ၏ရုံးခန်းထဲတွင် မှန်ဘီလူးငယ် တစ်လက်ဖြင့် မြေပုံပေါ်ထောက်ကာ ပြုပြင်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ထိုစဉ်... နောက်မှ သူ၏ ပုခုံးအား လက်အေးကြီးတစ်ဖက် လာတင်သဖြင့်...

“အောင်မလေးဗျ”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အောင်သူရကို တွေ့လို့တစ်စုံတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

“ဘာတွေ လုပ်နေလို့ ဒီလောက်တောင် လန့်သွားရတာလဲ”
အောင်သူရက လှောင်သလို ရယ်လျက်မေးတော့ သူ အောင်
သက်သက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ... ဟိုရွာပျက်နေရာကို လေ့လာနေပြန်ပြီလား၊ မင်း
သုခရေ ကြည့်လုပ်ဦး... ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ အချိန်ပြည့် အဲဒီအကြောင်း
ချည်းပဲ တွေးမနေနဲ့”

အောင်သူရ အာကျယ်ကျယ် လုပ်နေတာမို့ သူ ဘေးဘီကို
ကြည့်ပြီး...

“ရှု... ဟေ့ကောင်တိုးတိုးပြောပါကွာ”

မင်းသုခ ဟန့်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးကွာ”

“ဒီကိစ္စက မင်းတို့ကလွဲပြီး တစ်ခြားသူတွေကို မသိစေချင်ဘူး”
သူ အောင်သူရကို တီးတိုးသတိထပ်ပေးလိုက်မိသည်။

အောင်သူရ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လာရင်းကိစ္စ သတိရသွားဟန်
ဖြင့်...

“သရဖီ ဖုန်းဆက်တယ်... သမိုင်းဌာနက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက် အကူအညီနဲ့ သမိုင်းကြောင်းထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့
ဆီက ဓါတ်ပုံတစ်ပုံရှာတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့”

အောင်သူရ စကားကြားလိုက်ရလျှင် သူ ချက်ချင်း လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားဖြစ်သွားရလျက်...

“ဟာ... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ချက်ချင်းမပြောဘူး
ခု သရဖီ ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ကျွတ်ပြီးလို့ အိမ်ပြန်သွားပြီ အိမ်မှာပဲနေမှာပေါ့”

“သွားမယ်... သရဖီဆီဖုံးဆက်ထား၊ ငါတို့လာနေပြီလို့”

မင်းသုခ ချက်ချင်းထထွက်သွားတော့ အောင်သူရ နောက်မှ
အမိလိုက်ရသည်။

သရဖီ၏ မိဘများမှာနယ်တွင်နေပြီး သူမက ဗိုလ်တထောင်
တိုက်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ သရဖီက ကော်ဖီနှစ်ခွက် အသင့်ဖျော်
ထားရင်း ထိုင်စောင့်နေ၏။ အောင်သူရက ချစ်သူသရဖီကိုတွေ့တွေ့
ချင်း ဝမ်းသာအားရလေသဖြင့်...

“သရဖီကတယ်တော်ပါလား... ဦးဖိုးအောင်တို့အဖွဲ့ရဲ့ ဓါတ်ပုံ
ကို ရအောင်ရှာလာနိုင်တယ်”

သရဖီ ဓါတ်ပုံကို လက်ညှိုးထောက်ပြရင်း...

“ဒါ နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့တဲ့လူနှစ်ယောက်ပဲ”

“ဒီဘက်က ပိန်ပိန်နဲ့ လည်ပင်းမှာဘီလူးခေါင်းရုပ် တက်တူး
ထိုးထားတဲ့ တစ်ယောက်က ဦးသက္ကပဲ”

“ညာဘက်က တစ်ယောက်က ဦးဇေယျပဲ ရင်ဘက်အပြည့်
ဘီလူးခေါင်း အရုပ်ကြီးထိုးထားတယ်”

မင်းသုခက ဓါတ်ပုံကို သေချာယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံ
ထဲက ရှေ့ဆုံးမှလူကြီးမှာ ဦးဖိုးအောင်ဖြစ်မည့်ဆိုတာကို တန်းသိလိုက်
သည်။ သတင်းစာတိုက်မှာ တွေ့ခဲ့သောလူကြီး။

အောင်သူရလည်း ဓါတ်ပုံကို ဘေးမှစူးစိုက်ကြည့်ရင်းက သရဖီ
တို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး. . မင်းသူခပြောတုန်းက လူတွေအားလုံးပျောက်သွားကြပြီး ဦးသက္ကနဲ့ဦးဇေယျ နှစ်ယောက်က ဘာလို့ကျန်ခဲ့တာလဲ”

“အင်း. . . သရဖီ စုံစမ်းလို့သိရသလောက်ကတော့ ဦးသက္ကက မီးထိုးလုပ်ပြီး ဦးဇေယျက ဖလင်ထိန်းလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်မှာ အင်းကွက်တွေအပြည့် နေရာအနှံ့ထိုးထားကြတယ်တဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့လား မသိဘူး၊

ဓာတ်စက်နဲ့ တာတေကြီးကား ပြနေတဲ့အချိန်မှာ တာတေကြီးကားပျောက်ပြီး ပိတ်ကားနောက်က လူတွေထိုးထွက်လာတော့မယ့် ပုံစံတွေလည်းတွေ့ရော ဦးသက္ကနဲ့ဦးဇေယျ နှစ်ယောက်က တစ်ခြားသူတွေလို ငေးမနေကြဘဲ. . ဓာတ်စက်ပြနေတဲ့ ကုန်းမြေအနားက တောအုပ်ထဲ ပြေးဝင်ကြတယ်တဲ့၊ တောထဲမှာ ပုန်းနေကြတဲ့ ဦးသက္ကနဲ့ဦးဇေယျဟာ မကြာခင်မှာပဲ အလင်းတန်းကြီး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့. .

တော်တော်ကြာအောင်ပုန်းနေပြီးမှ ဦးသက္ကနဲ့ဦးဇေယျတို့နှစ်ယောက် တောထဲကထွက်လာကြပြီး ဓာတ်စက်ပြတဲ့နေရာကို ပြန်လည်း လာကြည့်ရော ပိတ်ကားနဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေက အကောင်းအစိုင်း အကုန်ရှိနေတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးတဲ့”

အာခြောက်လာသဖြင့် ငြိမ်၍ အာရုံစူးစိုက်စွာ နားထောင်နေသော အောင်သူရနှင့်မင်းသူခအား ခဏဟုဆိုကာ သရဖီ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်းယူကာ မော့ချလိုက်လေသည်။

“အင်း. . . ထူးခြားအံ့ဖွယ်တွေပါလား. . လောကမှာ အဲဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေကို မယုံကြည်လို့ မရနိုင်အောင် ရှိနေ

ကြတာပါလား”

အောင်သူရပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ သရဖီက သူသိသေးသော အချက်များကို ဆက်ပြောလေသည်။

“ပြီးတော့. . . ဦးဇေယျ ဆိုတဲ့လူကတော့ ဖလင်ပြတ်တောက်သွားတဲ့ တာတေကြီးဖလင်ကို ပြန်ယူလာခဲ့တယ်လေ”

မင်းသူခ ဓါတ်ပုံကို အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးမှ. . .

“ဒီ ဦးသက္ကဆိုတဲ့လူကို ငါမြင်ဖူးတယ်၊ ဟုတ်တယ်. . အဲဒီလူပဲလည်းပင်းမှာ ဘီလူးခေါင်း အရုပ်ကြီး ထိုးထားတယ်”

မင်းသူခ ဘာများဆက်ပြောမလဲဆိုတာ အောင်သူရ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

“ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာပဲ ဒီလူရှိနေရမယ်”

မင်းသူခ ဓါတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်လျက် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က ရေဝေးမှာ အသုဘတစ်ခု လိုက်ပို့ရင်းနဲ့ လည်ပင်းမှာ ဘီလူးခေါင်း တက်တူးထိုးထားတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ငါတွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးက ဒီဓါတ်ပုံထဲက ဦးသက္က ဆိုတဲ့လူပဲ”

ဦးသက္ကဆိုတဲ့လူကြီးဟာ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ သေချာနေခဲ့လေပြီ။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့အလုပ်ကို အကောင်အထည် မဖော်ချင် စမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရာ”

ဆေးရုံပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ငေးကြည့်ရင်း မင်းသုခကို ကျောခိုင်းထားလျက် စူး လှမ်းပြောသည်။ မင်းသုခ မျက်နှာတင်းသွား သော်လည်း စူးကိုတော့ ဘာမှပြန်မပြောရှာပေ။

“ဘာလို့ အဲဒီကိစ္စကို အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေရတာ လဲ၊ ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လဲ”

စူး ဆက်ပြောနေသဖြင့် . .

“ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လဲ ဟုတ်လား၊ မင်း မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား စူး”

“ဒါငါတို့ရဲ့ ဘဝအပြောင်းအလဲပဲကွ၊ ငါတို့ဘဝကောင်းစားရေး အတွက် လုပ်နေတာကွ”

စူးမျက်နှာလေး ချက်ချင်းပြန်တည်သွားသည်။ ထို့နောက် မျက် လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့လျက် ဗိုက်ကလေးကို ကိုင်ကာ ကမန်းကတန်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဗိုက်အောင့်ပြန်ပြီလား . . . စူး ဆေးကောအဆင်သင့် ရှိရဲ့ လား”

သူ မေးမေးပြောပြောဖြင့် စူး ကိုင်နေကျ သားရေအိတ်ငယ် ကို ဖွင့်ကာ ဆေးအမြန်ရှာမိသည်။ တွေ့တာနှင့် ရေသန့်ဘူး ယူကာ စူးလက်ထဲ ထည့်ပေးမိသည်။ ဆေးသောက်ပြီးတော့ စူး မျက်လုံးအစုံ မှိတ်ကာ ခဏမျှ ငြိမ်သက်ပြီး ဗိုက်ကိုဖိထားရင်းနားနေသည်။

စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင့်ပဲလား မသိ၊ စူးရဲ့ဝေဒနာက စိတ်လှုပ် ရှားလျှင်လည်း နာကျင်မှုကို ခံစားတတ်သည်လေ။

“သက်သာရဲ့လား စူး”

မင်းသုခ လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာနူးညံ့အောင် ကြိုး စားလျက် မေးလိုက်တော့ စူး မျက်တောင်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့် ကြည့်လျက် အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ နုမုတ်ကြည်စင်နေသော စူးမျက်နှာကလေးကို စိုက်ကြည့် လျက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ စူးရှေ့ လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်သည်။

စူး သူ့လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်မှ ဝင်းအိနေသော ဟမ်းချိန်း ကြိုးမျှင် လေးကိုတစ်လှည့်၊ သူ့မျက်နှာကိုတစ်လှည့် အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။ သူ နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဝင်းဖန်နေသော စူးရဲ့ လက် ကောက်ဝတ်လေးကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူလျက် ဟမ်းချိန်းကြိုးမျှင်လေးကို

ပြည်ပညးစွာ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်လက်ဆောင်ပါ စူး၊ ပျော်ရွှင်စရာနှစ်သစ်ဖြစ်ပါစေ”

မင်းသုခ ချစ်သူပါးပြင်ကို အနမ်းမိုးချွေရင်း ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။ စူး ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာသွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားသော်လည်း တစ်ချက်မျှသာ သူ့လက်ဆောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာပွဲကာ ပြတင်းပေါက်မှ အဝေးသို့ ငေးရီနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

လက်ဆောင်ထက် သရဲတွေနှင့်ဆက်စပ်နေသော ရွာပျက်ကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်သူ့ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စူးကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားမိတာ ကြာပြီပဲ။

အဝေးသို့ တွေးတောငေးရီနေသော စူးကို မင်းသုခ စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ ဖုန်းသံမြည်လာခဲ့သဖြင့် တစ်ဖက်မှဆက်သောနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ သရဖီခေါ်သောဖုန်း ဖြစ်နေသောကြောင့် မင်းသုခ ချက်ချင်း စိတ်စောစွာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို သရဖီ... ဘာထူးသေးလဲ”
သရဖီ၏အသံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပျာယာခတ်နေပါသည်။

“ဦးသက္ကကို ရှာတွေ့ပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ သူ အခုဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ခုချက်မှလည်း လာခဲ့မယ်”

သရဖီက ဖုန်းထဲမှနေ ဦးသက္က ရှိနေသည့် မြို့နယ်ဆေးရုံ

တစ်ခု၏ နာမည်နဲ့လိပ်စာကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

ချက်ချင်း ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ကားသေ့ကို ကောက်ကိုင်ကာ စူးကို နုတ်ဆက်ဖို့ပင် မေ့ခဲ့ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို ဘွယ်သွားအုံးမလို့လဲ”

စူး လှမ်းအော်မေးပေမယ့် သူ ဘာမှပြန်မဖြေအားတော့ပေ။ အခုချိန်မှာ ဦးသက္ကဆိုသည့်လူနှင့် တွေ့ဖို့သာ အရေးကြီးသည်

လေ။

၆ ၆ ၆ ၆

သရဖီပြောထားသောဆေးရုံရှေ့ ကားရပ်ပြီး ဆေးရုံထဲ
မပြေးရုံတမယ် အမြန်ဝင်လာမိသည်။ ဆေးရုံအပေါက်ဝတွင် စောင့်နေ
သော သရဖီကိုတွေ့သဖြင့် သိချင်ဇောဖြင့် မင်းသုခမေးမိသည်။

“တော်လိုက်တာ သရဖီရယ်. . . ဘယ်လိုများ ရှာတွေ့တာလဲ”

သရဖီက လူနာများထားရာ ဆေးကုသဆောင်သို့ သူ့အား
ခေါ်သွားရင်း . . .

“ဒီလို ကိုမင်းရဲ့. . . ကံကောင်းချင်တော့ သရဖီက ဒီဆေးရုံမှာ
အင်ချက်ဂျက်ကျတယ်လေ၊ အဲ့ဒါ လူနာတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ရောဂါ
အခြေအနေ စစ်ဆေးနေတုန်း ဒီဆေးရုံမှာ လာတက်နေတဲ့ လည်းပင်း
စလုတ်နေရာမှာ ဘီလူးခေါင်းတတ်တူး ထိုးထားတဲ့ ဦးသက္ကဆိုတဲ့လူကို
တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ၊ ဒီလူရဲ့ တတ်တူးက လည်စလုတ်နေရာမှာ ထိုး
ထားတာဆိုတော့ တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့လူပဲနော်”

လူနာများထားရာ ဟောခန်းထဲမှ ပြတ်လျှောက်လာကြပြီး . .
ဦးသက္က ခုတင်ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အကြောပြိုင်းပြိုင်းကျနေသည့် လည်တိုင်တွင် ဘီလူးခေါင်းပုံ
တက်တူးက လက်ရှာမြှောက်လွန်းသဖြင့် သက်ဝင်ရုပ်ကြွနေပေသည်။
အဘိုးကြီးအခြေအနေက မြင်ရုံနှင့်ပင် လုံးဝမကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ
သိသာနေသည်။ အသက်ရှူနေရုံမှာ . . . အသိစိတ်မရှိတော့သည့် မြော
နေသောအခြေအနေမျိုးပင်။

“ဆေးရုံကို ဘယ်တုန်းကလာတင်ထားတာလဲ၊ တင်တာ ကြာ
ပြီလား”

သရဖီက အခုမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် . .

“ဆေးရုံကို ဒီညနေကမှ လာတင်တာတဲ့၊ ဦးသက္ကကို လာတင်
ပေးတဲ့လူတော့ ရှိသေးတယ်၊ မေးစရာလေးရှိလို့ မပြန်ပါနဲ့အုံးလို့
တောင်းပန်ထားတယ်၊ ဟိုနားက လူနာစောင့်အခန်းမှာ အိပ်နေလေရဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဦးသက္ကအား ဆေးရုံလာတင်ပေးသော
လူဆီ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လူနာစောင့်ထိုင်ခုံတန်းလျားတွင် လက်မောင်း
ကို ခေါင်းအုံးလုပ်၍ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော ထိုလူအား မင်းသုခ
လှုပ်နှိုးလိုက်ရသည်။ အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့် နှိုးလာသော ထိုလူအား . . .

“ဦးသက္ကကို လာတင်ပေးတာ အစ်ကိုပါလားခင်ဗျာ၊ အစ်ကို
အခုလိုစောင့်မေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်တာရယ်၊
နောက်ပြီး မေးစရာလေးတွေလည်း ရှိလို့ပါ”

ထိုလူမှာ သူ၏မျက်လုံးအား လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း . . .

“ဒီက ဆရာက ဘာများမေးချင်လို့လဲ”

မင်းသုခရော သရဖီပါနွှံ့ယောက်သား ထိုလူ၏ ဘေးခွဲတန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒီလိုပါ အစ်ကို ကျွန်တော်သိချင်တာ ဦးသက္ကအကြောင်းရယ်၊ ဦးသက္ကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံပေါ်ရောက်လာရသလဲ ဆိုတာရယ်ပါ”

ထိုလူလည်း ဦးသက္ကအကြောင်းကို ပြောပြလေတော့သည်။

“ဦးသက္ကနဲ့ စသိတာ လွန်ခဲ့တဲ့(၁)နှစ်လောက်ကပါ။ ကျွန်တော်က စက်မှုဇုန် ကားထုတ်တဲ့စက်ရုံမှာ ညစောင့်လုပ်ပါတယ်။ တစ်ညပေါ့မိုးတွေတအားရွာနေတဲ့အချိန်ပေါ့...။

တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိမ့်နေတဲ့ ဦးသက္ကတစ်ယောက် ကျွန်တော့ဂိတ်တဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ တစ်နေကုန် ထမင်းမစားရသေးတဲ့အကြောင်း၊ စားစရာရှိရင် သူ့ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ကျွေးဖို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ပြောရှာတယ်။ သူ တစ်နေကုန်ပြေးနေတာ မောလှပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောပါတယ်...။

ကျွန်တော်လည်း ဦးသက္ကကို တော်တော်သနားသွားတယ်။ ကျွန်တော့မှာကျန်နေတဲ့ ဟင်းကျန်ထမင်းကျန်တွေ ကျွေးပြီး ကျွန်တော့ဂိတ်တဲမှာပဲ အိပ်စေခဲ့တယ်။

နောက်နေ့မနက် အလုပ်ရှင်ကို အကူအညီတောင်းကြည့်တော့ ဦးသက္ကကို ညစောင့်လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတဲစောင့်ရတယ်။ သူတစ်လှည့်စောင့်ပေးရင် ကျွန်တော်လည်း အိပ်လို့ရတာပေါ့။ ဦးသက္ကဟာ တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်နေတဲ့ပုံပဲ။ တစ်ခု ထူးဆန်းတာက ကျွန်တော့ဂိတ်တဲကို စရောက်လာကတည်းက ညာဘက်လက်ဝါးမှာ ဖက်တီးကြီးစည်းထားတယ်...။

• နေလာတာကြာလာပေမယ့် လက်ဝါးကပက်တီးကို လုံးဝ မဖြည်ဘူး၊ ပက်တီးဖြည်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလည်း မလုပ်ဘူး၊ ရေချိုးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ သူကနေခင်းဘက်ကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူလိုက်နေတယ်လေ”

ထိုလူပြောနေရာမှ ခဏနား၍ သူ့ဘေးတွင်ချထားသော သောက်လက်စ အယ်လပိုင်းရေသန့်ဘူးကိုဖွင့်၍ အကုန်မော့ချလိုက်သည်။ မင်းသုခနှင့် သရဖီတို့ လျှာကလေးကိုယ်စီ သပ်ကာ ဆက်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဦးသက္ကကို တော်တော်ခင်ပါတယ်။ ခင်လို့လဲ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မဖြည်ဘဲထားခဲ့တဲ့ လက်ဝါးကပက်တီးကို ဖြည်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမယ့်... သူက ခါးခါးသည်းသည်း လက်မခံခဲ့ပါဘူး...။

ဦးသက္ကကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ ပြောမရတဲ့အဆုံးမှာ ညဘက် ဂိတ်စောင့်တုန်း သူ့အလှည့်ပြီးလို့ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် သူ့လက်က ပက်တီးကို ဖြည်ကြည့်မိတယ်။ ပက်တီးကိုမဖြည်ဘဲ ထားတာ ဘယ်နှနှစ်တောင်ရှိပြီလဲ မသိဘူး၊ ပက်တီးဖြည်လိုက်တာနဲ့ ပုပ်စော်ကဟောင်းခနဲ ထွက်လာတော့တာပဲ...။

ပြီးတော့... လက်ဝါးပေါ်မှာ ကြေးနီရောင်ဆွဲပြားလေး တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့ပေါ့၊ ကြေးနီရောင်ဆွဲပြားလေးကို ထုပ်တန်းပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ဦးသက္ကလက်ဝါးကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဦးသက္ကပက်တီးကို ရေကန်မှာ သွားပြီး လျှော်နေတဲ့အချိန်မှာ ဂိတ်တဲပေါ်က ဖူးဖူးဝါးဝါးအော်တဲ့ ဦးသက္က အသံ

ကို စကြားရတော့တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်အပြေးသွားကြည့်တော့...

အား... အမလေး... လေး... ငါ့ကိုကယ်ကြပါအုံး၊ ငါ့ကို လာခေါ်နေကြပြီ၊ ငါမသေချင်သေးဘူး... အား...

လို့ ထပ်ခါတလဲလဲအော်ပြီး၊ အမှောင်ထဲကိုလက်ညှိုး တထိုး ထိုးနဲ့ အော်နေတော့တာပါပဲ၊ စောင်ကြီးကို ခေါင်းမြီးမြီး တစ်ကိုယ် လုံးလဲ တဆက်ဆက်တုန်နေတယ်၊ ကျွန်တော်စောင်ဖယ်ပြီး ဦးသက္ကကို မေးတော့...။

ဦးသက္ကက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မျက်နှာနဲ့ ငါ့အဆောင် လက်ဖွဲ့ ဆွဲပြားလေး ဘယ်မှာလဲလို့မေးတယ်၊ ထုပ်တန်းပေါ်က ဆွဲပြား လေးယူပြီး ဦးသက္ကလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့လက် တွေ အတော်ကိုတုန်နေတယ်...။

လက်ထဲရောက်တော့ ကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုပ်ပြီး ဦးသက္က ငြိမ်ကျသွားလိုက်တာ အခုထိ သတိပြန်မလည်လာဘူး ဖြစ်နေပါတယ် ဆရာ”

ထိုစဉ် သရဖီကဝင်ပြောလေသည်။

“ဒီကဆရာဝန်တွေကစိတ်ငြိမ်ဆေး အွန်ထားပေးတာ တွေ့ရ တယ် ကိုမင်း”

“ကျွန်တော်လည်း သွားအုံးမယ်ဆရာ ညဘက်စောင့်ရအုံး မယ်၊ အလုပ်တော့မပြုတ်ချင်ဘူး ဆရာရေ”

ထိုလူလည်းပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေသန့်ဘူးခွံလေးကိုင်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“သူ့ညာဘက်လက်ဝါးကို ဘာလို့ ပတ်တီးနဲ့ စည်းထားတာလဲ

မသိဘူးနော်ကိုမင်း”

သရဖီက အသက်ရှူနေသေးသော ဦးသက္ကကိုကြည့်ရင်း သူ့ နားကပ်ကာ တီးတိုးမေးလိုက်တော့မှ မင်းသူခ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ် ခနဲ စဉ်းစားလိုက်မိလျက် ကတ်ကြေးကို ချက်ချင်း ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။

“ဟေ့!... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်အား နောက်မှရပ်ကြည့်နေတာ ကြာပြီဖြစ် သော အောင်သူရက ကမန်းကတန်း လှမ်းမေးသော်လည်း... သူ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ဦးသက္ကရဲ့ညာဘက်လက်မှာ စည်းထားသော ညစ် ထပ်ထပ် ပတ်တီးစများကို မြန်ဆန်ကျွမ်းကျင်စွာ ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ် လိုက်သည်။

“ကိုမင်းသူခ”

သရဖီ တီးတိုးသတိပေးလိုက်၏။ သူ ခုချိန်မှာ ဘာကိုမှ“ဂရု မစိုက်တော့ပေ။ သိချင်စိတ်အားကြီးနေသော သူ့စိတ်ကိုပင် သူမနိုင် တော့၊ ပတ်တီးပြေသွားသည်နှင့် ဦးသက္ကရဲ့ခပ်လျော့လျော့ ဆုပ်ထား သောလက်သီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူ့... သူ့... လက်ထဲမှာ ဘာရှိလို့ ဆုပ်ထားတာလဲ သရဖီ” အောင်သူရ အနားရောက်လာပြီးမေးလေ၏။

လက်သီးဆုပ်ထဲမှာတော့ ဆွဲပြားလိုလို အရာတစ်ခု၊ ဦးသက္က ၏ ပြေလျော့နေသော လက်ချောင်းဖျားကြား သတိဖြင့် ကတ်ကြေးကို သွင်းလျက် ထိုအရာကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟင်!... ကြေးနီရောင်ဆွဲပြားလေးပါလား”

အနိပ္ပိဋ်ပြင်းကျနေသော ဦးသက္ကမာ သူ့အပေါ် ခွစီးလျက် သူ့လက်ထဲမှ ဆွဲပြားကို အသည်းအသန် ပြန်လုရန် ကြိုးစားနေလေသည်။ ဦးသက္ကမာ သန်မာမှုကို သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့် ကြောက်ရွံ့နေမိသော်လည်း လက်ထဲမှ ဆွဲပြားကိုတော့ ပြန်ပေါ်သွားရအောင် အားကုန်ပြန်ဆုပ်ထားမိသည်။

“ကိုမင်း.. သတိထားနော်၊ သူ သာမန်ပုံစံတော့ မဟုတ်တော့ဘူး”

အောင်သူရ ဦးသက္ကကို နောက်မှ အတင်းဝင်လုံးပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်လေတော့သည်။

“အား.. ဟား.. ငါ့ကို.. လွတ်.. လွတ်.. အား”

နောက်မှဆွဲချုပ်ထားသော အောင်သူရရဲ့လက်များကြားမှ အတင်းရုန်းကန်ရင်း ဦးသက္က သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်နေသည်။ ကမ္ဘာပျက်သလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပွက်လောရိုက်နေသော သူတို့ သုံးယောက်ကို သရဖီနှင့် ဆေးကုသဆောင်ထဲမှလူနာများအားလုံး စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်နေကြလေသည်။ သရဖီကတော့..

“ပြန်ပေးလိုက်ပါ ကိုမင်းရယ်၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဒီဆွဲပြားမရှိရင် သေတော့မလားမသိဘူး ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဦးသက္က ကိုယ်ပေါ်မှ ကွာသွားသည်နှင့် မင်းသူခသည် ဦးသက္က အနားတိုးလာပြီး..

“ဒီမှာ ဦးသက္က ဒီဆွဲပြားလေးကို ဘာလို့ပြန်လိုချင်တာလဲ”

သူ ဆွဲပြားကို ဦးသက္ကရှေ့ ကိုင်ပြကာ မေးလိုက်လျှင်..

အောင်သူရ ချုပ်ထားသည့်ကြားမှနေ ဦးသက္က လူးလွန်ရုန်းကန်လျက်က..

“ငါ.. ငါ့မှာ.. အဲဒီဆွဲပြား.. မ.. မရှိလို့.. မ.. မဖြစ်ဘူး၊ ဆွဲပြားမရှိရင် ငါသေလိမ့်မယ်၊ ဒီဆွဲပြားလေးကို ကိုယ်နဲ့မကွာထားထားမှ ငါအသက်ရှင်မှာမို့လို့ပါ”

လက်အုပ်ချီလျက် တုန်ယင်အက်ကွဲသော ငိုသံပါကြီးနှင့်

တောင်စွန်လေသည်။

“ငါ့ဆွဲပြား မြန်မြန်ပြန်ပေးပါ၊ ငါ.. ငါ့ဆွဲပြားလေးကိုယ်နဲ့ ကွာသွားတာနဲ့ သူတို့ ငါ့ကို ဝိညာဉ်လာနုတ်လို့ရသွားပြီ၊ ငါမသေချင်သေးလို့ပါကွာ”

ဦးသက္က ဆောက်တည်ရာမရစွာ မျက်ရည်များ ကျလာလျက် ဆွဲပြားကို တစာစာ တောင်းလေတော့သည်။

“သနားပါတယ် ကိုမင်းရယ်.. ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

မိန်းမသား ပီသစွာ စိတ်ပျော့လွန်းသော သရဖီ.. နံဘေးမှ သူ့အား တိုက်တွန်းလေလျှင် မင်းသူခ မကြားယောင်သာ ပြုလျက်..

ဦးသက္က၏ မှိုင်းမှုန်ညိုမဲ့သော မျက်လုံးများကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း မေးလိုက်သည်။

“တာတေကြီးဖလင် ဘယ်မှာလဲ ဦးသက္က”

သူ့မေးခွန်းဆုံးသည်နှင့် ဦးသက္က၏ မျက်လုံးများမှာ အဆမတန် ပြူးကျယ်ထွက်လာခဲ့ပြီး အရိုးပြင်းပြင်းကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းငြင်းဆန်လေသည်။

“ငါ.. ငါတကယ်.. မသိပါဘူးကွာ.. ငါနဲ့ ဇေယျ အသက်မသေပဲ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးနောက်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံလုပ်ငန်းတွေ ပေါ်လာတယ်၊ ငါတို့လုပ်တတ်တာလဲ ဒီအလုပ်ပဲလေ၊ ငါတို့မဟူရာရုပ်ရှင်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ကြတယ်၊ ငါက သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ပဲရတယ်၊ ဇေယျက ဖလင်ကျွမ်းကျင်တော့ ဖလင်ခန်းမှာ အလုပ်ရတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်နေရာဖြစ်နေတော့ ဇေယျနဲ့ နောက်ပိုင်းမတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး၊

ငါတို့အလုပ်ဝင်ပြီး မကြာခင်ပဲ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သရဲခြောက်တာ အရမ်းကြမ်းလာတယ်။ ငါလည်း ဆက်မလုပ်ရဲတော့တာနဲ့ အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်။

တာတေကြီးဖလင်လိပ်က ဇေယျာဆီ ပါသွားတာပါ။ ငါ့ဆီမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ငါ တကယ်ပြောတာပါ။ ငါ့ . . ငါ့ဆွေပြား ပြန်ပေးပါကွယ်”

“ဒီဆွေပြားကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အရေးတကြီး လိုချင်နေရတာလဲ”

“ဒီဆွေပြားလေး ရှိနေလို့ ငါ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေသေးတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“နေပါဦး . . . ဒီဆွေပြားက ဘာတွေ စွမ်းနေလို့လဲ”

“ဒီဆွေပြားဆောင်ထားရင် သရဲတွေ မကပ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီဆွေပြားပေါ်က ဘီလူးသံလျှက်ထမ်းနေတဲ့ပုံရယ်။ အင်းကွက်သေးသေးလေးဟာ ငါ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာကိုယ်တိုင် အင်းကွက်ချပြီး ထွင်းပေးထားတာ။ သရဲတစ္ဆေတွေ အနားလုံးဝမကပ်နိုင်အောင် သိပ်စွမ်းတယ်။ ဒီဆွေပြားမရှိရင် သရဲတွေ ငါ့ကို ဝိညာဉ်နှုတ်လိမ့်မယ်။ ငါ . . ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ ငါ့ဆွေပြား ပြန်ပေးပါ။ ငါဒီလောက်ရှင်းပြနေတာ နားလည်သင့်ပါပြီကွာ။ ငါ့ကိုမသနားတော့ဘူးလား”

သူ တိမ်အက်တုန်ယင်သော ဦးသက္ကဇဲ့ စကားများကို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်ကာ နားစိုက်ထောင်နေဆဲမှာပင် . . . ဦးသက္ကဇာ ရုတ်ခြည်း သွေးရူးသွေးတန်းပုံစံ ဖြစ်သွားရတာ . . .

“အား . . သွား . . . ထွက်သွား . . အား။ သူတို့ငါ့ကို လာခေါ်

နေကြပြီ”

ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်အော်လိုက်တာမို့ ဦးသက္ကဇာ လုံးများစွာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေသော သူ့အနောက်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် . . မှန်ဝါးဝါးအရိပ်တစ်ချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အား . . . သူတို့တွေ လာနေပြီ။ ငါမသေချင်သေးဘူး။ ငါ့ဆွေပြား . . ငါ့ဆွေပြား . . ပြန်ပေးပါ။ ပြန်ပေး . . အ . . ”

သွေးဖျက်စွာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ရင်းက အောင်သူရလက်ထဲမှာပဲ ဦးသက္ကဇာ ပျော့ခွေမေ့လဲကျသွားလေတော့သည်။

“သူ . . သူရှေ့ဖြစ်သွားလားမသိဘူး . . ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်”

သရဖီ ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် နားမလည်စွာ မေးလေလျှင် သူခေါင်းယမ်းပြလိုက်လျက် . . .

“မင်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်ထားလိုက်ဦး အောင်သူရ ငါ အပြင်ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

မင်းသူခ မေ့မြောနေသောဦးသက္ကဇာလက်ထဲကို ဆွေပြားလေး ဂရုတစိုက် ပြန်ထည့်ပေးပြီး ပတ်တီးပြန်ပတ်ပေးလိုက်ကာ ထိုနေရာမှ အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

မင်းသူခ ကားပါကင်သို့ဆင်းပြီး စိတ်တည်ငြိမ်အောင်ထားကာ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်နေလေသည်။ ခဏကြာမှ အောင်သူရတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ငြိမ်တော့ငြိမ်သွားတာပဲ . . အရင်အတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားပါပြီ”
မင်းသူခပြန်ရောက်လာသည်နှင့် အောင်သူရက ဆီကြိုပြီး

ပြောလေသည်။ ဦးသက္ကရာဇ် ခုတင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ပြန်လည်
မေ့မြော၍ နေလေသည်။

သရဖီက သူ့ကို ကြည့်ကာ တွေးတွေးဆဆ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မ ထင်တယ်၊ သူ့လက်ထဲ အဆောင်ဆွဲပြားလေး ပြန်
ရောက်သွားခဲ့လို့ သူ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား
ကိုမင်း”

မင်းသူခ ခေါင်းအသာညိတ်ပြရင်း...

“ကဲလာ အားလုံးသွားကြမယ်၊ မင်းတို့ကိုပြန်လာခေါ်တာ”

သူ စကားဖြတ်ပြီး ဆေးရုံပြန်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်မိသည်။ အား
လုံး သူ့နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သူ့မှာ လုပ်
စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးသည်လေ။ ခုထိ... သူတို့၏ သုတေသန
ရှာဖွေမှုကြီးအတွက် သဲလွန်စ ပြည့်စုံမှုမရှိသေး။

နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ကို သူ အမြန်ဆုံးတွေ့အောင်
ရှာရမည်လေ၊ သူ့နာမည်ကတော့ ‘ဦးဇေယျ’... တဲ့။

ဦးခန်းအတွင်း ဝင်လာသော အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံး
ထောင့်မှ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်မို့ စူး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ထင်ထားသလို ကိုကိုမဟုတ်ခဲ့သောအခါ စူး မျက်မှောင်ကလေး ကြွတ်
လိုက်မိသည်။ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဆေးရုံး ရုံးခန်းထဲကို ခပ်တည်တည်
ဝင်လာရုံသော လူငယ်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်မိရင်း စူး စိတ်တို
သွားမိသည်။

“ဟေ့... ဒါ... ဆရာဝန်ရုံးခန်း၊ ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်လို့မရဘူး”

သူနာပြုဝတ်စုံလေးဖြင့် စူး လေသံမာဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။
ထိုလူငယ်ကလည်း ခပ်တည်တည်ပင်. . .

“ဒေါက်တာ မင်းသူခမာထားလို့ လာခဲ့တာ”
ကိုကိုနာမည်ကို ထည့်ပြောတော့ စူး နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘယ်လို”
“ဒေါက်တာက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသရဲ့ အသေးစိတ် မြေပုံ
လမ်းညွှန်စာအုပ် မှာထားလို့ လာပို့ပေးတာပါ”

ထိုလူငယ်က လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ထောင်ပြသည်။ စူး ‘ကျစ်’
ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိသည်။ ကိုကိုဟာ တော်တော်ရွှပ်ရွှပ်ယှက်ယှက်
လုပ်တာပဲ။ ဒီမြေပုံလမ်းညွှန်စာအုပ် လိုချင်တာများ စူးကိုခိုင်းလည်း
ဖြစ်တာပဲဟာ။ စူး ထိုလူကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်နေ
မိသည်။ ကောင်လေးက စူးအကြည့်ကို နားလည်စွာပင်. . .

“ကျွန်တော်က စောစောစာပေမှာ ညဆိုအစောင့်သဘောမျိုး
နေတာသိလို့ ဒေါက်တာကမှာတာပါ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနဲ့ခန်းထဲကို ဒီလိုခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာ
တာကိုတော့ စူး နည်းနည်းမှ မကြိုက်ပါ။ အင်း. . . ဒီလူငယ်က ဟိုနေ့ည
က စူးနောက်တကောက်ကောက် လိုက်လာတဲ့ကောင်လေးပဲ။ စူးချက်
ချင်း မှတ်မိသွားပြီး. . .

“ဒေါက်တာက သူ့နဲ့ခန်းထဲမှာ တခြားသူရှိတာ မကြိုက်ဘူး၊
စာအုပ်ထားခဲ့ပြီးပြန်ပါ။ ဒေါက်တာလာရင် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ် ”

စူး အားမနာစွာ ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုလူငယ်က စူးကို မထိ

တရီအပြုံးဖြင့် ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ. . .

“ဒါဆို ဒီကဆရာမကရော ဒေါက်တာအခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်
နေတာလဲ”

ကြည့်စမ်း. . . စူးကိုများ ဒီကောင်က ပြန်ပြီး ပန်းချင်း ယှဉ်ချင်
သေးတယ်။ ဘယ်လောက် မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။

“ကျွန်မက ဒီဆေးရုံက သူနာပြုရှင်. . . သိရဲ့လား”
စူး မျက်နှာကို မော့ကာ ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မက ဒေါက်တာချစ်သူရှင်လို့တော့ ထိုလူငယ်ကို ဘာ
ကြောင့်များ ဝန်မခံမိတာပါလိမ့်. . .

“ဒီမှာ. . . ရှင် ဒီအခန်းထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားရင် ကောင်း
မယ်၊ သူ သိပ်မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာ၊ သူ့နဲ့ခန်းထဲမှာ သူစိမ်း
တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ကျွန်မကိုပြောလိမ့်မယ်. . .”

စူး ပြောလို့မှ မဆုံးသေးခင် ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ပြင်း
ထန်လွန်းလှသည့် ကိုကိုခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ ပြောလက်စ
စကားကို ရပ်ကာ သတိအနေအထား ပြင်နေလိုက်မိသည်။

ကိုကို အခန်းထဲသို့ ဒေရာသောပါး ဝင်လာခဲ့ချိန်နှင့် ထိုကောင်
လေး ပီရိုဘေး ဖျတ်ခနဲ ဝင်ပုန်းလိုက်ချိန်မှာ ကွက်တိပုံဖြစ်သည်။
သူနဲ့ခန်းထဲမှာ စူးကို တစ်စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ နှစ်
ယောက်ထဲ အနေအထားမျိုး ကိုကိုတွေ့သွားခဲ့လျှင်ဖြင့်. . .

စူး မတွေးရဲ။

ကိုကို အခန်းထဲ ဝုန်းဒိုင်းကျဲ ဝင်လာခဲ့သည်နှင့်ပင် ဘာမှမရှိ
မသားမဖြစ်ဘဲ စူး လန့်သွားရကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံ

အိတ်လေး ကြမ်းပြင်ပေါ် 'ဒေါက်'ခနဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ရသည်လေ။
 စူးကိုယုံစိတ်ကိုယ် မလုံသလို ထိုကောင်လေးကို မြင်သွားမှာ
 လည်းစိုရိမ်နေမိသည်။
 “ဆေးလိပ်နဲ့ ရတယ်၊ စူး”
 ကြမ်းပေါ် ပြုတ်ကျသွားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတစ်လှည့်၊ စူးကို
 တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ကိုကိုမေးလျှင်...
 ရုတ်တရက်မို့ စူး ဘာပြန်ပြောရမလဲမသိ ဖြစ်ရကာ မှင်သက်
 နေမိသည်။
 ခုနကဟိုကောင်လေးဆီက ဆေးလိပ်နဲ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အခန်း
 ထဲ ဝင်လာကတည်းက ဆေးလိပ်လက်ကြားညှပ်ထားတာ တွေ့လိုက်
 ရသည်လေ။ ကိုကိုက အာရုံခံစွမ်းအား အင်မတန် ပါးနပ်ထက်မြက်
 လွန်းသူဖြစ်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်တာကို လုံးဝမကြိုက်သူဖြစ်သည်။။
 စူး ဗီရိုနောက် ဝင်ပုန်းနေသောကောင်လေးကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်
 ဆဲနေမိဆဲ...
 “ကဲ... ကဲ အဲဒါထားလိုက်ပါတော့၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်
 ထားတဲ့ အိတ်ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာ”
 သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကိုကို ဟာယာခတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှ အိတ်ကို
 ယူလိုက်စဉ် စားပွဲနှင့်ဆေးဗီရိုမှာ ကပ်လျက်မို့ စူးမှာ အသက်ရှူအောင်
 ထားမိသည်။
 “လာ... လာ စူး မင်းပါလိုက်နဲ့... ကားပေါ်မှာ အောင်သူရ
 တို့လည်းပါတယ်”
 သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံကားပါကင်ထဲဆင်းလာကြစဉ် ညီညီ

ဆိုသောကောင်လေး အောက်တွင်ကြိုရောက်နှင့်နေတာ စူး တွေ့လိုက်
 ရလေသည်။
 ထိုကောင်လေးက မင်းသူခအားရိုက်ဖူးစွာ ဦးညွတ်လျက်...
 “မြေပုံစာအုပ်လာပို့တာပါခင်ဗျာ”
 မြေပုံလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ရိုရိုသေသေ ကမ်းပေးပါသည်။
 မင်းသူရ စာအုပ်လာပေးသော ကောင်းလေးပခုံးအားဖက်
 ရင်း... ကားရပ်ထားရာဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။
 “ကဲ... မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်၊ သူနာမည်က ညီညီတဲ့”
 ညီညီကို မပြန်ခိုင်းသေးဘဲ သူတို့နှင့်အတူ အိမ်ကိုခေါ်လာပြီး
 တစ်ဝိုင်းထဲထိုင်စေသောအခါ အားလုံးက မင်းသူခကို နားမလည်သ
 လို ဝိုင်းကြည့်ကြပါသည်။
 ညီညီ၏ အကူအညီလည်း မင်းသူခအတွက် လိုအပ်မယ်ဆို
 တာ သူတို့ သဘောပေါက်ကြဦးမည် မဟုတ်ပေ။
 “ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယခြေလှမ်းအတွက် ပြင်ဆင်ကြရ
 အောင်... တာတေကြီးဖလင် ယူသွားတဲ့ ဦးဇေယျကို ရှာရမယ်”
 “ဦးဇေယျ အခု ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်
 သိနိုင်မှာလဲ ကိုမင်းရဲ့”
 ဦးသက္ကကို ရှာတွေ့ခဲ့သော သရဖီက ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ပျက်
 အားလျော့နေပြီဆိုတာ သူသိလိုက်သည်။
 “သူတို့ အရင်တုန်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ မဟူရာရုပ်ရှင်ရုံမှာ
 သွားစုံစမ်းရင် သိနိုင်တာပဲ”
 တချိန်လုံးစကားဝင်မပြောပဲ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ညီညီက

“ကျွန်တော် မဟူရာရုပ်ရှင်ရုံဟောင်းနေရာကို သိပါတယ် လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့အခုပဲ သွားကြတာပေါ့”

ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်တတ်သော အကျင့်ရှိသူပီပီ မင်းသူခ စိတ်မြန်လက်မြန်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟို. . စူး. . မလိုက်. . မလိုက်ဘဲ နေလို့မရဘူးလား”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုကိုရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို စူး လုံးဝနားမလည် နိုင်ပါ။

“စူး. . . ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

နှစ်ယောက်ကြားသာရုံ ကိုကို တီးတိုးမေးပေမယ့် လေသံက တော့ မာနေပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . . ဗိုက်အောင့်နေလို့”

စူး ကိုကိုကို လှည့်မပြောဘဲ ညာလိုက်မိပါသည်။

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ ငါစိတ်မချဘူး၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်. . ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့”

တင်းမာခက်ထန်သော အမိန့်စကားနှင့်အတူ ကိုကို သူမလက် ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခြေလှမ်းပြင်ပါသည်။

စူး ဘာမှထပ်မပြောရဲတော့ပဲ သက်ပြင်းတစ်ခုသာ ချမိလျက် ကိုကို ဆွဲခေါ်ရာနောက် စိတ်မပါစွာ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ ဟို ညီညီ ဆိုသောကောင်လေးနှင့်အတူ တစ်ခရီးထဲ သွားရမှာကို စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်နေမိသည်။

ကိုကို သူမအပေါ် လွှမ်းမိုးလွန်းတာကိုလည်း စူး မကြိုက်တော့

ပေ။

“ခုချိန်မှာ ဦးဇေယျဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ အရေးမကြီးဘူး၊ အဲဒါ မင်းသိထား စူး”

ကိုကို တီးတိုးထပ်ပြောလေသည်။

ဦးဇေယျဆိုတဲ့လူတစ် ယောက်ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ရဦး မှာပါလိမ့်။ စူး စိတ်မသက်သာစွာ ပခုံးများ ကျုံ့ထားလိုက်မိသည်။

နောက်ထပ် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲကို စူး မတွေးချင်တော့ပေ။

၅ ၅ ၅ ၅

တန်ခိုးတုန်းကတော့ ဒီမြို့မှာ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး အားပေးခဲ့ကြသည်ဆိုသော ရုပ်ရှင်ရုံကြီးသို့ သူတို့တစ်တွေ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးမှာ ခုတော့ဖြင့် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သည်။

ရုံအပေါက်ဝတွင် ရှေးဟောင်းသောခလောက်ကြီး ခတ်ထားသော သံဘာဂျာကြီးရှေ့တွင် အိပ်ပျော်နေသော အစောင့်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် မင်းသုခလှုပ်နှိုးလိုက်လေသည်။ ထိုအဘိုးကြီး နိုးလာပြီး သူတို့အုပ်စုအားကြည့်ကာ အထူးအဆန်းပုံစံဖြင့် . . .

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟို ဒီလိုပါ ကျွန်တော်တို့က ဒီမဟူရာရုပ်ရှင်ရုံကြီးအကြောင်းကို သုသေတနာတမ်းပြုစုနေတဲ့ အဖွဲ့ပါ။ ဒီရုံကြီးအကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

အောင်သူရ ပါးစပ်မှ ပြောလည်းပြော ငါးထောင်တန်တရွက်

အား ထုတ်ပေးရင်းပြော၏။

“အား . . . အဘတို့ ဒီရုံကြီးကို လုံးဝမဖွင့်တော့ပဲ ပိတ်ထားတာကြာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ . . . ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပေးပါလား”

“ဟူး”

အဘိုးကြီးသက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ခေါင်းယမ်းလျက် . . .

“မင်းတို့က တော်တော်သိချင်နေတဲ့ပုံပဲ၊ ကဲ . . . ဒီတော့လည်း အဘ ပြောပြပါမယ်၊ တကယ်တော့ အဘတို့ရုံကို ပိတ်ထားရတဲ့အကြောင်းက ဒီလိုကွ . . .”

အဘိုးကြီးဘေးတွင်ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ ပြောလာမည့်စကားကို စောင့်မျှော်နေကြလေသည်။ အဘိုးကြီးက သူတို့လူစု၏မျက်နှာများကို တစ်ယောက်ချင်းစီ အသေအချာ ကြည့်ကာ ရုံကြီးပိတ်လိုက်ရသည့် ချောက်ချားထိတ်လန့်ဖွယ် အကြောင်းအရာများကို စတင်ပြောပြလေတော့သည်။

“ပထမတော့ အဘတို့ မဟူရာရုပ်ရှင်ရုံက အကောင်းပါ ဘာဆိုတာမှမဖြစ်ဘူး၊ အဲ . . . တစ်နေ့တော့ သက္ကနဲ့ဇေယျဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက် အလုပ်ဝင်လာကြတယ်၊ သက္ကက သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားပေါ့၊ ဇေယျက ဖလင်အကြောင်းနားလည်တော့ ဖလင်ခန်းမှာ အလုပ်ရတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်း လူတွေက သရဲကားကိုကြည့်တော့ကြည့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်ကောင်းမှ လူကြည့်ကြတာ၊

တစ်နေ့တော့ ဇေယျက ရုံပိုင်ကို ဖလင်တစ်လိပ် လာပြတယ်၊

ရှားပါးဖလင်လိပ်တဲ့ ဖလင်ပြတ်တောက်နေတာကို ဆက်ပြီး . . သန့်ရှင်း
 ရေးလုပ်ပြီးကြောင်း ပြောတယ်။ ဖလင်က တာတေဇာတ် ဖြစ်နေတော့
 ရုပ်ပိုင်းတော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ရုပ်ပိုင်းလည်း ဘုတ်ထောင်ပြီး
 တာတေဇာတ်ကို ပြပါလေရော၊ ရုပ်ပိုင်းရတဲ့ အဓိကအကြောင်းက အဲဒီ
 ကစတာပဲ။ တာတေကားပြတာ အစပဲရှိသေးတယ် . . တာတေကား
 ပျောက်သွားပြီး တောတောင်ရေမြေတွေ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီနောက်
 ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ပုံရိပ်တွေအကုန်ပျောက်ပြီး အဖြူချည်းသက်
 သက်ပဲကျန်တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပေါ့ ပိတ်ကားနောက်က လူတွေ
 အများကြီးပဲ ပိတ်ကားထဲကထိုးထွက်လာတော့မယ့်ပုံနဲ့ ပိတ်ကားကို
 တိုးဝှေ့နေတာကို ကြည့်နေတဲ့လူတွေအားလုံး မြင်သွားကြတယ်။ ဘာ
 ပြောကောင်းမလဲ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက လူတွေအကုန်လုံး ထပြေးကုန်တော့
 တာပေါ့။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ရုံထဲမှာ နေခင်းတောင်မရွှောင်တော့ဘဲ သရဲ
 ဆက်တိုက်ခြောက်တော့တာပဲလေ”

ပြောရင်းကနေ ထိုအဘိုးကြီးမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ
 လာသဖြင့် လက်တွေကို သပ်ချလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုခြောက်တာလဲ အဘရယ် ပြောပြပါအုံး”

မင်းသုခ စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေး နှစ်
 ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်နားတစ်ယောက် မသိမသာ တိုးကပ်
 လိုက်ကြ၏။

“အရင်ဆုံး စအခြောက်ခံရတာ ဝန်ထမ်းတွေလေ၊ ခြေသံတွေ
 တံရှပ်ရှပ် ကြားရပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူးတဲ့၊ နောက်
 ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံရဲ့ ဖင်ထိုင်ခုံတွေက စပရိမ်တွေနဲ့လေ၊ ထိုင်မယ်ဆိုရင်

ဆွဲချပြီးမှ ထိုင်လို့ရတယ်။ ထလိုက်ရင် ဖင်ထိုင်ခုံက ကျောမှီမှာ သွား
 ကပ်တယ်လေ။

တစ်ချို့ခုံတွေက စပရိမ်မကောင်းတော့ လူထသွားတာနဲ့
 ကျောမှီကိုပြန်မကပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းကျန်ခဲ့တာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်လေ၊
 ဒါကြောင့် သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းတွေက အဲဒီခုံတွေကို လိုက်တင်ပေးရ
 တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝန်ထမ်းတွေက ရွှေ့ကခုံတွေ တင်သွားတယ် နောက်
 ကခုံတွေပြန်ချနေတဲ့ အသံတွေကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်၊ တင်ခဲ့တဲ့
 ခုံတွေ အကုန်လုံး ပြန်ကျနေပြန်ရော . . .

သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုခြောက်တော့ သက္က
 တို့လဲပါတာပေါ့။ ရုံတစ်ပွဲပြီးတိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်လေ၊ ခုံတွေ
 အောက်က အမှိုက်တွေကို ရွှေ့မှာသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတုန်း နောက်က
 ဖင်ထိုင်ခုံတွေ လူမရှိဘဲ တစ်ခုံချင်းစီ ဆွဲချပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ စပရိမ်
 ‘ကျိုကျို’ဆိုတဲ့အသံတွေ ဆက်တိုက်ကြားနေရတယ်”

အဘိုးကြီးသည် သူ၏အိတ်ကပ်ထဲတွင်ထည့်ထားသော ဆေး
 ပေါ့လိပ်အား ထုတ်လိုက်ပြီး ဖင်စည်ကို ခပ်နာနာ ဆောင့်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် မီးငြိပြီးဖွာလိုက်ရင်း . .

“ရုံထဲကအိမ်သာမှာလည်းခြောက်တယ်၊ အိမ်သာတွေက ဘို
 ထိုင်တွေမဟုတ်ဘူး ဗမာထိုင် ခိုးခိုးတွေ အိမ်သာတက်နေတဲ့လူရဲ့ ဖင်ကို
 လာလာရိုက်တာ ဖင်မှာလက်ငါးချောင်း အရာတောင် ထင်ကျန်ခဲ့တယ်။
 အခြောက်ခံရတဲ့လူတွေ ဖင်လှန်ပြလို့ သိရတာ၊ နောက်တော့ . . . လာ
 ကြည့်တဲ့ လူတွေကိုပါ အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်လာတယ်။

အင်း . . မင်းတို့ကို ဒီရုပ်ရှင်ရုံမှာ သရဲခြောက်သမျှ အကြောင်း

တွေသာ အကုန်ပြောပြရရင် မင်းတို့ ဒီည အိမ်ပြန်ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဥပမာ ပရိသတ်ထဲက (C 5)ခုံနံပါတ် ဝယ်ထားပြီး ရုံထဲရောက်တော့ အမှောင်ထဲက အဲဒီခုံမှာ လူထိုင်နေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ လက်မှတ်ပြပြီး ဖယ်ပေးဖို့ပြောတော့ ဘေးခုံ (C 4)ကို မထဘဲ သူ့အလိုလိုရွှေ့သွားတာတွေ ရတယ်၊ လက်မှတ်ကိုင်ထားတဲ့လူလည်း မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်ပြေးရတာမျိုးတွေပေါ့”

မင်းသုခက ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးပြီး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိတယ်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ စိတ်မသက်သာစွာနဲ့ နားမထောင်ရဲသလို ဟိုဘက်လှည့်နေကြလေသည်။ ပြောနေသောအတိုင်း ကြီးလည်း နောက်ကျောမလှဲသလို နောက်ကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

“အဲဒီကနေပြီး တစ်ဆင့်တက်လာပြီး သူတို့ရဲ့ ကြောက်စရာပုံစံတွေကို ပြပြီး အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်တာတွေပါ လုပ်လာခဲ့တော့ ရုံမှာ ဝန်ထမ်းတွေ မမြဲတော့ဘူး...”

ရုံကို လာကြည့်တဲ့သူလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ညဘက်တွေမှာ ဘယ်သူမှ မဖွင့်ဘဲ ပိတ်ကားပေါ်မှာ တာတေရုပ်ရှင်ဟာ သူ့ အလိုအလျောက် ပြနေတယ်”

“ဘုရားရေ”

သရဖီက အလန့်တကြား ထအော်လေသည်။

“အဲဒီထက်ဆိုးတာက ပိတ်ကားထဲက ဝိညာဉ်တွေထွက်လာတာပါပဲ”

“ဒီရုံကကြောက်ဖို့ အရမ်းကောင်းတာပဲ ကိုကို”

စူး ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မြည်တမ်းပြီး မင်းသုခလက်ကို မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မင်းသုခကတော့ ခုချိန်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ကြောက်ရတာထက် ဦးဇေယျအကြောင်း သိဖို့ကိုသာ စိတ်ကလွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေတာမို့... .

“အခုလို ပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ရုံထဲကို ခဏလေ့လာချင်ပါသေးတယ်ခင်ဗျာ”

မင်းသုခထပ်ပြီးတောင်းဆိုလိုက်တော့ အဘိုးကြီး သူ့ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကဲ... သရဲမကြောက်တတ်ရင်တော့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲဝင်ကြပေါ့”

“ဒါနဲ့ တာတေကြီးဖလင်က ဦးဇေယျလက်ထဲမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဦးဇေယျကော အခုဘယ်မှာလဲ”

အဘိုးကြီး သော့တွဲများထဲမှ ရှောင်ပေါက် တံခါးသော့ကို ရှာနေရင်း မင်းသုခအမေးကိုပြန်ဖြေလေသည်။

“ဇေယျက သေတာနှစ်တွေတောင် အတော်ကြာသွားပြီ”

“ဗျာ... ဦးဇေယျက သေပြီဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဦးဇေယျကို ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးလိုက်တယ်”

မင်းသုခ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဦးဇေယျဟာ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် မဟုတ်လား။

“ဇေယျက ဒီရုပ်ရှင်ရုံမှာပဲ သေတာလေ”

“ဒါနဲ့ ဦးဇေယျက ဘယ်လိုသေခဲ့ရတာလဲ ခင်ဗျာ”

အောင်သူရအမေးကို အဘိုးကြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ဖြေလေသည်။

“တာတေကားပြပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဇေယျကိုလည်း သရဲတွေက ဘယ်ချန်ထားပါ့မလဲ၊ ဇေယျဟာ တာတေဖလင်ထည့်ထားတဲ့ ဖလင် ဘူးကို ရင်ဘက်မှာပိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာအော်ဟစ်ပြီး ပတ်ပြေးနေတော့ တာပဲ၊ သူ့လက်ထဲကဖလင်ဘူးကို သရဲတွေလိုက်ဆွဲလို့ဆိုပြီး အော်နေ တာပဲ။

နောက်ပိုင်းမှာ ဇေယျ ဖလင်ခန်းထဲကမထွက်တော့ဘဲ အခန်း အောင်းနေလာတာ တွေ့ရတယ်၊ အစာလည်းမစားတော့ဘူး သူ့ဆီ လာပို့မပဲစားတော့တယ်၊ တနေ့ဖလင်ခန်းထဲ အဘရောက်တော့ ဇေယျ ဟာစားပွဲပေါ်မှာ စာတွေထိုင်နေနေတာ တွေ့ရတယ်၊ သူရေးထားတဲ့ စာရွက်ကို ဖလင်ဘူးထဲ ထည့်လိုက်တာလဲ တွေ့လိုက်ရတယ်၊

တစ်ရက်တော့ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်ကြီးမှာ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ် ဝရန့်တာပေါ်ကနေ ဝုန်းဆို ကြောက်ခမန်းလိလိ အသံကြီး ကို အားလုံးကြားလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူမှ ထွက်မကြည့်ရဲကြဘူး၊ အဘလည်း ထွက်မကြည့်ရဲဘူး ညကအတော် မှောင်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်နေပြီလေ၊

မနက်မိုးလင်းမှ အဘတို့ ထွက်ကြည့်တော့ ရုံရှေ့မှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် သေနေတဲ့ ဦးဇေယျရဲ့အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့တာ ပဲ...။

သူ့ကျောပြင်မှာ လက်ဝါးအရာနှစ်ခုက အညှီအမည်း စွဲနေခဲ့ တယ်၊ လက်ဝါးရာက အတော်ကြီးတယ်၊ သာမန်လူလက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဇေယျအော်၊အော်နေတဲ့ ငါ့ကိုလာခေါ်နေကြပြီဆိုတာ တကယ်ပဲ သူ့ကို သရဲတွေ ဝိညာဉ်နုတ်ပြီး လာခေါ်သွားတာနဲ့တူတယ်”

“ဦးဇေယျကို သရဲတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဝိညာဉ်နုတ်သွားရတာ လဲ၊ တာတေဖလင်ကြောင့်များလား၊ အဲဒီတာတေဖလင်ထဲက ထွက် လာတဲ့ သရဲတွေက ဒီဖလင်ကြောင့်ပဲ ဦးဇေယျကို ဝိညာဉ်နုတ်သွားတာ လား မသိဘူးနော်”

မင်းသူခ စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ... ဇေယျ အဲဒီဖလင်ကို မီးရှို့နေတာ တွေ့ဖူး တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖလင်ကဘယ်လောက်ရှိရှိ မီးမလောင်ဘူးဖြစ်နေတာ တော့ အဘလည်းထူးထူးဆန်းဆန်းမို့ မှတ်မိနေခဲ့တယ်၊

အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဇေယျသေပြီးတော့ ဖလင်ဘူး မ တွေ့ရတော့ဘူး၊ ဇေယျဘယ်မှာဝှက်ထားခဲ့လဲတော့ မသိဘူး”

ထို့နောက်... သူတို့အားလုံး စကားခဏမျှ ပြတ်သွားကြတာ၊ အဘိုးကြီးလည်း သူ၏လက်ထဲမှ ရှာတွေ့သွားသော သော့တစ်ချောင်း ကို ထုတ်ကာ...

“ကဲ... အဘသိသလောက်ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ အဘ ရုံသော့ဖွင့်ပေးမယ်၊ သတိလဲထားပြီး ဝင်ကြအုံးပေါ့”

မဟူရာဆိုသော ရုပ်ရှင်ရုံဟောင်းကြီးထဲ ဝင်ခွင့်ရလိုက်ပြီမို့ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အဓိပ္ပါယ်ရှိ စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

မဟူရာ ရုပ်ရှင်ရုံဟောင်းကြီး၏ ဂိတ်ပေါက်ဝတံခါးသော့အား ခွေးသီးခွေးပေါက်များကျလျက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သော့ဖွင့်နေရှာသော အဘိုးကြီးကို ကြည့်ရင်း အားနာမိသော်လည်း သူတို့အားလုံး စိတ်ရှည် နိုင် ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

“အား... သော့က မဖွင့်ဘဲထားတာ နှစ်အတော်ကြာပြီဆိုတော့ ယုတ်စီးနေပြီ ထင်ပါရဲ့”

ညီညီ အဘိုးကြီးနားရောက်လာပြီး...

“အဘ ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးမယ်”

ညီညီဆိုသောကောင်လေးကတော့ သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲတွင် အမြဲဆောင်ထားသော သံချောင်းအချွန်အလိမ်အကောက်မျိုးစုံတွဲထားသောအထဲမှ ထိပ်တွင်ချိတ်ကောက်ပုံစံ ကွေးထားပြီး (အယ်)ပုံစံရှိသော သံချောင်းကိုထုတ်လိုက်သည်။ သော့ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကလန့်ဖွင့်နေလေသည်။ ခဏမျှအကြာ...

ဂျောက်ခနဲ အသံနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပိတ်ထားခဲ့သော သော့မှာ ပွင့်ခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာကျေနပ်စွာ ရုံကြီးထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ မင်းတို့တွေရဲ့ခရီးလမ်းမှာ အန္တရာယ်ကင်းနိုင်ပါစေကွာ”

ဟုပြောရင်း နေရာမှာတင် အဘိုးကြီးပျောက်သွားသောအခါ သူတို့အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းဖြင့် ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးက သရဲပဲ၊ ငါတို့ကိုခြောက်မသွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

အောင်သူရ ရင်ဘက်အုပ်ပြီးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အုပ်စု ရုပ်ရှင်ရုံအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြပြီး အခန်းတံခါးပေါက်တိုင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်များကို လိုက်ဖတ်ကြည့်ကြလေသည်။

“ဟောတွေ့ပြီ ဖလင်ခန်းတဲ့ ဦးဇေယျနေသွားတဲ့ အခန်းပဲ”

မင်းသူခ ဖလင်ခန်းတံခါးလက်ကိုင်ဖုအား လှည့်ဖွင့်ကြည့်ရာ မရသဖြင့် ညီညီကိုဖွင့်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

မင်းသူခစိတ်ထဲမှာတော့ ဒီအခန်းတွင် ဖလင်ဘူး ရှိနေလိမ့်မည်လို့ ယုံကြည်နေမိဆဲ။ အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အခန်းအလယ်တွင် ကျွန်းစားပွဲကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အရိပ်တစ်ခု ကျွန်းစားပွဲအောက် တိုးဝင်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မင်းသူခလှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် မင်းသူခကြောက်ကြောက်နှင့် စားပွဲအောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင်... အနည်းငယ်ကျယ်ကာ အပေါက်ဖြစ်နေသော ကြမ်းခင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မီးခြစ်ပါလား”

မင်းသူခမေးသဖြင့် ညီညီမီးခြစ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မီးခြစ်အလင်းရောင်ဖြင့် ကြမ်းခင်းပေါက်ထဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိရာ ဇာတ်ကားကြော်ငြာပိုစတာ စာရွက်ဖြင့်ပတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့သဖြင့် အထဲမှနှိုက်၍ မင်းသူခ လက်ထိုးထည့်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်... အထဲမှ အေးစက်နေသောလက်တစ်စုံက သူ့လက်အား ဖမ်းဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသောအခါ... သူ ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထသွားသော်လည်း မအော်လိုက်မိအောင် သတိကြီးစွာထားလျက် အထုပ်ကို အပေါ်သို့ အမြန်ဆွဲတင်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်တာ... အာဖြစ်လို့လဲ”

ညီညီက သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိသလို လာမေးလျှင် သူ့အသံ

ခေါင်းယမ်းပြလျက် သူ့လက်ကိုဆွဲတင်လိုက်ရာ ဆွဲကိုင်ထားသော လက်အေးကြီးမှာ အပေါ်ထိပါလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး သူ့လက် ကို ဖြည်းညင်းစွာ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အမှောင်ထဲပြန်ဝင်သွားလေသည်။

မင်းသူခ မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားရလျက် စားပွဲ အောက်မှထွက်ကာ ကြော်ငြာပိုစတာဖြင့်ထုတ်ထားသော အထုပ်အား ဖြည်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရားရေး . . . ဖလင်ဘူး။

သူ အံ့ဩလျင်မြန်စွာ ဘူးအခွံကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားရသည်မို့ သူ အသံထွက် မြည်တမ်း လိုက်မိသည်အထိပင်။ ဘူးအတွင်း၌ ဖလင်လိပ်အခွေ အထပ်လိုက်ကို သူတွေ့လိုက်ရပြီးဖလင်ပေါ်မှစာတန်းမှာ ‘တာတေ’လို့ ရေးထားလေ သည်။

“ကဲ . . . စက်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဖွင့်ကြည့်ကြရအောင်”

ဖလင်ဘူးကို သတိဖြင့် ကိုင်လျက် စက်ခန်းဆီ မင်းသူခ ဦး ဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

၆၆ ၆၆ ၆၆ ၆၆

ခက်ခန်းထဲရှိ မိန်းခလုပ်အားတင်လိုက်လေရာ တစ်ရံလုံးမီး လင်းလာတော့သည်။

ဖလင်လိပ်ကို ပရိုလျက်တာနှင့် ဆက်အပြီး ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်၍ ပိတ်ကားရှေ့သို့ သူတို့အားလုံး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရံကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သူတို့လူငါးယောက်ထဲသာရှိသည်မို့ မီးအမှောင်ချလိုက်သောအခါ အလိုလို ချောက်ချားစရာကောင်းလာခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံး ရှေ့ဆုံးခုံ တန်းတွင် နေရာယူ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

သူနှင့်သူက အလိပ်လောက်မှာ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ငါးခုံ အကျော်လောက်မှာ အောင်သူရနှင့်သရဖီတို့ ဝင်ထိုင်ကြပြီး ညီညီက တော့ အစွန်းမှာ ထိုင်လေသည်။

သူတို့ နေရာယူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ပိတ်ကားဖြ

www.burmeseclassic.com

မှာ ပုံရိပ်များ စတင်ပေါ်လာခဲ့ပါတော့သည်။ 'တာတေ'ကားမလာဘဲ
လေပြင်းတိုက်သံ တဝေါဝေါနှင့်အတူ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ယိမ်းထိုး
လှုပ်ခါနေသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ပုံရိပ်များ ပေါ်လာခဲ့သောအခါ စူး
စိတ်မလုံမလဲသလို ရှေ့နောက်ဝဲယာကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်ပြီး . .

“ကြောက်စရာကြီးနော်”

စူး သူ့လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်၏။ အမှောင်ထဲမှာ
လေပြင်းတိုက်သံများနှင့်အတူ သစ်ပင်ကြီးများ ချာချာလည် လှုပ်ယိမ်း
နေသောမြင်ကွင်းက မိန်းမသား မပြောနှင့်၊ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေ
ပင်လျှင် ကျောချမ်းကြက်သီးထဖွယ်ရာဖြစ်သည်။

လေပြင်းတိုက်သံကြီးများ တစ်စထက်တစ်စ စုပြီး ကျယ်
လောင်လာကာ အလွန်နီးကပ်လာသလိုဖြစ်လာခဲ့လျှင် စူးမှာ မျက်နှာ
ပျက်လာသည်။ ပိတ်ကားထဲမှတိုက်နေသောလေသည် ထိုင်နေသော
သူတို့ မျက်နှာတွေဆီပါ လာရောက်တိုက်ခတ်နေသည်ဟု ခံစားနေရ
သည်။ ထို့နောက်တွင် တောတောင်ရေမြေရှူခင်းတို့ကို ပြနေလေ
သည်။

မင်းသုခ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာလျက် ကိုယ်ကို ရှေ့တိုး
ကာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် အရိပ်မဲများ ပိတ်ကား
ထက်ပေါ်လာလေသည်။ ပိတ်ကားပေါ်မှ အရိပ်မည်းများ၏ သဏ္ဌာန်
မှာ ရှေ့သို့ နီးလာလိုက်၊ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်သွားလိုက်နှင့် အပြင်သို့
တိုးထွက်လာတော့မလိုမို့ ကြည့်ရင်းနှင့် သူကိုယ်တိုင်ပင် ယောက်ျားသား
တန်မဲ့ စိတ်ထဲကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . ကြောက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ

ထားသော စူးမှာ ရုတ်တရက်ကြီး ကျောထဲ ဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားလေလျှင်
ရှေ့ကို တိုးထိုင်မိလျက် မင်းသုခကို မဝံ့မရဲ ပြောမိလေသည်။

“ကိုကို . . စူး . . စူး နောက်မှာ ဘယ်သူရှိလဲဟင် . . ကြည့်ပေး
ပါ”

စူး တုန်ယင်နေသောအသံဖြင့် ပြောလေလျှင် မင်းသုခလည်း
ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးထသွားရလျက် စူးရဲ့ထိုင်ခုံနောက်ဘက်သို့ မသိမသာ
လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်လို မည်းနက်ကျုံ့လှီနေသော လက်ကြီးတစ်
ဖက်က စူးရဲ့ထိုင်ခုံနောက်ကျောဘက်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့ လျှောဆင်းသွား
နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ . . သူ့ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ
ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။

“ဘာ . . ဘာတွေ့လဲဟင် ကိုကို၊ စူးဆံပင်ကို နောက်ကနေ
လှည့် ငုံ့ကြည့်နုတယ်”

“ဟင်အင်း . . . ဘာမှမရှိပါဘူး၊ မင်း စိတ်ထင်လို့ပါ”

သူ့ လိမ်ညာလိုက်ပေမယ့် စူး ယုံကြည်ပုံမရပါ။ မျက်လွှာချပြီး
ရှေ့သို့ တိုးထိုင်လေသည်။ သူ့ ရှေ့ကို လှည့်ကာ ပိတ်ကားဆီ အကြည့်
တွေကို ပြန်ပို့လိုက်တော့ အရိပ်သဏ္ဌာန်တွေက ပိတ်ကားပေါ်မှ ခြေ
ထောက်များ၊ လက်များ၊ ခေါင်းများပင် အပြင်သို့ထွက်လာနေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။

ပိတ်ကားပေါ်မှာတော့ အပြင်ရောက်တော့မည့် မကောင်
ဆိုးဝါးတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်များ၊ သူတို့ထိုင်နေသည့် အနောက်မှာတော့
တရွေ့ရွေ့သွားနေသည့် လက်ကြီးတစ်ဖက်။

အောင်သူရနှင့် သရဖီတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေသော ခုံဘေးမှ ဖျတ်ခနဲ ရွှေလျားသွားသည့် အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို သရဖီ မျက်လုံး ထောင့်မှ မြင်လိုက်ရလျှင် လက်မွေးများပင်ထောင်ထသွားရလျက် အောင်သူရဘက် တိုးကပ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သရဖီ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အောင်သူရ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလျှင် သရဖီမှာ မျက်လုံးအဝိုင်း သားနှင့်...

“ဘေး... ဘေးကနေ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားတယ်”

အောင်သူရ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး သရဖီဘေးကို ကဲကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့ရသည်မို့ သရဖီကို ခေါင်းယမ်းပြကာ...

“ဘာမှမရှိပါဘူး... သရဖီရယ်စိတ်ထင်လို့ပါ”

“ပြန်ရအောင်... သရဖီ ဆက်မနေရဲတော့ဘူး”

“ခဏပါ သရဖီရယ်၊ ဟိုမှာ စူးတောင် နေရဲသေးဘူး ခံစားခဏလေးပါနော်”

အောင်သူရ... သရဖီကို ချောမော့အားပေးလိုက်သည်။ ပိတ်ကားဆီ ပြန်ကြည့်ရင်း သရဖီလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးရန် ထိုင်ခုံလက်ရန်းပေါ် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်...

အမှောင်ထဲ၌ ရေခဲတမျှ အေးစက်မာကျောလှသော အထိအတွေ့ကြောင့် အောင်သူရ... ‘အီး’ခနဲ ခပ်အုပ်အုပ် အော်လိုက်မိရင်း သရဖီကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

သရဖီကတော့လက်ကလေးပိုက်ရင်း ပိတ်ကားကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေလေသည်။ သူ ကိုင်လိုက်မိသည်မှာ သရဖီရဲ့လက်မဟုတ်...။

ထိုင်ခုံနှောက်မှလာတင်ထားသော ဖြူဖွေးနေသည့် လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။ ထို့ပြင် သူတို့ ခြေထောက်များအား ခုံအောက်မှ တစ်စုံတစ်ခု လာရောက်ထိသလို ခံစားလိုက်ရ၍ နှစ်ယောက်သားခြေထောက်ကို အပေါ်သို့တင်လိုက်ကြသည်။ ခုံအောက်မှာတော့ လက်ဖြူကြီးများ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လိုက်ရှာနေကြသည်ကိုတော့၊ အောင်သူရရောသရဖီပါ မသိလိုက်ပေ။

ထိုအချိန်တွင်... နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ထိုင်နေကြသော စုံတွဲ နှစ်တွဲ၏ဘေး လေးခုံကျော်တွင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသော ညီညီမှာလည်း အလိုလိုနေရင်း နောက်ကျောမလုံသလို ချောက်ချားသော စိတ်ခံစားချက်ကြီး ခံစားနေရသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် မသိမသာ လှည့်ကြည့်နေမိဆဲ...

ခြေထောက်ကို အေးစက်သောအရာတစ်ခုက ထိလိုက်တာမို့ ညီညီ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဖြူဖွေးနေသော လက်ကြီးတစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်တက်သွားရပြီး ညီညီခြေထောက်ကို ခုံပေါ်အမြန်တင်လိုက်မိသည်။

သို့သော်... သူ့လက်ခုံပေါ်သို့ စေးပျစ်သောအရည်များ ကျလာခဲ့ပြန်တာမို့ ညီညီ အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်မိသောအခါ မျက်နှာကျက်ကို ဖောက်ထွက်လာသော လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသဏ္ဌာန်ကြီး ရုပ်ရှင်ရုံမျက်နှာကျက်မှ တစ်ကိုယ်လုံးဖောက် ထွက်လာသည်။ မျက်နှာကျက်တွင် တွယ်ကပ်လျှက် အောက်တွင်ထိုင်နေသော သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ကြောက်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရတော့ဘဲ မျက်စိစုံ

မိတ်ကာ ညီညီအော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား!”

အသံကုန်ခြစ်၍ အော်လိုက်သော ညီညီအသံနှင့်အတူ ပိတ်ကားပေါ်မှ ပုံရိပ်များလည်း ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားလျက် တစ်ရံလုံး မှောင်ကျသွားခဲ့ပြီး စူးရှသော ကြောက်လန့်သွေးပျက်စွာ အော်ဟစ်သံများဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံသွားရလေတော့သည်။

“အား! . . အား!”

“အမလေး!”

သူတို့အားလုံးမှာ တစ်ပြိုင်တည်းထအော်လိုက်ကြပြီး . . .

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကိုယ်စီဖြင့် သူတို့အုပ်စု ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ဖွဲလုံး ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် လမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ ကူးသွားကြသော်လည်း မင်းသုခကတော့ အတွေးဖြင့် လေးလံစွာ လမ်းဖြတ်ကူးနေမိစဉ် . . .

“ဟေ့!”

ရုတ်တရက် တုန်အက်သောအသံနှင့်အတူ အေးစက်သော လက်တစ်ဖက်က သူ့လက်အားလှမ်းဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရလျှင် အတွေးထဲ နစ်မြောနေမိသော မင်းသုခမှာအထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အတော်လေး အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော အဘွားအိုတစ်ယောက်။ သူ့လက်အား ဘာကြောင့်များ လှမ်းဆွဲလိုက်ရတာလဲဟု စဉ်းစားမရဖြစ်နေဆဲ အဘွားအို ပြောလိုက်သော

စကားကြောင့် သူအံ့ဩသွားရသည်။

“သားလေးရယ် . . မဖြစ်နိုင်တာတွေ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ မမိုက်မဲချင်စမ်းပါနဲ့ . . သားလေးလုပ်ရပ်တွေ ရပ်လိုက်ပါတော့၊ အဘွား သတိပေးလိုက်မယ် ‘ရွာပျက်’ နေရာကို မသွားမိစေနဲ့ ပြန်လမ်းမရှိဘူး၊ လွှတ်လာတဲ့လူလည်းသေလူပဲ၊ သေရမယ့်ရက်ကို စောင့်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပေါ့”

“ခင်ဗျာ . . . အဘွားက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ . . . သားလေးက အဘွားကို မသိပေမယ့် အဘွားကတော့ သားလေးကို သိပါတယ်၊ အဘွား စကားကို နားထောင်ပါ၊ ပရလောကဆိုတာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်သလောက် သိပ်ကြောက်လန့်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပရလောကနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့၊ အဘွားသတိပေးတာ နားထောင်ပါ . . .

အဘွားနောက်ဆုံးသတိပေးချင်တာက ဒီဖလင်ဟာ ရွာပျက် နေရာမှာပြခဲ့ပြီး ဒီကိုပါလာတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီဖလင်ကို ကြည့်မိတဲ့ လူတွေဆီကိုလည်း ပရလောကသားတွေ အချိန်မရွေးလာနှောက်ယှက်နိုင်တယ် သတိနဲ့သာ စောင့်နေပေတော့”

“အဘွားက ဘယ်သူလဲ”

မင်းသုခ . . အဘွားအိုရဲ့စကားကြောင့် အရမ်းကို တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားရလျက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာထပ် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“အဘွားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ . . . ဒီရုပ်ရှင်ရုံရှေ့က လမ်းပေါ်မှာ ကားတိုက်ခံရလို့ သေသွားတဲ့ . . ”

အဘွားအိုရဲ့စကားပင် မဆုံးသေး မင်းသုခ မြင်လိုက်ရသော

မြင်ကွင်းမှာ...

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ရုတ်တရက် အရှိန်ဖြင့် မောင်းဝင်လာခဲ့သော ကုန်တင်ကားကြီးက အဘွားအိုကို ဝုန်းခနဲ ဝင်တိုက်လိုက်ပြီး... အဘွားအိုမှာ သူ့ရှေ့အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်စင်သွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် လမ်းမပေါ် မြင်မကောင်းအောင် ဖုံးလွှမ်းသွားသောသွေးများ နေရာအနှံ့။

“အား!”

မင်းသုခ... မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ပြီး အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ လမ်းမပေါ်မှာ အချိန်မည်မျှကြာအောင် သူ တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေခဲ့မိသည် မသိ။ သတိပြန်ဝင်လာချိန်တွင်...

“ဟင်”

သူ့မျက်စိရှေ့မြင်ကွင်းမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်ကြည်လင်လျက်။ လမ်းမပေါ်တွင်ခုန်ကအဖြစ်အပျက်က သူနှင့်မဆိုင်တော့သလို သန့်ရှင်းနေပေတော့သည်။ ကုန်ကားကြီး အတိုက်ခံလိုက်ရသော အဘွားအိုလည်း ရှိမနေတော့ပေ။

လမ်းတစ်ဖက်မှ သူ့အဖွဲ့လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် မင်းသုခ အတွေးတို့ဖြင့် လမ်းဖြတ်ကူးလာပြီး နောက်ဘက်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိလျှင် သူ့ကို လက်ဝှေ့ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်နေသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို ဝေဝေဝါးဝါး မြင်လိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၅)

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဗင်ကားလေးတစ်စီးသည် အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေလေသည်။ ကားနောက်ခန်းတွင်တော့ သရဖီအိပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ဘိုကလေးမြို့သို့ ကားလေးမှာဦးတည်နေပြီး ရောရွာမှတစ်ဆင့် သရက်ကုန်းကျေးရွာသို့ ဆက်သွားရန်ဖြစ်သည်။ ထိုကျေးရွာမှ သတင်းအရက် အလက်များ စုံစမ်းရန် ရှေ့ပြေးအဖြစ် အောင်သူရနှင့် သရဖီတို့ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ကားလေး သရက်ကုန်းကျေးရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ရွာအပြင်တွင် အိုဟောင်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း စုလစ်မွန်းချွန်များဖြင့် ထည်ဝါဆဲဖြစ်သော ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို သုသာန်ဘေးတွင် တွေ့ကြရသည်။

“ဒါ သင်္ချိုင်းဇရပ်ပဲ အသုဘမချမီ အလောင်းထားတဲ့ဇရပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူတို့ ထိုနေရာတွင် ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အညောင်းဆန်ရင်း ဇရပ်ကြီးကို မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်ကာ တီးတိုးပြောနေကြဆဲ...

“အဟမ်း...”

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ချောင်းဟန်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပေါက်တူးထမ်းထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာကိစ္စနဲ့များ ဒီကိုရောက်လာခဲ့ကြတာလဲကွယ်၊ အဘက ဒီဇရပ်မှာနေတဲ့ သုဘရာဇာပါ”

သုဘရာဇာအဘိုးအိုက စကားစလျှင် အောင်သူရသည် ယခင်က ဤနေရာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် အကြောင်းအရာများကို သုတေသနပြုရန် ရောက်လာခဲ့သည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်လျက်...

“အေး... ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်ကတော့ နှစ်ပေါင်းများ

စွာ ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ အရင်တုန်းကတော့ အဲဒီနေရာဟာ ကျတ်ကုန်း ဖုန်းဆိုးမြေဆိုတာ နှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတာက အဲဒီနေရာမှာ ဦးဖိုးအောင်အဖွဲ့သားတွေ ရောက်လာပြီး ပိတ်တားကြီးထောင် ဓာတ်ရှင်ပြတဲ့အချိန်မှာပဲ...

အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားရင်း တွေးတွေးဆဆ သုဘရာဇာက ပြောလေလျှင် နှစ်ယောက်သား စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်ထောင်မိကြသည်။

“ရုတ်တရက်ကြီး အဲဒီတစ်နေရာထဲ ကွက်ပြီး လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်လာတယ်လေ”

သုဘရာဇာသည် ဖြည်းလေးစွာ ပြောလေ၏။

“အဲဒီတုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မဲနေတာပဲ ပိတ်တားထဲကအလင်းတန်းတစ်ခု ထွက်လာအပြီး အဲဒီမှာရှိနေတဲ့ စက်အဖွဲ့သားတွေရော လာကြည့်ကြတဲ့ရွာသူရွာသားတွေပါ အားလုံးလေထဲမှာ ပျောက်သွားကြတယ်... အဘက ဒီဇရပ်ပေါ်ကနေ မြင်နေရတယ်လေ...”

အင်း... ထူးဆန်းတာက အားလုံးငြိမ်သက်သွားလို့ အဘက သရက်ကုန်းရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ရွာသားတွေ စုဝေးပြီး သွားပြန်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ပိတ်တားကြီးက မြေကြီးပေါ်မှာလဲကျနေတာ တွေ့ရတယ်၊ လူတစ်ယောက်မှကို ရှာမတွေ့ခဲ့ကြဘူး”

ထိုစဉ်သရဖီဝင်ပြောလေ၏။

“ဟို... ကျွန်မတို့ သိရသလောက်တော့ စက်အဖွဲ့က လူနှစ်ယောက် အသက်မသေဘဲ တောထဲဝင်ပြေးပြီးလွတ်သွားတယ်အဘိုး”

www.burmeseclassic.com

“တကယ်လို့ အသက်မသေပဲ လွတ်သွားတယ် ဆိုရင်တောင် သူတို့နောက်ကို သရဲတွေက တစ်ချိန်လုံး လိုက်နေမှာ သူတို့ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ဖို့အတွက်ပေါ့။ သူတို့ကသေလူတွေလေ”

သုဘရာဇာကြီး ပြောပြသည့်စကားကြောင့် ဦးသက္ကနှင့် ဦးဇေယျတို့ကို သရဖီမျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

ဦးဇေယျကတော့ ဝိညာဉ်အနုတ်ခံရပြီး သေသွားပြီ၊ ဦးသက္ကက ဘီလူးရုပ်ဆွဲပြား အဆောင်လက်ဖွဲ့ကောင်းရှိလို့ ဒီအချိန်ထိ မသေသေးဘဲ အသက်ရှင်နေနိုင်တာလားဟု သရဖီတယောက်တည်း စဉ်းစားခန်း ဝင်နေလေသည်။

အောင်သူရလည်း ငြိမ်သက်ကာ တွေးနေမိဆဲ...

“မောင်ရင်တို့ကဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ဘာလို့သိချင်နေရတာလဲကွယ်၊ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဒီမြေကြီးထဲက မောင်ရင်တို့ ဘာမှလည်း မရနိုင်ပါဘူး”

အောင်သူရနှင့်သရဖီ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သူတို့ရင်ထဲက လောဘအိုးတွေကို သုဘရာဇာကြီး သိမြင်နေခဲ့သည်လား။

“ပြီးတော့ အဘပြောချင်တာက မောင်ရင်တို့ လက်ရှိပစ္စည်းမှာပဲ နေကြပါ။ ကိုယ်မသိမမြင်နိုင်တဲ့ ပရလောကနဲ့ မစပ်ယှက်ချင်ပါနဲ့ကွယ်၊ အဘစကားကို နားထောင်ကြပါ။ လူကလူနေရာ နေပေါ့၊ အပယ်ဘုံသားက အပယ်နေရာမှာပဲနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါအဘ၊ ကျွန်တော့်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ စိတ်နဲ့ခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်နဲ့ခန္ဓာ

မြဲကြပါစေ”

အောင်သူရ ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ စက်နှိုး၍ ဘက်ကြည့်မှန်မှ သုဘရာဇာကြီးကို ကြည့်မိလျှင်...

“ဟင်”

အံ့သြထိတ်လန့်သော အာမေဋိတ်သံကြီးနှင့်အတူ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားရတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“ဘာ.. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသရဖီ၊ နောက်မှာ ဇရပ်လည်းမရှိ သုဘရာဇာကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး”

သရဖီ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးရင်း...

“ရှိပါတယ် ကိုကလဲ သရဖီကိုတောင် လက်ပြနေသေးတယ်”

“ဒါဆိုလာ ဘက်ကြည့်မှန်ကနေ နောက်ကိုကြည့်ကြည့်စမ်း”

အောင်သူရ ဘက်ကြည့်မှန်ကိုသရဖီ ဘက်လှည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟင်.. ကို ဇရပ်ကြီးလည်း မရှိတော့ပါလား၊ သုဘရာဇာကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆို”

နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူအော်ရင်း...

အောင်သူရ စက်နှိုးပြီးသားကားကို လီဗာတဆုံးနှင်းကာ အောင်းထွက်လိုက်လေတော့သည်။ ထိုစဉ် ကားဘီးမှာစလစ်ဆွဲပြီး တုန်ခန် ရပ်သွားလေသည်။

“အားမလေး ကိုရေ ကားကိုနောက်ကများ ဆွဲထားသလား

မသိဘူးနော်”

“မသိရင်လည်း အသာနေ”

အောင်သူရပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခေါင်းထွက်ကာ ကားနောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ... နောက်ဘီးအောက်တွင် ခဲလုံးကြီးတစ်လုံး ခံနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး... ကားနောက်တွင်တော့ သူ့အား ပြီးပြီးကြည့်နေသော သုဘရာဇာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမယ်လေး.. ဟီး.. ဟီး.. သရဖီအချစ်လေး နောက်ဘီးအောက်က ခဲလေး ဆင်းဖယ်ပေးပါလား”

“ဟာ ကျွန်မနေသိပ်မကောင်းဘူး၊ ရှင့်ဟာရှင်ဆင်းဖယ်ပါ”

အောင်သူရခမျာ နောက်ဆုံးတော့လည်း လက်လျှော့ကာ ကားပေါ်မှဆင်း၍ နောက်ဘီးအားခုနေသော ခဲလုံးကြီးအား နောက်ကျောမလို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဆင်းဖယ်လေသည်။

ထိုစဉ် ပခုံးပေါ်သို့ တစုံတရာပြုတ်ကျလာလေသည်။

“ဘုတ်”

“အ.. မ.. လေး”

အောင်သူရ လန့်အော်, အော်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပခုံးပေါ်တွင်ရောက်ရှိနေသော အေးစက်နေသောအရာမှာ သုဘရာဇာ၏လက်ပင်ဖြစ်သည်။

“မောင်ရင်ကသိပ်ကြောက်တတ်ရန်ကော၊ အဘကူတွန်းပေးရမလား”

“နေပါ အဘ”

အောင်သူရ ခဲဖယ်ပြီး တချိုးထဲ ကားထဲပြန်ဝင်လေတော့

သည်။

“မောင်း.. ကို.. မောင်း..”

သရဖီ အသံကလေး တုန်ယင်လျက်က သူ့ကို ကားအမြန် မောင်းစေသည်။

သူတို့ စကားပြောခဲ့သူမှာ လူဟန်ဆောင်ထားသော ကျတ်များလားဟုတွေးရင်း... အောင်သူရ၏ စတီယာရင် ကိုင်ထားသော လက်များမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေလေသည်။

၂၂၂၂

ရှက်တရက်ခိုးခနဲချွတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရသည်မို့ အအိပ်
 ဆတ်သော မင်းသုခ နိုးလာခဲ့သည်။ အသံကို အသာနားစွင့်ရင်း စူးကို
 လှမ်းကြည့်မိတော့ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 တစ်ခါတလေတော့လည်း စူးသူအိမ်တွင် အိပ်လေ့ရှိသည်။ စူး အခုတ
 လော ဝိုက်အောင်တာ စိပ်လာသည်မို့ အိပ်ပါစေလို့ တွေးလိုက်မိသည်။
 ထပ်နားစွင့်မိတော့ အသံလာရာနေရာက စာကြည့်ခန်းဘက်
 ဆီကမို့ မင်းသုခ အသာထပြီး ခြေသံမကြားရအောင် ဖွန်း၍ ထွက်
 လာခဲ့မိသည်။ စာကြည့်ခန်းမီးလင်းနေသဖြင့် စာကြည့်ခန်းရှေ့
 အရောက်တွင် အထဲသို့ အသာချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။
 အထဲတွင် လူတစ်ယောက်... ကျောပေးလျက် စားပွဲတွင်
 ထိုင်ပြီး စာရေးနေသည်ကို နောက်ဘက်မှ တွေ့လိုက်ရသည်။
 ဘုရား... ဘုရား။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ။ ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ သူနဲ့

စူး နှစ်ယောက်ထဲရှိတာ။ အခု စာထိုင်ရေးနေတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ။
 လူရော ဟုတ်ရဲ့လား။ တံခါးအထပ်ထပ်ကို အသေအချာ
 သော့ခတ်ပိတ်ထားတဲ့ကြားက အိမ်ထဲဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သော ထိုသူမှာ
 သက်ရှိလူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ကတော့ ရာခိုင်နှုန်းအတော်နည်း
 တယ်ဆိုတာ သူသိနေပါသည်။
 အတွေးနှင့်အတူ သူ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အခန်း
 ထောင့်တွင်ထောင်ထားသော သူဦးရိုက်တုတ်အား ပြေးယူပြီး စာကြည့်
 ခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။
 ကျောပေးထိုင်နေသောလူမှ သူ့ရှိရာဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်
 ကြည့်လိုက်သောအခါ မင်းသုခတုတ်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး...
 “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”
 “ကျုပ်က ဇေယျဝံ”
 “ဟင်!”
 နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဘာ
 စကားမှ ဆက်ပြောမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရဆဲ...
 “မကြောက်ပါနဲ့... ကျုပ် မောင်ရင်ကို မခြောက်လှန့်ပါဘူး၊
 သတိပေးချင်တာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”
 ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း တံခါးအပေါက်ဝနှင့် မလှမ်း
 မကမ်းတွင် သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေလိုက်မိသည်။
 “မောင်ရင်လုပ်နေတာကို ဆက်မလုပ်ဖို့ လာတားတာပါ”
 “ဘာအတွက်ကြောင့်လဲ”
 မင်းသုခ အရဲစွန့်ပြီး ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်လို အသေဆိုးနဲ့ မသေချင်ရင် မောင်ရင့် လုပ်ရပ်တွေ ရပ်လိုက်ပါတော့”

“ခင်ဗျာ”

သူ မျက်လုံးများ ပြူးသွားရ၏။

“ဖလင်ဘူးထဲမှာ ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့စာရွက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကို အသေအချာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကျုပ် ဒီလောက်ပဲ ပြောပြနိုင်တယ်”

သူ ထိတ်လန့်ကြောင်အမ်းစွာ ဦးဇေယျဆိုသူကို စိုက်ကြည့်နေ မိဆဲမှာပင် ထိုသူမှာ တစ်စထက်တစ်စ ဝေဝါးလျက် မျက်စိရှေ့တင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ... ဦးဇေယျဆိုတဲ့လူကြီး ဘယ် ရောက်သွားပြီလဲ။ သူ ချောက်ချားစွာ လှည့်ပတ်လိုက်ကြည့်နေမိဆဲ..

“ကိုကို... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာတွေ့လို့လဲ”

သူ့နောက်တွင် အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် မေးလိုက်သော စူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စာကြည့်ခန်းတံခါးကို အမြန်ပိတ်ကာ သူ စူးကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့မိ သည်။

“ကိုကို... စူးကို မညာပါနဲ့၊ ကိုကို တစ်ခုခု တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ သွား... သွားပြန်အိပ် တော့”

မျက်နှာကလေး ဖြူရော်ကာ အရမ်းကြောက်နေသော စူးကို အသံမာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

စူး ထပ်မမေးရဲတော့ဘဲ မျက်နှာကလေးပျက်လျက် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့မှ သူ မျက်လုံးအစုံမှိတ်ကာ...

“ဟူး”

လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လျက် ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့မိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖလင်ဘူးကို တွေ့ လိုက်ရတော့ သူ အံ့သြသွားရပြန်သည်။ ဒီဖလင်ဘူးကို သူ မှတ်မှတ်ရရ ဝီရိယ ထည့်သိမ်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမှု ရှိနေပြီ။

သူ သတိကြီးစွာထားလျက် ဖလင်ဘူးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်မိသည်။ ဖလင်လိပ်ရဲ့အပေါ်မှာ တင်ထားသော စာရွက်အပိုင်းအစ လေးပိုင်း က လေမတိုက်ဘဲ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခါနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ စားပွဲရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စာရွက်ပိုင်းလေးခုကို ဖွဖွ ကိုင်ကာ ဆက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိသည်။ စာရွက်အပိုင်းအစ လေးခု မှာ ဆက်စပ်ယူလို့မရအောင် သီးခြားစီဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပြီး..

အဆိုးဆုံးမှာ စာရွက်သားများမှာ ရေစိုထားသောကြောင့် စာလုံးတွေက ဘယ်လိုမှ ဖတ်မရအောင် မှန်ဝါးပျက်ယွင်းနေသည်။

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိပြီးမှ...

ဒီစာရွက်ပိုင်းတွေကို ပြန်ဆက်ပြီး မှန်ဝါးနေတဲ့စာလုံးတွေကို ပြန်ဖော်ဖို့ စူးကိုအကူအညီတောင်းရအုံးမယ်။ စူးက ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ သူထက် စေ့စပ်သေချာသူဖြစ်သည်လေ။

“လိမ္မာပါတယ် စူးရယ်... နေ့၊ ဒီကိစ္စအောင်မြင်ရင် စူးနဲ့ကိုယ်
လက်ထပ်ပြီးအေးအေးဆေးဆေးနေသွားလို့ရပြီလေ၊ စူးနားလည်တယ်
မဟုတ်လားဟင်”

သူ့ အားစက်သရာ ပြောလိုက်မိလျှင် စူး မျက်လုံးကလေး
များ ဖျတ်ခနဲ အရောင်လက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှိက်ကာ
စာရွက်ပိုင်းတွေကို မကြည့်ရဲသလို မျက်လုံးလွဲလိုက်ပြန်သည်။

မင်းသူခ မသိချင်ယောင်ဆောင်လျက်...

“ကဲ... ကိုယ် ဦးသက္ကအခြေအနေ တစ်ချက်သွားကြည့်လိုက်
ဦးမယ်၊ ဘာထူးသေးလဲ သိရအောင်”

သူ့ စူးကို ခေါင်းလေး အသာပုတ်ခဲ့လျက် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်
လာခဲ့လိုက်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ဦးသက္က ရှိရာဆီ သွားဖို့ကို
သူလည်း စိတ်ထဲချောက်ချားသလိုကြီး ခံစားနေရပါသည်။

“ကိုကို... စူး မလုပ်ချင်ဘူး”

စူး မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောလေသည်မို့ သူ ခပ်တည်တည်
စိုက်ကြည့်လိုက်သဖြင့်...

စူး ခေါင်းငုံ့ကာ စာရွက်အပိုင်းအစတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်
ဆက်နေသည်။

“ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့စူး... အမြန်ဆုံးစာဖော်နိုင်အောင် လုပ်
ပေးပါ။ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး စူး”

စူး ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ခေါင်းသာ ငုံ့ထားလေသည်။ တကယ်
တော့ စူး အရမ်းကြောက်တတ်တာ သူသိပါသည်။ ခုလည်း သူ့ကို
လွန်ဆန်ရဲလို့သာ စူး ဒီကိစ္စထဲမှာ မပါမဖြစ် ဝင်ပါနေတာ သူ မသိဘဲ
နေပါမလား။

မင်းသူခ... စူးရဲ့ဆံပင်တွေကို ဖွဖွသပ်တင်ပေးလိုက်ရင်း...

အခန်း (၆)

ဆေးရုံကြီးပေါ်၌ ဦးသက္ကရာဇ် လူနာခန်းအိသို့ မင်းသုခ တက်လာခဲ့တယ်။

“ဦးသက္ကအခြေအနေ ဘာထူးသေးလဲ”

သရဖိုကို သူ တီးတိုးမေးလိုက်တော့ သရဖိုက...

“အရင်အတိုင်းပဲ”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“သူ ဘာလို့ ဒီလိုကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့

မရဘူး”

“ကျွန်မ ထင်တယ်၊ သူ လက်ထဲက အဆောင်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားတာ သူ့အနားကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ကပ်လို့မရအောင်နဲ့တူတယ်”

“ဒါနဲ့ အောင်သူရရော”

“အပေါ်ထပ်မှာ လူနာသွားကြည့်လေရဲ့”

“ကျွန်တော် ဦးသက္ကကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

လူနာဆောင်အခန်းဝတွင် ရပ်လျက် ဦးသက္က ခုတင်ဆီ သူ့အသာလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးသက္က၏ ခုတင်နံဘေးတွင် ကာထားသော လိုက်ကာစများမှာ လှုပ်ရမ်းနေသဖြင့် အပေါ်သို့မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။

ဆေးရုံကုန်လန့်ကာစများကို ကျော်လျက် မားမားကြီး ရပ်ကာ ဦးသက္ကကို မျက်လုံးရဲကြီးများနှင့် အပေါ်မှမှီးကာစိုက်ကြည့်နေသော တစ္ဆေကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ့ဆံပင်မွေးညင်းများ ထောင်ထသွားလျက် ကြောက်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ နေရာမှ အမြန်ဆုံးလှည့်ထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

“ဘုရား... ဘုရားဦးသက္ကကိုအသက်နုတ်ယူဖို့ တုစ္ဆေသရဲတွေ စောင့်နေပါလား”

ဦးသက္က၏အနားတွင် မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသရဲများ တစ်ကယ်ပဲ အမြဲလို ရှိနေခဲ့သည်လား။

အဖြစ်အပျက်ကို ခဏတွင်း ချက်ချင်းမှာပင် သဘောပေါက်

သွားရတော့သည်။ အဘိုးကြီး ဘာလို့ ဆွဲပြားကို အားကိုးယုံကြည်နေရသလဲဆိုတာကိုလည်း နားလည်သွားသည်။ အဘိုးကြီးရဲ့အနားမှာ နာနာဘာဝ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ အမြဲလို ရှိနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့်သာ ဦးသက္ကဟာ ဘီလူးပုံဆွဲပြားကို အားကိုးတကြီး ဆောင်ထားတာပေါ့။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

မင်းသူခ ရောက်လာပြီမို့ သရဖီ ပျင်းပျင်းနှင့်ဆေးရုံအောက်သို့ ဆင်းကာ ကားပါကင်တွင် အောင်သူရအလာကိုစောင့်နေလေသည်။ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ တစ်ထက်တစ် မှောင်မိုက်လာခဲ့သောအခါ လူပြတ်နေပြီဖြစ်သော ဆေးရုံကားပါကင်တွင် တစ်ယောက်ထဲရှိနေသည့် အဖြစ်မို့ သရဖီ ကြောက်စိတ်ဝင်လာခဲ့မိသည်။

အလိုလိုနေရင်း မလုံခြုံသလို ခံစားရကာ ဘေးဘီကို လိုက်ကြည့်နေမိဆဲ...

ဆေးရုံခေါင်မိုးပေါ်မှ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုက ချောက်ချားဖွယ်ရာ မားမားကြီးရပ်လျက် သူမအားစိုက်ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သရဖီ အပြင်ဘက်တွင် တစ်ယောက်ထဲ ဆက်မနေရဲတော့ပေ။ ကားထဲ အမြန်ဝင်ထိုင်ကာ တုန်ယင်နေသောလက်ဖြင့် တံခါးလှော့ခံကို ချလိုက်မိသည်။

ကားထဲတွင် ထိုင်မိသည်အထိ ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်ကာ ကြောက်စိတ်က မပြယ်သေး။ ဆေးရုံခေါင်မိုးဆီ ကားထဲမှနေလှမ်းချောင်းကြည့်မိသည်။ ခုနက တွေ့လိုက်ရသည့် အရိပ်မည်းကြီး မရှိတော့တာမို့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့ရသည်။

သရဖီ 'ဟင်း' ခနဲ သက်ပြင်းချကာထိုင်ခုံကို မှီလိုက်စဉ် ညာဘက်ဆီမှ ဓါတ်လိုက်သလို ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ခံစားချက်နှင့်အတူ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်မို့... ညာဘက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကားထဲတွင် သူတစ်ကိုယ်စာမှလွဲ၍ တစ်စီးလုံးအပြည့် ပြိတ္တာများပြည့်ကျပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ...

“အား!!”

ဆောက်တည်လို့မရအောင် ကြောက်လွန်းသည်မို့ အာခေါင်ခြစ်အော်ရင်း သရဖီ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးမှာ ဖွင့်မရတော့ပေ။ ဆိုးရွားလှသောအနံ့အသက်များကြောင့် သရဖီ ချွေးများပြန်ကာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး... အားကုန်ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့မှ ကားတံခါးက ဖွင့်သွားခဲ့ပြီး...

အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အေးစက်နေသော လက်အေးကြီးတစ်ဖက်က ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သရဖီ လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“အား... ကယ်... ကယ်ကြပါဦး”

သရဖီ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ မျက်လုံးများ စုံမှိတ်ပြီး အသံကုန် အော်လိုက်မိသည်။

“သရဖီ.. သရဖီ.. ကိုလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သတိထားပါဦး”

မျက်လုံးများ မှိတ်ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေမိသော သရဖီတစ်ယောက် အောင်သူရအသံ ကြားတော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ရဲကာ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုလက်ကဘာလို့ ဒီလောက်တောင်အေးနေရတာလဲ”

“လူနာတစ်ယောက်ဆုံးသွားလို့ အအေးတိုက်ထဲ သွားထည့်ပြီး ပြန်လာတာလေ”

သရဖီ အားကိုးတကြီး အောင်သူရ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ကာ မျက်နှာကို ဝှက်ထားမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သရဖီ၊ ကိုယ့်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

အောင်သူရ သရဖီပုခုံးများကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း စိုးရိမ်ပူပင်စွာ မေးသည်။ သရဖီ မျက်နှာကိုဝှက်ထားလျက်က ကားထဲကိုသာ လက်ညှိုးတွင်တွင် ထိုးပြနေလေသည်။

“ကား.. ကားထဲမှာ.. ပြိတ္တာတွေ တစ်စီးလုံးအပြည့်ရောက်နေတယ်”

အောင်သူရ မယုံကြည်နိုင်စွာ ကားထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ကားထဲမှ လျှောဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်နေရှာသော သရဖီကို စိတ်ငြိမ်ဆေးတိုက်ကာ အိပ်စေလိုက်ပြီး အောင်သူရ

ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းစားပွဲခုံရှေ့တွင် ထိုင်လျက် ဆေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရန်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အရိပ်မည်းကြီးတခု သူ့ညာဘက်ဘေးမှဖြတ်သွားသည်ကို မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ တွေ့လိုက်ရသည်။ အောင်သူရ စားပွဲထောင့်စွန်းတို့ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိဆဲမှာပင် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

လျင်မြန်သော နှလုံးခုန်နှုန်းနှင့်အတူ အောင်သူရ အတွေးမှာ ငြိမ်သက်နေဆဲ..

‘ဝုန်း’ ခနဲ သွေးပျက်ဖွယ်ရာအသံကြီး ကြားလိုက်ရပြီး အရိပ်မည်းကြီးမှာ သူ့မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်၌ နီးကပ်စွာ ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

အောင်သူရ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထိုင်နေသောခုံပင်နောက်ပြန်လဲကျသွားတော့သည်။ အောင်သူရ အမြန်ပြန်ထကာ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ဘုရား... ဘုရား...

မကောင်းဆိုးဝါးသရဲတွေ အိမ်ထဲအထိအောင် ရောက်နေပါသေး။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကွာ၊ ဒါ မင်း သက်သက်တွေ့
ကြောင်တာပဲ အောင်သူရ”

မင်းသူခ သူ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်သတ္တဝါတစ်ကောင်လို
ကြည့်ပြီး ရှုံ့ချသည့်အတွက် အောင်သူရ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရ
ပေမယ့်...

“မင်းထင်ချင်သလိုထင် မင်းသူခ၊ ငါကတော့ အပြတ်ပဲ ပြော
လိုက်မယ်၊ မင်း သိပ်အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်နေတဲ့ သုတေသနကိစ္စကို
ငါတို့ ဆက်ပြီးမပူးပေါင်းနိုင်တော့ဘူး... ဆက်မပါတော့ဘူး”

အောင်သူရ မင်းသူခမျက်နှာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်
လျက် တစ်ခွန်းချင်း ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်
မင်းသူခက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် သူ့ကို ပြန်ကြည့်ပြီး...

“မင်း ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ငါတို့လုပ်လာတာ ဒီအထိတောင်

ရောက်လာပြီပဲကွာ မယောင်စမ်းပါနဲ့”

အောင်သူရ စကားပြန်မပြောသေးဘဲ ခဏစဉ်းစားပြီးမှ...

“ငါတို့နောက်ကို မကောင်းဆိုးဝါးသရဲတွေ လိုက်နေကြပြီ...

အေး... အခုစတာင် ငါတို့စကားပြောနေတဲ့အနားမှာ ရောက်ချင်
ရောက်နေမှာ...

သရဖီလည်း အခြောက်ခံရလို့ အရမ်းကြောက်နေတယ်၊ အခု
ငါတို့မှာ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ်နေရတာတောင် နောက်ကျောမလုံတော့
ဘူး၊ အမြဲ တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်နဲ့ အနားမှာ မကောင်းဆိုးဝါးသရဲ
တွေ အမြဲရှိနေသလို ခံစားရတယ်”

အောင်သူရစကားကို မင်းသူခ ငြင်းဆန်ဆန်ကျင့်ခြင်း မပြုဘဲ
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ငြိမ်ငြိမ်း...

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အနားမှာလည်း တစ္ဆေသရဲတွေ ရှိနေတာ
ပဲ၊ စူး ဦး ဇေယျဇေယျာနဲ့တော့ စာအပိုင်းလေးရွက်ကို ပြန်ဆက်ပြီး ရေစိုနေတဲ့
စာတွေကိုပြန်ဖော်ပြီးသွားပြီ၊ ဦးဇေယျဇေယျာထားတဲ့စာထဲမှာ ‘ရွာပျက်’မြေ
နေရာဟာ လူပြည်နဲ့ ဝိညာဉ်လောကရဲ့တံခါးပေါက်တဲ့၊ ရွာပျက်နေရာ
ကိုသွားပြီး အရင်ကခါတ်စက်ပြခဲ့တဲ့ ကုန်းမြေနေရာမှာ ပိတ်ကား
ထောင်ပြီး တာတေကားပြရင် ဝိညာဉ်လောကရဲ့တံခါးပေါက်ပွင့်လာပြီး
ပိတ်ကားထက်မှာ အရိပ်တွေလူတွေ ထိုးထွက်လာတော့မယ့်ပုံပုံမျိုး
တွေရမယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပိတ်ကားကို မီးရှို့လိုက်ရင် ဝိညာဉ်တံခါး
လည်း ပိတ်သွားပြီတဲ့၊ သရဲတွေလည်းထွက်မလာနိုင်တော့ဘူးတဲ့”

ပိတ်ကားစပြာကျအောင်အထိ ထိုင်စောင့်ရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့
ပြာတွေဟာ သူ့အလိုလို တစ်နေရာထဲကိုစုသွားလိမ့်မယ်၊ ပြာပုံအောက်

မြေကြီးကို တူးကြည့်ရင် မရေမတွက်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်တဲ့။

ဒါတွေအားလုံးလုပ်ပြီးသွားရင် ခြောက်လှန့်ခြင်းရဲ့အဆုံးသတ်ကို အလိုအလျောက် ရကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာရဲ့ အောက်ပိုင်းက ရေစိုနေလို့ စာတွေ ပျက်နေသေးတယ်။ စူး အဲဒီစာတွေကိုဆက်ဖော်လို့မရသေးဘူး.. . ကြိုးစားနေတုန်းပဲ”

အောင်သူရ မင်းသူခမျက်နှာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းပြလျက် တစ်လုံးချင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေရာကို ငါနဲ့သရဖီ ရောက်ပြီးပါပြီကွာ။ သွားမယ့်အစီအစဉ်ထဲကနေ ငါနဲ့သရဖီ နုတ်ထွက်တယ်။ ဒါပဲ မင်းသူခ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အောင်သူရနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မယုံကြည်နိုင်စွာ မှင်သက်လျက် တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ မင်းသူခပဲဖြစ်ပါသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

အောင်သူရ ပြောခဲ့သလိုပင် သရဖီမှာမကောင်းဆိုးဝါးကောင်များကို အချိန်ပြည့် မြင်နေရသည်။ သရဖီမှာ အိပ်ပျော်နေသော အချိန်လောက်သာ စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းကြောက်လန့်ခြင်းမှ ခဏအနားရလေ၏။ သို့သော်... တစ်ခဏမျှသာ အိပ်ပျော်နိုင်လျက် ပြန်နိုးလာသောအခါ...

“အင်း”

သရဖီ ညည်းညူရင်း အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့် ဘယ်လူးညာလိမ့်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကြည်လင်လာသောအခါ အသာခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်မိလျှင်... သူမ၏မျက်နှာဘေး ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သရဖီ ထိတ်လန့်တကြား ထလိုက်မိသည်။

တံတောင်ဆစ်အထိသာရှိသော ဖြူဖွေးနေသောလက်ကြီးမှာ

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းအုံးပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း ခုတင်အောက်သို့ လျှောဆင်းသွားလေသည်။

“အား”

သရဖီ အခန်းပြင်သို့ ကမူးရှုထိုး ပြေးထွက်မိလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သရဖီ. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရန် ပြင်သော အောင်သူရနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး အောင်သူရ. . . သရဖီကို ထွေးပွေ့ကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

“လက်. . . လက်ပြတ်ကြီး. . . ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ လက်ပြတ်ကြီး”

သရဖီ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားရင်း သွေးရှူးသွေးတန်း အော်သည်။ အောင်သူရတစ်ယောက် အရမ်းကို ကြောက်လန့်နေရှာသော သရဖီကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

“လာ. . . ကိုယ်လိုက်ကြည့်မယ်”

သရဖီပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အောင်သူရ အခန်းထဲ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်တော့ ဘာမှမရှိတော့ပေ။

“မရှိတော့ပါဘူး သရဖီရယ်၊ ကဲ. . . ဘာမှ မကြောက်နဲ့တော့နော်၊ သရဖီကြည့်ရတာ အရမ်းအားနည်းနေတယ်၊ ကိုယ် ရေသွားယူပေးမယ်. . . ၊ ခုတင်ပေါ်မှာခဏ ထိုင်နေလိုက်ဦးနော်”

အောင်သူရ. . . သရဖီကို ဖေးမလျက် ခုတင်ပေါ်မှာ အသာထိုင်စေသည်။ သရဖီတစ်ယောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လျက် စိတ်နှုတ်ကိုယ် မကပ်သည့်သူတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်နေသည်။

အောင်သူရ သရဖီပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး ရေယူရန် နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

အောင်သူရပြန်ဝင်လာချိန်တွင် လက်ထဲတွင်ပါလာသော ပြောင်လက်နေသော သံမဏိခါးသွားက အလင်းရောင်အောက်တွင် လက်ခနဲ။

“ရော. . . ဒါကို အသေအချာ ကိုင်ထား၊ တစ္ဆေပုံဖြစ်ဖြစ် သရဖီ ဖဲဖြစ်ဖြစ် ထိုးထည့်လိုက် ဟုတ်ပြီလား. . . ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

အောင်သူရ. . . သရဖီလက်ထဲ ခါးထည့်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သရဖီတစ်ယောက် လက်ထဲက ခါးကို ယုံကြည်အားကိုးစွာ စိုက်ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သရဖီ ခါးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ အံ့ကိုလည်း တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ သူမလက်ထဲမှာ ခါးတစ်ချောင်း ရှိနေပြီပဲ. . .

ပူတင်းဖုတ်ပြီးသောအခါ ပန်းကန်လေး ကိုင်လျက် အောင်သူရ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့လျှင် ကိုယ့်မျက်လုံးများကို ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အခန်းထောင့်နံရံမှာ ကျောက်ပျံမှီထိုင်လျက် လက်၌ ခါးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေရှာသော သရဖီ။

ခုတင်အောက်ဆီကိုသာ ချောက်ချားသွေးပျက်စွာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ ပူတင်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ကမန်းကတန်း တင်လိုက်ပြီး. . .

“သရဖီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . . ဘာတွေ့လို့လဲဟင်”

သရဖီကို စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိသည်။ သနားစဖွယ် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် ချွေးများ ရွဲနစ်နေရှာသော သရဖီမှာ အောင်သူရ မေးသည်ကိုပင် မကြားသလို ခုတင်အောက်ကိုသာ သွေးပျက်စွာ စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“သရဖီ”

သရဖီကို အတင်းလှုပ်ကာ မေးသည်။ အဲဒီတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာသလို သရဖီ လှည့်ကြည့်ကာ...

“ခုတင်... ခုတင်အောက်မှာ သရဲရောက်နေတယ် ခုတင်အောက်မှာ...”

အောင်သူရ မြန်ဆန်လှစွာ အိပ်ရာဆိုဖာကို လှန်လျက် ခုတင်အောက်ကို ကြည့်သည်။ ဘာကိုမှ မတွေ့ရသောအခါ သရဖီ ပြောသောစကားကို ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားမိသည်။

သရဲဟာ တကယ်ပဲ ရှိနေခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သရဖီကပဲ အကြောက်လွန်ပြီး မြင်ယောင်နေတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သရဖီပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဒီအတိုင်းထား၍ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်တာမို့...

“သရဖီ... ဆေးသောက်ပြီး နားရအောင်နော်၊ လိမ္မာတယ်နော် ကလေး”

သရဖီကို ချောလျက် ဆေးထပ်တိုက်ဖို့ အောင်သူရ ပြင်ဆင်သည်။ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြီး ဆေးဘူးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ရေတကောင်းကို ငဲ့လိုက်တော့ ရေတစ်စက်မှ မရှိတော့တာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“သရဖီ... ခဏနော်၊ ကို ရေသွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဘာမှ မရှိ

ဘူး... ဟုတ်ပြီလား”

“ရှိတယ်... ခုတင်အောက်မှာ”

သရဖီက သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ ခုတင်အောက်ကို တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်လျက် ပြန်ပြောလေလျှင် အောင်သူရ သက်ပြင်းရှိုက်မိရင်း...

“အေး... ထွက်လာရင် ခါးနဲ့သာ အားကုန်ထိုးပစ်လိုက် ကြားလား”

သရဖီ ခါးကို မြှောက်ကိုင်ကာ အသင့်ရွယ်ထားဆဲ...

အောင်သူရ ရေခပ်ဖို့ အခန်းပြင်သို့ အမြန်ပြေးထွက်မိသည်။ ထမင်းစားခန်းဆီ သူ ရေပြေးခပ်တဲ့အချိန်ဟာ နှစ်မိနစ်ထက် ပိုကြာလိမ့်မယ် မထင်ပါ။ သို့သော်...

ရေတကောင်းကို ကိုင်လျက် သူ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားစဉ်...

ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထင်မှတ်မထားသောမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်... မျက်လုံးများ ပြာဝေမှောင်မိုက်ကာ သွားခဲ့ရသည်။

“သ... ရ... ဖီ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်အနေအထားဖြင့် လဲကျနေခဲ့သော သရဖီ... ကျောပြင်မှာ ခါးတစ်ချောင်း နစ်ဝင်လျက်။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ဓားတန်းလန်းဖြင့်လဲကျနေသော သရဖီနားအရောက်တွင် ခုတင်အောက်ထဲသို့ လေးဘက်ထောက်ကာ နောက်ပြန်ဝင်သွားသော ဆံပင်ဖားလျားနှင့် သရဲမတကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးတွေက ငါတို့နောက်ကို လိုက်နေတာပဲ အခု

ဒီလောက် သတိထားနေတဲ့ကြားက သရဖီကို သတ်သွားခဲ့ပြီ၊ သိပ်မကြာခင်မှာ ငါ့ကိုလည်း သတ်တော့မှာပဲ အောင်သူရ သရဖီအလောင်းကို ဖက်ထားရင်း စဉ်းစားနေလေသည်။

အောင်သူရရဲ့မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ဝနေလေသည်။

“သရဖီရေ ငါကတော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ သတ်တာ မခံနိုင်ဘူး”

ထိုစဉ်... လျှင်မြန်သောအချိန်ဖြင့် ခုတင်အောက်မှ လေးဘက်ထောက်ထွက်လာသော ဆံပင်ဖားလျားနှင့်သရဲမသည် သူ့ ခြေထောက်နားရောက်လာပြီး ခုတင်အောက်သို့ သူ့အား တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

“အား”

ထိတ်လန့်ဖွယ် အသံနက်ကြီး ကြားလိုက်ရပြီး တိုက်ခန်းထဲတွင် ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေသည်။

မင်း သုခ ခိုင်းသည်ကိစ္စမို့သာ မဖြစ်မနေ လုပ်ပေးနေရတာဖြစ်သော်လည်း စူး စိတ်ထဲမှာတော့ လေးပင်၍နေမိသည်။ ဦးလေယျ ရေးခဲ့သည့် စာရွက်ပိုင်းကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိသည်။ စာရွက်အောက်ဆုံးစာကြောင်းများ ရေစို၍ ပျက်နေသောကြောင့် စိတ်ပျက်မိသည်။ စာကြောင်းများ ဖော်ရန် မြို့ထဲသို့ထွက်လာမိသည်။

ဒီနေ့ရုံးပိတ်ရက်မို့ ဘတ်စ်ကားထဲတွင် လူက ချောင်နေလေသည်။

စူး ဘာရယ်မဟုတ် ဘတ်(စ်)ကားမောင်းသူအပေါ်မှ နောက်
ကြည့်မှန်ချပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘုရား... ဘုရား။

သူမ၏ဘေးခုံတွင်လူမရှိပါပဲ ကားမောင်းသူအပေါ်မှ နောက်
ကြည့်မှန်ချပ်ကြီးထဲ၌ စူးထိုင်နေသောခုံစွန်းတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်
နေသည်။

ပုဆိုးတိုတို စွပ်ကျယ်ဖြင့် ခြေထောက်တွင် ပေါင်လယ်အထိ
ဆေးမင်ကြောင်များထိုးထားပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်တွင်လည်း ဆေး
မင်ကြောင်များထိုးထားသော ရှေးအလွန်ဆန်သောပုံစံမျိုးဖြင့် လူတစ်
ယောက် ဖြစ်လေသည်။

စူး ပြတင်းပေါက်နား တိုးကပ်ထိုင်ရင်း ထိုလူကိုမျက်ခြေမပျက်
မှန်ထဲမှတဆင့် ကြည့်နေလေ၏။ ခုံစွန်းမှ စူးထိုင်နေသော ပြတင်း
ပေါက်ဆီ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိပဲ ဘေးတိုက်ရွှေ့လာနေသည်ကို ဘတ်(စ်)
ကားမောင်းသူအပေါ်မှ နောက်ကြည့်မှန်ချပ်ကြီးထဲတွင် မြင်နေရသည်။

စူး ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ မည်သူမျှ ရှိမနေပေ။
ကားမောင်းသူအပေါ်မှ နောက်ကြည့်မှန်ဆီ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။
မှန်ထဲမှ ထိုလူသည် စူးနှင့် လက်တစ်ထွာမျှအကွာတွင် ရောက်လို့နေပေ
ပြီ။ စူး ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထကာ...

“မှတ်တိုင်ပါတယ်”

သူမ အော်ရင်း လူဆင်းသည့် အပေါက်ဝနားတွင် သွားရပ်နေ
လိုက်သည်။ မှန်ဆီမကြည့်မိအောင် စူး မာန်တင်းထားရသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်ချပ်ကြီးထဲတွင် ဆူးဘေး၌ မတ်

တတ်ရပ်နေသော ရှေးဆန်သောလူကြီးကိုတော့ စူး မတွေ့လိုက်တော့
ပေ။

သွားမည့်နေရာ မရောက်သေးသော်လည်း အနီးဆုံးမှတ်တိုင်
တွင် စူး အမြန်ဆင်းလိုက်မိသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည့်တိုင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွဲနှစ်
ကာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“ညီညီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

ဖော်ရွေစွာ ပြုံး၍နေသော ဆိုင်ရှင်ရဲ့မျက်နှာမှာ ညီညီဆိုသည့်နာမည် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည်။

“ဒီကောင် ဘာပြဿနာရှာထားပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမရှာပါဘူး အန်ကယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီကောင် အမြဲရန်ဖြစ်နေတဲ့ကောင်”

ဆိုင်ရှင်မှာ ခပ်ညည်းညည်း ပြောရင်း ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းခေါ်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင်ညီညီ... မင်းညှော်သည်ရောက်နေတယ်”

ဆိုင်ရှင်ခေါ်လိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် အိပ်ချင်မူးတူးမျက်နှာနှင့် ညီညီရောက်လာသည်။

• စူးကိုတွေ့တော့ အတော်အံ့ဩသွားသောမျက်နှာနှင့် ကြောင်ကြည့်နေလေလျှင်... .

“စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်လို့... . ဖြစ်မလား”

“ဗျာ... ဖြစ်ပါတယ်”

ညီညီ... စူးစကားကို မယုံကြည်နိုင်သလို ကြောင်အ၍နေဆဲ ဆိုင်ရှင်က... .

“ဟေ့ကောင်... . ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ဧည့်သည်ကို အထဲခေါ်သွားလေကွာ”

ဆိုင်ရှင်ဝင်ပြောတော့မှ သူ စူးကို အထဲခေါ်လေသည်။

စောစောစာပေ ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှ အမှောင်လွှမ်းသော အပေါ်ထပ် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လျှင် စူး နှာခေါင်းမရှုံ့မိအောင် သတိထားလျက် အိတ်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်းကို မဝံ့မရဲ ကိုင်ရင်း... .

“ဒီစာရွက်မှာ ပျက်နေတဲ့စာလုံးတွေကို ပြန်ဖော်ချင်လို့ ညီညီကူညီပေးနိုင်မလား”

ညီညီ... သူမလက်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်းတွေကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ အစ်မရယ်၊ ဒီလောက်ဖတ်မရအောင် ပျက်နေတာ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဖော်လို့ရမှာလဲ... .

အင်းတစ်ခုတော့ရှိတယ် ကျွန်တော့ဆိုင်ရှင်က ဒါမျိုးတွေ နည်းနည်းတော့ကျွမ်းတယ်၊ ဆရာကိုမေးကြည့်ပေးမယ်လေ၊ စာပျက်နေပေမယ့် ရေးထားတဲ့အရာတွေကို မှန်ဘီလူးနဲ့ ဖတ်လို့ရနိုင်တယ်”

ညီညီလည်း ပြောရင်း ရှေ့မှနေ ထွက်သွား၏။ စူးထက်ပြင်း

မော ရှိုက်ရင်း ညီညီနောက် လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ပြောကြည့်ပြီးသည့်အခါ. . .

“ကဲပါလေ. . . ခင်ဗျား အရမ်းအရေးကြီးနေတော့လည်း ကူညီပေးဦးမယ်၊ ကြာတော့ ကြာလိမ့်မယ်နော်၊ ညီညီအခန်းမှာ စောင့်နေပေါ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်ရှင်က လက်ခံလိုက်ပြီမို့ စူး အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ စောင့်နေပါမယ်”

စူး စိတ်အေးသွားရပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ ညီညီနောက်မှ လိုက်လာလိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်သောအခါ သူမတစ်ကိုယ်လုံးရှိ အလှအပတို့ကို သိမ်းကြိုးကြည့်နေသော ညီညီအကြည့်တွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ အလိုက်အထိုက်စကားပြောနေရသည်။

ခဏကြာသောအခါ အောက်ထပ်မှ ဆိုင်ရှင်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သရာ. . . ညီညီကို လိုက်မလာစေချင်သဖြင့်. . . ‘ကျွန်မ ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့မယ်နော်’ ဟုပြောပြီး တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

ညီညီကလည်း ဆင်းသွားသော စူးကို နောက်ဘက်မှ ကြည့်ရင်း အကြံထုတ်ကာ ကျန်ခဲ့တော့လေသည်။

ဆိုင်ရှင်က စာရွက် ကိုကိုင်လျက် အဆင်သင့်စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

“ရော့. . . ကလေးမ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဦးဇေယျ ရေးထားခဲ့သည့် စာလုံးဖော်ထားသော စာရွက်ကို ကယာကယာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

.....
.....
.....

စူး စာရွက်ကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ. . . ဆိုင်ရှင်ကို. . .

“ကျွန်မ ညီညီကို ပြောစရာ ကျန်သေးလို့ ခဏပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး. . . အေး. . . သွား. . . ကလေးမ”

အခန်းထဲအရောက် စူးက. . .

“ကျွန်မ နောက်ထပ် အကူအညီတောင်းစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲ့ဒါကလည်း ရှင်ကူညီမှဖြစ်မှာ”

သည်လို ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် သူမမပတ်သက်ချင်လှသော်လည်း လောလောဆယ်သူတစ်ယောက်ပဲ ကူညီနိုင်မည့်သူ ရှိတာမို့ စူး မတတ်သာစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ပေးစေချင်တာလဲ”

“ကျွန်. . . ကျွန်မနောက်ကို တစ္ဆေသရဲတွေလိုက်ခြောက်နေတာ၊ ကျွန်မညရောက်မှာကိုပဲ အရမ်းကြောက်နေမိတယ်၊ အိမ်မှာလည်း ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ မနေရဲတော့ဘူး၊ အဲ့. . . အဲ့ဒါ. . .”

စူး စကားကို ချက်ချင်းမဆက်ဘဲ ညီညီမျက်နှာကိုတစ်ချက်

www.burmeseclassic.com

မော့ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ညီညီကတော့ ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူမအားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့ ဘာကူညီရမလဲ... စူး”

မင်းသုခခေါ်သလိုပင် ညီညီ ရဲရဲတင်းတင်းခေါ်လိုက်သည်။

“မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အနားမကပ်နိုင်တဲ့အဆောင်ကို ကျွန်မတွေ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုအဆောင်မျိုးလဲ စူး”

ညီညီစိတ်ဝင်တစား ပြန်မေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... တစ္ဆေသရဲတွေ အနားမကပ်နိုင်တဲ့ အဆောင်က...”

စူး အခန်းထဲက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူရှင်းမှန်း သိသော်လည်း သေချာအောင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့် အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ညီညီနားကပ်ကာ ဆေးရုံပေါ်ရှိ လူနာဆောင်တွင် တက်နေသော ဦးသက္က ရှိနေသည့်နေရာကို တီးတိုးပြောပြလိုက်သည်။

ဦးသက္ကလက်ထဲမှ ဘီလူး ဆွဲပြားလေးကို လိုချင်ကြောင်း၊ ဒီဆွဲပြားလေးရမှ သူမဘဝ အေးချမ်းနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

“ဦးသက္ကရဲ့ ဆွဲပြားကြောင့်ဆိုတာသေချာလို့လား စူးရယ်”

“ဪ... သေချာလို့ အဲဒီအဘိုးကြီး ခုချိန်ထိ အသက်နဲ့ခန္ဓာ ယှဉ်တွဲနေနိုင်သေးတာပေါ့၊ အခု ကိုအောင်သူရနဲ့ သရဖီ သေရတာလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတွေ သတ်လို့ပဲ၊ သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်မတို့ကိုလည်း သရဲတွေ လိုက်သတ်တော့မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မလက်ထဲမှာ

အဲဒီအဆောင် ရှိနေမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကို ယူဖို့ကလည်း ရှင်ကလွဲပြီး ကျွန်မမှာ အကူအညီတောင်းစရာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ရော့ ဒါစူး ဖုန်းနံပါတ်”

စူး... သူ့မျက်နှာကို အားကိုးတကြီးကြည့်လျက် ပြောလိုက်မိသည်။

ညီညီမျက်နှာပေါ်တွင် အရိပ်တချို့ ဖြတ်ပြေးလျက် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သူ... စူး မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်လျက် အနားကို သိသိသာသာတိုးကပ်လာခဲ့ကာ တီးတိုးလေသံဖြင့်...

“အိုကေလေ... ကျွန်တော် ကူညီပေးပါမယ်၊ စူးလိုချင်တဲ့ အဲဒီအဆောင်ကို မရရအောင် ကျွန်တော်ယူပေးမယ်”

ညီညီဆီမှ ကတိစကား ကြားလိုက်ရလျှင် စူး တကယ်ပဲ ပေါ့ပါးလုံခြုံသွားရပါသည်။ ညီညီက ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်နေသော အနေအထားဖြင့် သူမကိုထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့လေ... စူးကိုကျွန်တော်ချစ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စူးအသားလေးကိုထိအောင် တိုးကပ်လိုက်ပြီး ပခုံးလေးသိုင်းဖက်လိုက်ကာ ရမ္မက်ပြင်းပြင်းဖြင့် အနမ်းမိုးတွေ ချွေချလိုက်တော့သည်။

စူး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသော်လည်း သူလိုချင်သောအရာအတွက် ပြန်မေးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ညီညီပြုသမျှ ငြိမ်ခံနေလိုက်ရသည်။

အို... နမ်းရုံ နမ်းတာပဲလေ... ။

ထိုစဉ်... ညီညီအခန်းတံခါးကို ချက်ချလိုက်ပြီး...

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်ဆူးလိုချင်တာကို မရရအောင်ယူပေးမယ်၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ စူးဆီကအချစ်ပဲ”

ဦးသက္ကလက်ထဲမှာ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အဆောင်ကို ရအောင်ယူပေးနိုင်မည့်သူဟု ယုံကြည်စိတ်နှင့်အတူ...

ဘီလူး ရုပ်ဆွဲပြားရဖို့သာ ခေါင်းထဲမှာရှိပြီး...

နမ်းရုံလောက်နှင့် ပြီးသွားမည်ဟုထင်ထားသော စူးအား ညီညီတစ်စထက်တစ်စတိုးကာ အချစ်များကို အဆုံးစွန်အထိ အတင်းအဓမ္မ ယူလိုက်ပါတော့သည်။

စူးသတိထားမိလိုက်ချိန်မှာတော့ ရုန်းထွက်ရန် အင်အားမရှိတော့...

မှောင်မိုက်မွန်းကျပ်လွန်းလှသည့် အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းမှ စူး နှမ်းနယ်မောဟိုက်စွာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ချိန်တွင် အောက်ထပ်မှ စာအုပ်ဆိုင်ပင် ပိတ်သွားလေပြီ။

၅ ၅ ၅ ၅

တောတစ်ခုဖြင့်သာ ညီညီ ဒီနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်သော်လည်း သူ အခုလုပ်ရမည့်အလုပ်က လုပ်နေကျ အလုပ်တွေ လိုမှီး သူ့အတွက် ကျွမ်းကျင်ရာ မဟုတ်ပါ။ သူ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတာ ဝန်ခံပါသည်။ ဆေးရုံ၏ မှောင်ရိပ်ကျသော ချောင်တစ်ခုတွင် ခိုကပ်ပုန်းအောင်းလျက် ဆေးရုံတွင် လူခြေပြတ်သည်အချိန်အထိ သူတစ်နေကုန် ဇွဲကောင်းစွာ စောင့်နေခဲ့ရပါသည်။

နောက်ဆုံး... လူနာဆောင်တွင် လူရှင်းသွားသည်မို့ ဦးသက္က ခုတင်ရှိရာဆီ ညီညီ ခြေသံလုံစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်လွန်းစွာ လဲလျောင်းနေသည့် အဘိုးကြီးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို စတင်မြင်လိုက်ရစဉ်မှာပင် သူ အတော်လေး ချောက်ချားသွားသည်။

ခုတင်ပတ်ပတ်လည်မှ လိုက်ကာများကို သူပိတ်လိုက်လေသည်။

အသက်ကို တဝကြီးရှုသွင်းလိုက်ပြီးမှ အဘိုးကြီး၏ တင်းတင်း ဆုပ်ထားသော လက်ကို အားကုန်ဖြေဖို့ သူကြိုးစားသည်။ မလှုပ်ရှားနိုင် သောအဘိုးကြီးသည် လက်ထဲမှ အဆောင်ကို လုယူသောအခါမှာ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်နိုင်အောင် ကျားရဲတစ်ကောင်လို သန်မာလာခဲ့ တာကို အံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော် လူငယ်တစ်ယောက်၏အားကို မယှဉ်နိုင်သည့်အခါ ကျမှ...။

“မ... မလုပ်ပါနဲ့... ကျုပ် ဒီအဆောင် မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရှိခိုး ပါနဲ့... မယူပါနဲ့ကွယ်၊ ရှိခိုးပါတယ်... မယူပါနဲ့ကွယ်... ဒီအဆောင် မရှိရင် အဘိုးသေလိမ့်မယ်”

အားမတန်သည့်အခါမှာတော့ အဘိုးကြီး သူ့ကို လက်အုပ်ချီ လျက် တောင်းပန်လေသည်။ ညီညီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ညီညီဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ယူလာသော သံပိုက်လုံးဖြင့် ဦးသက္ကခေါင်းအား ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ခုတင်ပတ်လည် လိုက်ကာစတွင် သွေးများဖြာခနဲ စဉ်သွားကာ ဦးသက္က ငြိမ်ကျသွားလေ သည်။

ထို့နောက် ဦးသက္ကလက်ထဲမှ မရရအောင် ယူကာ အဆောင် ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး လူနာဆောင်အခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ် ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ညီညီလှုပ်ရှားမှုကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပေ။ ပေါ့ပါး သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ အောင်မြင်ဝံ့ကြွားစွာ ပြီးလျက် အများသုံး(ပီစီအို) ဆက်သွယ်ရေးဖုန်းဆီ လှမ်းလာခဲ့မိသည်။

“တူ... တူ... တူ”

မြည်သံဆွဲ အသံဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ဖုန်းဝင်သွားသောအခါ...

“ဟယ်လို စူး... ညီညီပါ၊ စူး ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ အောင်မြင် သွားပြီ၊ ကျွန်တော့လက်ထဲမှာ ဘီးလူးရုပ်ဆွဲပြား ရထားပြီးပြီ”

တစ်ဖက်မှ ဘာစကားမှထွက်မလာဘဲ ဖုန်းလိုင်းကျသွားသော အခါ ဖုန်းခွက်ကို ကြည့်ရင်း ညီညီ အံ့သြသွားမိသည်။

စူးပဲ အသည်းအသန် လာအကူအညီတောင်းခဲ့ပြီး...

နားမလည်နိုင်စွာ ဖုန်းထပ်ခါထပ်ခါ ပြန်ခေါ်ပါသော်လည်း တစ်ဖက်မှ ဖုန်းမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်၍ မရတော့သောအခါ လက် လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

“ဪ... စူး သူ့အလိုချင်ဆုံးအရာကို ဘာလို့များ စိတ်မဝင် စားတော့တာလဲ”

ညီညီ စိတ်ပျက်စွာ တွေးနေမိသည်။

စူးအတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်သည့် ဘာပစ္စည်းမဆို ယူ ဆောင်ပေးဖို့ အသင့်ရှိနေလေသည်။ ဒီပစ္စည်းလေးကို စူးဆီသွားပို့ဖူး ရအုံးမည်လေ။ ညီညီ အဆောင်လက်ဖွဲ့လေးကို လက်တွင် တင်းတင်း ဆုပ်လျက် ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

၆၆၆၆

ညီညီဆီမှ ဖုန်းဝင်လာပြီး အဆောင်လက်ဖွဲ့လေးအတွက်
မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စူး အံ့ဩဝမ်းသာသွားခဲ့မိသည်။ သို့သော် . . .

စူးအလုပ်သွားရန် တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်ထားသဖြင့် အခန်းထဲသို့
ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့သော မင်းသုခကို တွေ့လိုက်ရသော
အခါ ဒိန်းခနဲ ထိတ်လန့်သွားပြီး စူးလက်ထဲမှ ဖုန်းလေး လွတ်ကျသွားခဲ့
ရသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းမို့ ဒီလောက်တောင် လန့်သွားရတာလဲ”
မင်းသုခသည် စူးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခက်ထန်သော
လေသံဖြင့်မေးလျှင် စူး ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပင် မျက်နှာလေးပျက်
ယွင်းသွားရလေသည်။ . . .

“စူးသုငယ်ချင်းဆီကပါ . . . ကို့ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်တော့
အံ့အားသင့်ပြီး လန့်သွားလို့ပါ”

“ပျက်နေတဲ့ စာရွက်ရော ဖော်ပြီးသွားပလား စူး”

“စာကဖော်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ် . . . ကို”

“အဲဒါဆို ဦးဇေယျရေးခဲ့တဲ့စာရော”

“စာကို စူးဘယ်မှာထားမိလဲ မသိဘူး၊ နေပါအုံး စူးရှာကြည့်
ပါအုံးမယ်၊ ဪ . . . သိပြီသိပြီ ခြင်းထောင်းထဲမှာ ထည့်ထားတာကို
ရော . . . ကို . . . ကိုလိုချင်နေတာ ဒီစာရွက်ကလေးမလား”

စူး ညာပြောလိုက်သည်ကို မင်းသုခမယုံသောပုံစံဖြင့် ခန်းခနဲ
ရယ်ရင်း . . .

“အမှန်အတိုင်း ဖြေနော စူး၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မညာ
ဘူးဖူးနော်”

မင်းသုခ . . . စူးထုတ်ပေးသောစာရွက်ကလေး ခုံပေါ်ပြန်တင်
လိုက်ပြီး . . .

“မင်း ခုနက ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

အေးစက်သောလေသံဖြင့် မင်းသုခ တစ်လုံးချင်းမေးလေလျှင်
စူး ဆောက်တည်ရာမရဖြင့် . . .

“ဟို . . . သူငယ်ချင်းဆီကပါလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ ကိုရယ်”

“စူး . . . မင်း ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီဆိုတာ ငါ
အကုန်သိပါတယ်၊ မင်းလက်ထဲမှာ ငါ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ စာခွီ
နေလို့ ငါ့တပည့်တစ်ယောက်ကို မင်းဘယ်သွားသွား နောက်ယောင်ခံ
လိုက်ခိုင်းခဲ့တယ် . . .

မင်း(၃၂)လမ်းထဲက စောစောစောပေထဲ ဝင်သွားခဲ့တာရယ်၊
ဆိုင်ရှင်ဆီမှာ စာဖော်ခိုင်းတာရယ်၊ နောက်ပြီး ဖော်လို့ရခဲ့တာကို မင်း

တစ်ယောက်တည်း လမ်းမှာဖတ်နေတာရယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စာဖတ်လို့မရဘူးဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး စူး၊ မင်း ငါ့ကိုဘာလို့ညာတာလဲ၊ ဟောဒီ ခုံပေါ်ကစာရွက်ကို ကြည့်စမ်း၊ စာရွက်အောက်ပိုင်းကို ဖြုတ်ထားတယ်၊ ဘာလဲ... မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲသိပြီး၊ ငါမသိရတော့ဘူးလား”

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော စူးနှင့်သူ ယှဉ်တွဲလျက် အမှတ်တရ ရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံမှန်ပေါင်ကို စားပွဲပေါ်မှ လှမ်းယူရင်း နံရံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

ပြောင်းခနဲ မြည်သံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ ဓါတ်ပုံပေါင်နှင့် နံရံထိရိုက်ပြီးမှန်ကွဲစများ စူးမျက်နှာဆီ လွင့်စဉ်လာသောအခါ...

“အား”

စူး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ရင်း သည်းသည်းထန်ထန် အော်လိုက်မိသည်။ စေးထန်းသော သွေးရည်များက လက်ချောင်းများကြားမှ ယိုစီးလာခဲ့သည်။ ပါးတွင်ခုန်က မှန်ကွဲစများ ရှုပ်ထိသွားသဖြင့် သွေးများစီးကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ စူး ဒေါသတို့ကို ချုပ်တည်းမရနိုင်တော့ဘဲ...

“ရှင်ကျမအခန်းထဲက အခုထွက်သွား၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းလဲ ပြီးပြီ၊ ရှင့်ကိုကျမ မချစ်တော့ဘူး၊ ရှင်လုပ်လို့ တစ္ဆေသရဲတွေ နေ့ရောညရော ကျွန်မကိုလိုက်ခြောက်နေတယ်၊ ကျွန်မသေရမယ့် ရက်ကိုစောင့်နေရသလိုပဲ... ထွက်သွား”

စူး၏ လူနှင့်မလိုက်အောင် ကျယ်လောင်လှသော အသံမှာ မင်းသူခ နားစည်ပင်ကွဲထွက်မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

“သွားမှာပါ ငါလည်း ငါ့ဘဝအတွက်ပဲ ကြည့်တော့မယ်”
မင်းသူခပြောရင်း တံခါးကိုဆောင်ပိတ်ကာ တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ စူးလည်း စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ဆေးရုံမသွားတော့ဘဲ သူနာပြုဝတ်စုံချွတ်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းမှန်ထဲတွင်ကြည့်၍ သူမ၏ မျက်နှာတွင် မှန်ကွဲစရှုထားသောနေရာအား ဂွမ်းဖြင့်ဖွဖွလေးဖိသုပ်ပြီး မျက်နှာကို ရေဆေးချလိုက်စဉ် ရေချိုးခန်းတံခါးမှာ ရုတ်တရက် ပိတ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဝုန်း”

စူးကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ထုရိုက်ပြီး ဘေးခန်းမှ အကူအညီရလိုရငြား အော်ဟစ်နေလေသည်။

စူး ဘယ်လိုပဲ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ထုရိုက်ကာ အော်ဟစ်နေသော်လည်း ကူညီမည့်လူကတော့ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

“ဖွင့်ပေးကြပါ... တံခါးဖွင့်ပေးကြပါ... ကယ်ကြပါဦး”

စူး အသံကုန် အော်ဟစ်ပါသော်လည်း အပြင်မှာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

“ကယ်ကြပါဦး... ရေချိုးခန်းထဲ ပိတ်မိနေပါတယ်၊ ကယ်ကြပါဦး”

တံခါးကို အင်အားရှိသမျှ ထုရိုက်တွန်းကန်ရင်း လည်ချောင်းကွဲမတတ် စူး အော်ဟစ်နေမိသည်။ ထိုစဉ်...

ရေချိုးခန်း နံရံတစ်လျှောက် မည်းနက်စေးထန်းသော အရည်များ အဆက်မပြတ် စီးကျလာခဲ့သည်မို့...

စူး အံ့သြထိတ်လန့်လွန်းစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလှ...

ရေကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ထိုင်လျက် သူမကို
ငုံကြည့်နေသော သရဖီကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်... သ... သရဖီ”

သရဖီက သေသွားပြီပဲ။ ဒါဆို သူမ မြင်နေရသည်က...

ဘုရားရေ...

သရဖီက သရဲဖြစ်နေပြီပဲ။

“မင်း ငါတို့နောက် လိုက်ခဲ့ဖို့ အချိန်တန်ပြီ စူး”

“ငါတို့ မင်းကိုလာခေါ်တာပဲ စူး”

သရဖီကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားလွန်းစွာ မော့ကြည့်နေမိဆဲ
စူးနောက်ကျောဘက်ဆီမှ အေးစက်သော စကားသံကို ကြားလိုက်ရ
သည်မို့ စူး ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင်...

“အံမယ်လေး ကိုအောင်သူရ”

နီးကပ်စွာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် စူး နားနှစ်ဖက်ကို
ယောင်ယမ်းပြီး လက်ဖြင့်ပိတ်လျက် အသံကုန် အော်လိုက်မိသည်။

စူး မြင်လိုက်ရသည်မှာ...

ရင်ဝမှာ မီးစိုက်လျက် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လျက်ရှိသော
အောင်သူရ။ မကျယ်ဝန်းလှသော ရေချိုးခန်းထဲတွင် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်
ဖြစ်နေသော စူးခမျာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်လန့်လို့နေပေသည်။

ကျွန်မကို သူတို့တွေလာခေါ်နေကြပြီ အဆောင်... အဆောင်
ဘယ်မှာလဲ။

ညီညီ ခုချိန်ထိ သူမဆီအဆောင်လာမပေးသေးဘူး။

သူမအတွက် အချိန်ဆိုတာ နောက်ကျခဲ့ပြီလား၊ အခုအချိန်

ဟာ သူမသေရတော့မှာပေါ့... .

မျက်လုံးစုံပိတ်ထားသော စူးတစ်ယောက် မျက်လုံးကလေးမရဲ့
တရဲဖွင့်အကြည့်တွင်...

“အား”

တိုက်ခန်းတစ်ခု၏ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ
အော်ဟစ်လိုက်သံကိုတော့ လမ်းပေါ်မှလူအားလုံး အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့
သတိမထားမိလိုက်ကြတော့... .

အခန်း (၈)

မှောင် ရိပ်ကျသလောက် စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်လွန်းလှသည့် အခန်းကျဉ်းကလေးကိုကြည့်ပြီး မင်းသုခ နှာခေါင်းမရှုံ့လိုက်မိအောင် သတိထားလိုက်ရသည်။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူတ ဒီလို စုတ်ပြတ်မှောင်မိုက်တဲ့အခန်းထဲမှာ ညီညီဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ပျော်မွေ့ခဲ့သလား။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသော ညီညီကို ကြည့်ပြီး လည်မျိုကို နင်းသတ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ မင်းသုခ တဘွားဘွား ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

ဒီကောင်ကို မသတ်သေးဘူး။ မင်းကို ငါက ဒီလိုနည်းနဲ့ သတ်ဘူး ညီညီ။ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာကို ငါဘယ်လို စီရင်မလဲဆိုတာ စာင့်ကြည့်လိုက်အုံးပေါ့ကွာ။

မင်းသုခ လျှို့ဝှက်အေးဆေးစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ညီညီ... ညီညီ... ခဏထပါဦး”

မင်းသုခ တီးတိုးနှိုးလိုက်သော်လည်း အအိပ်ဆတ်ပုံရသည့် ညီညီက ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လေသည်။ သူ့ကို တွေ့သွားတော့ တအံ့တဩ ဖြင့်...

“ဟာ... ဆရာ ကျွန်တော့်ဆီလာတာလား”

“အေးကွ... အိပ်နေတာ နှိုးရတာ အားတော့နာပါရဲ့”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

“ဘိုကလေးဘက် သွားမလို့ မင်းကို လာခေါ်တာ”

မင်းသုခ အနားတိုးကာ နှစ်ကိုယ်ကြားသာရုံ တီးတိုးပြောလိုက်

၏။

“ခင်ဗျာ...”

ကောင်လေး အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပုံဖြင့် ပြော၏။

“မနက်ဖြန်ဆို ဇန်နဝါရီ(၁)လေ၊ ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီအရောက် ကိုယ်တို့ ဟိုကိုသွားရမှာ၊ မင်းလိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ မင်းကို ထိုက်ထိုက် တန်တန် ဝေစုခဲ့ပေးမှာပါ”

• မင်းသုခ ပြုံးပြီးပြီးစီး စိုက်ကြည့်လျက် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။

“ညီညီ... မင်းတစ်သက်လုံး ရှာနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ အနေအထားမျိုး ရမှာပါ၊ မင်းဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါပြောခဲ့တယ်... ဘယ်လိုလဲ”

သူ နှစ်ခါ မစည်းရုံးလိုက်ရပါ။

“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ဆရာ”

ညီညီ ချက်ချင်းထရပ်ကာ သူ့နောက်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်ပါသည်။

“ကဲ ငါ ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေတော့မယ် ညီညီ”

မင်းသုခ ရှေ့မှ ကြိုထွက်လာခဲ့ကာ လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းစွာ ပြောလိုက်၏။

၁၂၈

နောက်ခန်းအဖိုးပွင့်ကားပေါ်တွင် ပိတ်စအဖြူလိပ်ကြီးနှင့်
မီးထိုးသည့်ဆလိုက်များ၊ ဓါတ်စက်ပြသည့် စက်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်
ကာ ဘိုကလေးမြို့ထဲ ဝင်လာလေသည်။ ထိုမြို့တွင် ခရီးတစ်ထောက်
မနားတော့ဘဲ ဆက်လက်၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။ နောက်ခန်းတွင်
ပစ္စည်းများနှင့်အတူ အလုပ်သမားလေးဦးကိုပါ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။
ကြယ်ရောင်လရောင်မှလွဲ၍ ဘာအလင်းရောင်မှ မရှိသည့်
တောအုပ်ကြီးထဲသို့ သူတို့လူစု ရောက်လာခဲ့ကြသည်။
တစ်စထက်တစ်စ တောက နက်သထက် နက်လာလေ၏။
နောက်ဆုံးသရက်ကုန်းကျေးရွာကို ကျော်လာပြီး လွင်တီးခေါင်
နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။
“ရောက်ပြီ မြေပုံထဲက အတိုင်းဆို ဒီနေရာပဲ”
မင်းသုခ၏အသံမှာ အမှောင်ယံကို ခွင်းလျက် ဟိန်းခနဲ ထွက်

ပေါ်လာခဲ့သည်။ အချိန်မှာည(၁၀:၀၀) ရှိပြီမို့ . . .

“ကဲ . . . စက်အဖွဲ့တွေ လုပ်ငန်းစရအောင်”

မင်းသုခ ဆော်သြ၏။ စက်အဖွဲ့တွေ စတင်လှုပ်ရှားလေတော့
သည်။ ပိတ်ကားပြင်သူပြင်၊ ပရိုဂျက်တာ ဆင်သူဆင်နှင့် ကိုယ်စီလှုပ်
ရှားနေကြဆဲ မင်းသုခ ညီညီအနား တပ်ကာ . . .

“ညီလေး . . . ကိုယ့်ကို စူးဆီ ဖုန်းခေါ်ပေးပါလား၊ ကိုယ် ဒီမှာ
လုပ်စရာနည်းနည်းရှိလို့”

ဟမ်းဖုန်းကို ထိုးပေးကာ ဖုန်းခေါ်ခိုင်းလေသောအခါ ညီညီ
ကြောင်အမ်းသွားရ၏။

“ဒီကနေ ဖုန်းခေါ်ရင် ချက်ချင်းရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လိုင်းမိမယ့်
နေရာကိုရှာပေးပါကွာ၊ ကမ်းရိုးတန်းဖုန်းဆိုတော့ ခေါ်လို့ရနိုင်တယ်၊
ကိုယ် အချိန်မရှိလို့ကွာ”

နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေသော ညီညီကို မင်းသုခ ရှင်းပြ၏။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ လိုင်းမိမယ့်နေရာ ရှာ
ပြီး ခေါ်လို့ရရင် ကျွန်တော် ဆရာကို ဖုန်းလာပေးမယ်နော်”

“အေး . . . ကျေးဇူးပဲကွာ”

ညီညီ ဖုန်းကို ယူလျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားရပ်ထားရာဆီ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စူးနှင့် ဖုန်းပြောခွင့်ရလျှင် သူမအတွက်
သတင်းကောင်းပဲ မဟုတ်လား။

ဒေါက်တာအတွက်တော့ သူ စိတ်မကောင်းပေ။

စူးသိပ်လိုချင်နေသော ဘီလူးရုပ် အဆောင်လက်ဖွဲ့
လေး သူ့လက်ထဲရနေပြီမို့ စူး ဝမ်းသာသွားအောင် ပြောဆိုလာသည်။

လေ။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် တောထဲတစ်နေရာအရောက်တွင်
ဖုန်းမှာ လိုင်းမိကာ ခေါ်လို့ရသွားလေ၏။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှ ထူးလိုက်သော စူး၏အသံကြီးမှာ အက်ကွဲကွဲကြီး
နှင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်မို့ ညီညီ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိရင်း...

“စူး... ကျွန်တော်ပါ။ ညီညီပါ။ စူး နေမကောင်းဘူးလား၊ စူး
အသံကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အဆောင်ဆွဲပြားလေးရပြီလား”

စူး အသံကို ထိန်းပြီး ပြောဟန်တူနေပေမယ့် အသံမှာ တကယ်
ပင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ရပြီစူး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အဆောင်ဆွဲပြားလေး ရောက်
နေပြီ စူး”

ညီညီဝမ်းသာအားရစွာပြောနေစဉ်...

“ဟေ့ကောင်”

ညီညီနောက်ကျောဆီမှ ဟိန်းခနဲ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာခဲ့
ပြီး ဖုန်းကိုင်လျက် သူ ကြောက်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော
အခါ... သူ့အား ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်နေသော ဒေါက်တာမင်းသုခ
ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဟင်”

“လူယုတ်မာ... ကြာကူလီကောင်”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့... ကျွန်... ကျွန်တော် တောင်းပန်...”

ဒါဟာ မင်းသုခရဲ့ ပီရိတဲ့ထောင်ချောက်ပဲ။

• ညီညီ ဟာယာခတ်ပြီး ဆောက်တည်ရာမရစွာ မင်းသုခ၏ ခြေ
ရင်းတွင် ဒူးထောက်မိပြီး တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်း...

“ခွေးကောင်”

ဒေါသတကြီး ဆဲရေးသံနှင့်အတူ မင်းသုခလက်ထဲပါလာခဲ့
သော သံတုတ်ဖြင့် လွဲရိုက်လိုက်လေ၏။

“ဖြောင်း”

ခနဲ မြည်သံကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရပြီး ညီညီမျက်လုံးများ မီး
ဝင်းဝင်းတောက်သွားခဲ့ရသည်။

“အား”

မျက်လုံးများကို ကြောက်လန့်တကြား လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်
သောအခါ စေးထန်းသောသွေးရည်များ နဖူးမှစီးကျလာခဲ့သည်ကို
ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ညီညီရသမျှ အင်အားလေးဖြင့် ရုန်းထကာ
မင်းသုခလက်မှလွတ်ရန် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တောထဲဝင်ပြေးလေ
တော့၏။

ဒီကောင်... ပြေးစမ်းပါစေ တောနက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လောက်
အထိ ပြေးနိုင်မှာလဲ။ တောကောင်တွေကိုလို သေမဲ့ကောင်။

မင်းသုခ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ပိတ်ကားထောင်ကာ
အလုပ်ရှုပ်နေကြသော ကွင်းပြင်ဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့ရောက်
သွားချိန်တွင် အားလုံးတပ်ဆင်ပြီးကာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေ၏။

သူ ပိတ်ကားရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လျက် နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။

ပိတ်ကားဘေးတွင်တော့ မီးမွှေးထားသည့် ထင်းပုံကြီးကို တွေ့
ရလေ၏။

“ကဲ. . ကဲ. . လာ. . လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်ကို အားလုံးနားထောင်ကြရအောင်”

မင်းသုခခေါ်သဖြင့် စက်အဖွဲ့သားအလုပ်သမားများ အနားရောက်လာကာ ဝိုင်းထိုင်ကြ၏။

ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတာနဲ့ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဓါတ်စက်ပြတဲ့ အလုပ်ကိုစတင်မယ်၊ ပိတ်ကားပေါ်မှာ အရိပ်မည်းမည်းတွေ ပေါ်လာတာနဲ့ ပိတ်ကားကို မီးရှို့လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့. . ငါတို့တွေ ပိတ်ကားချပ်ကြီး ပြာကျတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်နေမယ်၊ ပြာဖြစ် သွားတဲ့အချိန်မှာ ပြာတွေဟာ တစ်နေရာထဲမှာ စုပုံသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို ငါတို့မလွတ်တန်းစောင့်ကြည့်ရမယ်၊ နောက်ဆုံးပြာတွေပုံနေတဲ့ နေရာကို ငါတို့တူးကြမယ်. . ဒါပဲ၊ အားလုံးကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ပြန်လုပ်ကြမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် ဖလင်ပြစက်နှင့် ဆလိုက်မီးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ တာတေကြီးကား ပြနေစဉ် ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာ၌ တာတေဇာတ်ကားပျောက်သွားပြီး ရေမြေတောတောင်ရှုခင်းများ ပေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက်တွင် ပိတ်ကားပေါ်၌ပေါ်နေသော ပုံရိပ်အားလုံး ပျောက်သွားပြီး ပိတ်ကားပေါ်တွင် အဖြူပြင်ကြီးသာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ အဖြူရောင်ပိတ်ကားပြင်ပေါ်တွင် တစ်စတစ်စ မည်းမည်းအရိပ်များ ဟိုနေရာဒီနေရာမှ ဖြည်းလေးစွာ ပေါ်လာလေသည်။

အရိပ်မည်းများ ပိတ်ကားပေါ်တွင်အပြည့်ဖြစ်လာပြီး မျက်နှာ၊ လက်၊ ခေါင်း၊ ခြေထောက်များ အပြင်သို့ ထွက်လာမည့်ပုံစံမျိုးကို အားလုံး မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေကြရသည်။

စက်အဖွဲ့သား အလုပ်သမားများကို ဘာမှမပြောထားဘဲ မင်းသုခ ခေါ်လာသောကြောင့် အလုပ်သမားများအားလုံး အထူးအဆန်း မြင်ကွင်းကိုတွေ့ကာ ကြောက်လန့်နေကြလေသည်။

“မီးရှို့ဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာ”

မီးမွှေးထားသည့် မီးပုံကို လှမ်းပြရင်း မင်းသုခပြောလိုက်၏။

မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသရဲ ကျတ်တွေ ပိတ်ကားထဲ ဝင်လာလျှင် မင်းသုခ ပိတ်ကားကြီးကို မီးရှို့ရန် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ပိတ်ကားကြီးသည် လူပြည်နှင့် ဝိညာဉ်လောက၏ တံခါးပေါက် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုပိတ်ကားကို မီးရှို့လိုက်ခြင်းဖြင့် ဝိညာဉ်တံခါးပေါက် ပိတ်သွားပြီး သရဲတစ္ဆေများ လူပြည်သို့ ထွက်လာနိုင်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

မီးလောင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပိတ်ကားပေါ်မှ တစ္ဆေသရဲများ အားလုံးသည်လည်း ပိတ်ကားကြီးနှင့်အတူ မီးထဲပါသွားမည်ဟု မင်းသုခ ထင်မိလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်. . .

လေတိုက်သံလိုလို ခြေသံလိုလိုအသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ စတင်ကြားလိုက်ရသောအခါ နာရီကို ငြုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ထဲ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်လာခဲ့ပြီ။ တစ်နာရီပင်ထိုးတော့မည်။ မင်းသုခ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပိတ်ကားဆီကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိဆဲ. . .

ပိတ်ကားရှေ့မှာ နှင်းဖြူလိုလို အငွေ့များ တဖွဲ့ဖွဲ့ တွေ့လာခဲ့သည်ကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

စက်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလေ၏။

“မြူတွေလားမသိဘူးဆရာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီတစ်နေရာထဲမှာပဲ ကျနေတာ”

ပိတ်ကားဆီသို့ အားလုံး သတိကြီးစွာထားလျက် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် အငွေ့များမှာ ကျဲပါးသွားပြီး သူ့လက်ပတ်နာရီဆီမှ တစ်နာရီထိုးသံ တီခနဲ မြည်သံနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင်...

ပိတ်ကားထက်ဆီမှ အရိပ်မည်းများပျောက်သွားပြီး... ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ကြယ်တံဆိပ်ပါသော ဂျက်လေယာဉ်ပျံ ဖင်မြီးကြီး ပိတ်ကားထဲမှထိုးထွက်လာပြီး ပြန်ပျောက်သွားလေသည်။ ကြည့်နေသောလူများအားလုံး အထူးအဆန်းပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ဟော... ဟိုမှာ”

စက်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဆီမှ အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်နိုင်စွာပင်...

သူတို့နံဘေးနားမှ ကင်တိုဓားရှည်ကြီး ခါးတွင်တရမ်းရမ်းဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၊ ထိုသူ၏နောက်တွင် သေနတ်ထိပ်တွင် ဓားစူးချွန်ဘက်နက်များ တပ်ဆင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူတို့၏ပုံသဏ္ဌာန်များသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်

မည့်ပုံ့ ပေါ်လွင်လှသည်။

“ဆ... ဆရာ... အဲဒီလူတွေကဘယ်ကထွက်လာတာလဲ၊ ဆရာခေါ်ထားတာလား”

စက်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က သူ့နား ကပ်ကာ တီးတိုးမေးသည်။

“ဒီဂျပန်ကောင်တွေက ဒီနေရာမှာ စစ်အတွင်းက တစ်တပ်လုံး ပျောက်သွားတဲ့ကောင်တွေလေ”

“ဒါဆို ဒီဂျပန်ကောင်တွေက သရဲတွေပေါ့နော် ဆရာ... ဘုရား... ဘုရား... ကျောချမ်းလိုက်တာဆရာရယ်၊ ကြက်သီးတွေတောင် ထလာပြီ”

ထိုလူ ကြက်သီးများကို လက်ဖြင့် သပ်ချရင်း ပြောသည်။

ဂျပန်စစ်သားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပိတ်ကားထဲဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာလေ၏။ သိုးမွေးလည်သာ ဦးထုပ်ဖြင့် လည်သာဖျင်းကုတ်ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး စစ်ဘောင်းဘီ ဖိနပ်ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုလူမှာ စမတ်တော်တော်ကျလေ၏။

လက်ထဲမှစီးကရက်အတိုကိုခဲရင်း သူတို့အားလုံးကို တစ်ချစ်ကြည့်ကာ သူတို့ဘေးမှဖြတ်လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုလူ ပိတ်ကားထဲဝင်သွားတော့မှ မင်းသုခ သူ၏ဘေးတွင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ရပ်နေသော စက်သမားအား...

“အဲဒီလူက အင်္ဂလိပ်လေတပ်က လေယာဉ်မှူးပဲ၊ တို့နိုင်ငံရွှေငွေရတနာတွေယူပြီး ထွက်သွားတဲ့လေယာဉ်မှူးလေ၊ လေယာဉ်တ

ဘယ်နေရာမှာပျက်ကျလဲဆိုတာတော့ ငါလဲ အတိအကျမသိဘူး၊
ဒါပေမယ့် ဒီရွာပျက်နေရာက ပိတ်ကားထဲမှာပေါ်လာတာတော့ တော်
တော်ကိုထူးဆန်းနေတယ်၊ ကဲပိတ်ကားကို မီးရှို့လို့ရပြီ”

“ကဲ အားလုံးပဲ မြန်မြန်ရှိကြမယ်”

သူတို့အားလုံးသည် အဆင်သင့်မွှေးထားသော မီးပုံထဲမှ မီး
တုတ်များဖြင့် ပိတ်ကားကို ကိုယ်စီဝိုင်း၍ကြလေသည်။

“ပိတ်ကားကမီးမစွဲဘူးဆရာ၊ ပိတ်ကားကို မီးရှို့လို့မရဘူး. . .

ပိတ်ကားက မီးမလောင်ဘူးဖြစ်နေတယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာရေ”

မီးရှို့၍မရသော ပိတ်ကားကြီးကို ကြည့်ပြီး အလုပ်သမားများ
ဆက်ပြီးမီးမရှို့ရဲကြတော့ပေ။ ထိုစဉ်...

ရုတ်တရက် လျှပ်စီးများ တဖျပ်ဖျပ် လက်လာခဲ့ပြီး. . .

မိုးခြိမ်းသံ ချိုးချိုးခြိမ်ခြိမ့်ကို အားလုံးကြောက်မက်ဖွယ် ကြား
လာရလေတော့သည်။ လွင်တီးခေါင်ထဲမှာ သူတို့တွေ ဘယ်ပြေးရမလဲ
မသိ ဖြစ်နေဆဲ...

တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် လေပြင်းများတိုက်ကာ မုန်တိုင်းဆင်
တော့မည့် အရိပ်အယောင်မျိုး တွေ့လိုက်ရ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင် အမှောင်ယံအချိန်တွင် ထိုရွာဖျက်နေရာ၌ လေပြင်းများ အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်လာသည်မို့ ကမ္ဘာ့ဖျက်သလို ဆူညံပွက်လောရွိုက်နေတော့သည်။ အားလုံး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမိတော့၏။

“ပရလောကသားတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့”

သို့အားသတိပေးခဲ့သော စကားများကို နားထဲ အမှတ်မထင်

ကြားယောင်မိသည်။

“စာထဲမှာရေးထားတဲ့အတိုင်း ပြစ်မလာပါလား... ဒါဆို ငါ့ကို ပရလောကသားတွေက ဒီနေရာကို များခေါ်ခဲ့ကြတာပဲ”

မင်းသုခသို့လိုက်ချိန်တွင်တော့ သူ့အတွက် အရာရာသည်
နောက်ကျ၍ နေခဲ့လေပြီ။

ထိုစဉ်ပိတ်ကားထဲမှ အလင်းတန်းကြီးတခု ထွက်ပေါ်လာလေ

“အား.. ပြေး.. ပြေးကြဟေ့.. ကယ်ကြပါဦး”

$$\begin{array}{c} \text{H} \\ | \\ \text{O} \\ | \\ \text{H} \end{array}$$

နောက်ဆုံးမှာတော့... အရာအားလုံးသည် လေထုထဲ ပြန်
ပြန်လေးများကဲ့သို့ အားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်မတော့. . ရွာပျက်ဖြစ်ခဲ့သော လွင်တီးခေါင်မှာ
ယခင်အတိုင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီလား။

အခန်း (၉)

ကံကြမ္မာ၏ စောင်မကယ်တင်မှုဟုပဲ ပြောရန်လား။
ရွာပျက်နေရာမှ ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ်မြောက်လာခဲ့သူ တစ်
ယောက်ရှိလေ၏။ ထိုသူကတော့...

ဘီလူးသံလျှက်ထမ်းနေသောပုံ ထွင်းထားသည့် လက်ဖွဲ့အ
ဆောင် ဆွဲပြားလေးအား လက်ထဲတွင်ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားပြီး နဖူးမှသွေးများ မြေပေါ်သို့ တစ်စက်တစ်စက်ကျနေသော ချိတ်
ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ညီညီတောထဲတွင်ပတ်ပြေးရင်း ပိတ်ကားနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာလေသောအခါ ပကတိငြိမ်သက်နေလေ၏။ တာတေဖလင်လိပ်မှာ ပြတ်တောက်နေခဲ့ပြီး၊ ကျန်ပစ္စည်းများမှာ နဂိုအကောင်းအတိုင်းရှိနေလေသည်။

မြေကြီးပေါ်တွင်ကျနေသော ဖုန်းဖုန်းတစ်လုံးတွေ့သဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းများ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားမိလျက်... ဖုန်းကို ကောက်ကာ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို သွက်လက်စွာ နှိပ်လိုက်မိသည်။

“ဟယ်... လို့”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းထူးလိုက်သံက အေးစက်အက်ကွဲစွာဖြင့်။

“ကျွန်တော် စူးအိမ်ကိုလာခဲ့မယ်နော်၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဦးသက္ကစီက ဆွဲပြားလေးရထားပြီးပြီ၊ စူးဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

ညီညီသည် ထိုဆွဲပြားလေးကြောင့် ရွာဖျက်နေရာတွင် အသက်မသေဘဲ တစ်ဦးတည်း အသက်ရှင်လျက် ကျန်ခဲ့သည်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူပင် သတိမထားမိရှာပေ။

“စူး ဆီကိုမြန်မြန်လာခဲ့ပါ”

တစ်ဖက်မှထိုစကားပဲပြောကာ ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက်တွင် မင်းသူခထားခဲ့ပေးသော ကားလေးနှင့်ပင် ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ကားလေးသည် မည်သည့်နေရာတွင်မှ တစ်ထောက်နားခြင်း မပြုဘဲ စူးအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်မောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၂၂၂၂

ရူးနေသောတိုက်ရှေ့အရောက်တွင် ကားလေးမှာ ‘ကျွဲ’ခနဲ ရပ်သွားလေ၏။

ညီညီလှေကားမှမြှောက်လာပြီး စူးအိမ်ရောက်ရှိနေရာတွင် တံခါးအသင့်ဖွင့်ထားသဖြင့် အခန်းထဲ သွက်လက်စွာ ဝင်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ဆိုဖာတွင်ဝင်ထိုင်ကာ အမောဖြေလိုက်လေသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေသံများကြားနေရသဖြင့် စူးရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ စောင့်နေလေ၏။ ညီညီ ထိုင်ရင်းလက်ချောင်းများက စားပွဲကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေမိသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ တွေ့ချင်လွန်းလှသည့် စူးကို ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော သူမ၏ပုံစံမှာ အေးစက်ငြိမ်သက်လွန်းလှကာ ညီညီ သတိပြုလိုက်မိသည်။

စူး ခုံပေါ်သို့ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်တင်လိုက်သည်ကို ညီညီ ဂရုမပြုမိပဲ ဝမ်းသာအားရစွာပင်. . .

“စူး. . . ကျွန်တော်လေ ဦးသက္ကလက်ထဲက အဆောင်ကို ရ အောင်ယူနိုင်ခဲ့တယ် သိလား၊ အဲဒါ စူးကို လာပေးတာ၊ ဒေါက်တာ လည်းမရှိတော့ဘူး စူးရေ သေပြီနဲ့တူတယ်”

ထိုသတင်းကြားလိုက်ရလျှင် သူမ အတော်လေး တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်သွားခဲ့လိမ့်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်ထားသော်လည်း မထင်မှတ် နိုင်လောက်အောင်ပင် သူမက ကြုံနေရနေခဲ့ပါသည်။

စူး ပါးစပ်မှထွက်လာခဲ့သော စကားတို့မှာကား. . .

“အဆောင်ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင့်လက်ထဲကနေ ခုံပေါ်တင်လိုက်ပါ”

သူ ကြုံတွေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောပြဖို့ စိတ်မကူးတော့ ပေ။ သူမလည်း စိတ်ဝင်စားမည့်ပုံ မပေါ်သဖြင့် သူမရှေ့ စားပွဲမျက်နှာ ပြင်ပေါ် ဦးသက္က လက်ထဲမှ အရယူခဲ့သည့်အဆောင်ကို လှမ်းတင်လိုက် လေသည်။

“မင်းလဲ သေလူဖြစ်သွားပြီ”

အက်ကွဲအေးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည့်အသံကြီးကြောင့် သူ ကြက်သီးများဖြန်းခနဲ ထသွားခဲ့ရသည်။ သူမ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် တော့ ပကတိ ငြိမ်သက်လွန်းစွာ. . .

စူး၏လက်ချောင်းများကတော့ စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ် ချထား သော အဆောင်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာလေသည်။

ညီညီ သံသယစိတ်တစ်ခုဖြင့် စူးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

သူမရဲ့မျက်နှာမှာ တစ်စထက်တစ်စ သွေးဆုတ်သလို ဖြူရော် ပြာနှမ်းလာခဲ့ပြီးလျှင်. . . မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးကြောများ မြင်နေရ လောက်အောင် ဖြူဖွေးလာခဲ့လေသည်။

ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာဖြင့် ညီညီတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားခဲ့ရတော့သည်။ ညီညီ စားပွဲပေါ်မှအဆောင်ကို သူမလက်ထဲ မရောက်ခင် ဖျတ်ခနဲ ချက်ချင်းလှမ်းယူလိုက်ပြီး နေရာ မှ သွေးပျက်တုန်လှုပ်စွာ ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

သူ့ကျောဘက်ဆီမှာတော့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည့် တစ္ဆေခြေသံများ။

သူ့လက်ထဲမှာတော့ ဦးသက္ကရဲ့အဆောင်ကို အားကိုးတကြီး တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် ပြေးနေမိသည်။ ပြေးရင်း လက်ကိုဖြန့်ကြည့် လိုက်လေလျှင် လက်ထဲတွင် အဆောင်အပြင် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်။

စားပွဲပေါ် ခုနက စူးတင်လိုက်သော စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်။

ထိုစာရွက်သည် ပျက်နေတဲ့စာလုံးတွေကို ပြန်ဖော်ထားသည် စာရွက်ကလေးဖြစ်သည်။ သူတို့အုပ်စုထဲမှ စူးကလွဲပြီး မည်သူမျှ မဖတ် ရသေးသော ဦးဇေယျရေးခဲ့သည့်စာ။ စာထဲမှာတော့. . .

တာဝတ သရဲဗေဒကို တြည့်မိတဲ့သူတိုင်း သေရမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရသလိုပဲ။ ဘီရူးရုပ် ဓက်ဖွဲ့ ဆွဲပြားစေး ကိုယ်နှံ့ထွေ ဂြိုဟ်ရုပ်တော့ အဲဒီလိုကို ဝိညာဉ်နှုတ်ရုံချော်ဘူးပေါ့။

ခတ်တာတ အဲဒီစေးတ ထစ်ခုပ် ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ဂြိုဟ်နေတဲ့အတွက်...တော...

သူတို့တွေ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်နေကြပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဦးဇေယျ၏စာမှာ ဤသို့ဖြစ်လေ၏။

ညီညီမှာ လက်ထဲမှဘီလူးရုပ် ဆွဲပြားလေးကို မြဲမြဲကိုင်ထားရင်း တစ်ချိန်က သူသတ်ခဲ့သောဦးသက္ကကို မျက်လုံးထဲပြန်မြင်ယောင်လာ လေသည်။

ညီညီပြေးနေရင်းမှ ရပ်သွားပြီး...

“ငါမကောင်းတာ လုပ်ထားရင်တော့ ပြန်ခံရမှာပဲ၊ ငါ ဦးသက္က ကို သတ်တုန်းက ဒီလိုမကြောက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဝဋ်ဆိုတာ လည်မှာပဲ၊ ငါက ရော သရဲတွေလက်က ဘယ်လောက်ထိ ပြေးနိုင်မှာလည်း၊ သေရမဲ့ လူက ပြေးလို့ကော လွတ်မှာတဲ့လား... တော်ပါပြီ...”

ငါ... မပြေးတော့ပါဘူး”

ညီညီ မြဲမြံစွာဆုတ်ကိုင်ထားသော ဘီလူးရုပ်ဆွဲပြားလေးအား လက်ထဲမှလွှတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒေါက်”

ထို့နောက်တွင်မူ ညီညီတစ်ယောက်မှာတော့.....

“အား”

